

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *NEW YORK TIMES*—BESTSELLING AUTHOR

J. D. ROBB

WONDERMENT IN DEATH

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

**An imprint of Penguin Random House LLC 375
Hudson Street, New York, New York 10014**

Telif hakkı© 2015 Penguin Random House LLC.

"Wonderment in Death" J. D. Robb telif hakkı© 2015 Nora Roberts tarafından alınmıştır. Penguen telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın onaylı bir baskısını satın aldığınız ve bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguen'in yayıncılığa devam etmesini sağlıyorsunuz her okuyucu için kitaplar.

JOVE® Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markasıdır. "J" tasarımı Penguin Random House LLC'nin ticari markasıdır. Daha fazla bilgi için penguin.com/adresini ziyaret edin.

e-Kitap ISBN: 978-0-698-17577-8

YAYINCILIK GEÇMİŞİ

Jove kitlese pazar baskısı / Ekim 2015

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Penguin
Random
House

Sürüm_1

ÖLÜMDEKİ MUCİZE

J. D. ROBB

Açıklayamadığım herşeyi, her zamanki gibi
aptalca görmeyeceğim.
bir sahtekarlık olarak.
CARL JUNG

Burada hepimiz deliyiz.
LEWIS CARROLL

BİRİNCİ BÖLÜM

Ölümler onun işiydi.

Yıllar boyunca, ölümleri ve onları sevenleri *sömürerek* -asla yeterli olmasa da, asla tam olarak *yeterli* olmasa *da*- düzenli bir servet inşa etmişti.

İşini seviyor, ondan ve çabalarının biriktirdiği tüm parlak ve ısıltılı şeylerden zevk alıyordu. Ama kârın da ötesinde, en azından dolarlar, avrolar ve sterlinler arasında koştururken, katıksız bir neşe duyuyordu.

Günde yedi kez kahkahalarla gülmeyen bir adam nasıl yaşayacağını bilemezdi.

En büyük eğlencelerinden biri -gerçekte pek çok eğlencesi vardı- ama en büyük eğlencelerinden biri, yaşayanları ölümlere dönüştürme zamanının gelmesiydi.

Darlene Fitzwilliams için o zaman gelmişti, abanoz saçlı ve perili mavi gözlü kadın. Ne kadar güzel bir yaratıktı. İlk tanışmalarında böyle düşünmüştü ve son beş ay boyunca birçok kez aynı şeyi düşünmüştü.

Güzel şeyleri sevdiği için onu daha uzun süre tutabilirdi, ama kadın en büyük günahı işlemişti.

Onu sıkmaya başlamıştı.

Dört buçuk ay boyunca her hafta olduğu gibi şimdi de onun karmaşık, renkli evinin karmaşık, renkli salonunda oturuyordu. Ona Doktor Bright diyordu, bu onun pek çok isminden biriydi ve diğerleri kadar sahteydi.

Her zaman verdiği çayı yudumladıktan sonra, "Doktor Bright," dedi, "bu öğleden sonra kardeşimle korkunç bir tartışma yaşadım. Benim hatamdı, avukatlarla mirasla ilgili önemli bir randevuyu kaçırdım. Sadece unutmuşum. Buraya geleceğimi bildiğim için dikkatim dağılmıştı ve unuttum. Marcus çok üzgündü ve bana karşı sabırsızdı. Anlamıyor, Doktor Bright. Eğer açıklayabilirsem..."

Parlak kara, dramatik kaşlarını kaldırdı. "Baban ne dedi canım?"

"Zamanı olmadığını söyledi." Öne doğru eğildi, tüm o umut ve inanç (ve bunun ne kadar sıkıcı hale geldiği) yüzünde parlıyordu. "Konuşmak için çok sabırsızlanıyorum"

ona ve anneme tekrar." "Ve tabii ki yapacaksın."

Çayını yudumladı ve ona gülümsedi. "Çayını iç. İletişim kurmanıza yardımcı olacaktır."

İtaat etti, nazlı, sıkıcı kız. "Ona söylememek çok zor. Ve Henry'ye."

Çay onu konuşkan, biraz da hoppa yapmıştı. Bu etki başlangıçta onu eğlendirmişti. Şimdi onu bir anda her yere koşuşturan heyecanlı küçük bir fare olarak görüyordu. Ve ona bir çekiçe vurmak istiyordu.

"Bu akşam Henry'yle buluşacağım," diye devam etti. "Tarihi belirlemek istiyor ve bu da annemle babamla konuşmak istediğim başka bir konu. Henry ve ben nişanlandığımızda çok sevinmişlerdi. Ve sonra ..."

"Geçişler, bir yolculuk." Konuşurken parmaklarını havada oynattı ve onun parmaklarının dansını izlemesini sağladı. "Başka bir şey değil."

"Evet, artık biliyorum. Sadece... Bunu Marcus ve Henry ile paylaşmak istiyorum."

"Ama sen yapmadın."

"Hayır. Sana ve babama söz verdim. Zamanı geldiğinde anlayacağımı söylemiştin ve ben de öyle hissediyorum. Sevdiğim insanlara karşı dürüst olmaktan nefret ediyorum, sevdiğim insanlar için bile. Eğer Henry'yle bu gece buluşacaksak, bu da bir tür yolculuk, değil mi? Evlilik."

"Peki bu yolculuk için kendini hazır hissediyor musun?"

". Buraya geldiğimde öğrendiklerim bana son diye bir şey olmadığını, sadece başka yollar olduğunu gösterdi. Sana gelmeden önce her şey çok karanlık, çok nihai görünüyordu. Ve şimdi ..."

Ona gülümsedi, gözleri kocaman ve parlaktı ve cam gibi olmuştu. "Bana verdiklerinin karşılığını sana asla ödeyemem."

"Bu benim hediyem. Ne yazık ki bir bedeli var."

"Ah, tabii ki." Güldü - sersemlemişti, evet sersemlemişti, çay partisinden etkilenmişti.

Çantasını açarak kalın kırmızı bir zarf çıkardı.

Bayan Fitzwilliams için her zaman kırmızı, içinde dokuz bin dokuz yüz doksan dokuz dolar tutarında nakit para (sadece nakit para alıyordu). Ona kırmızının adakları koruduğunu ve dokuzun bir güç sayısı olduğunu söylemişti.

Aslında kırmızı onun şu anki favori rengiydi (gerçi yerini mor almak üzereydi) ve tüm bu dokuzları eğlenceli buluyordu.

Darlene, kendisine söylendiği gibi onu çay masasının üzerindeki gümüş tepsiye koydu.

"Ya jetonlar?" diye sordu. Paraya dokunmayacak ya da saymayacaktı. Güzel Bayan March tüm bunlarla ilgilenecekti. Ama sevimli kız çantasından iki kırmızı kese çıkardığında Bright'ın parmakları kaşındı.

Bunları aldı, bunlara dokundu, bunları okşadı.

Masa saati eski, ağır bir kristaldi ve avucunun içine sığacak kadar küçüktü. Bright'a göre parasal değeri binlerce dolardı ama onun için çok daha değerliydi.

Üzerinde Gareth Fitzwilliams'ın, ondan önce de babasının ve evet, hatta nesiller öncesinin enerjisinin parıldadığını hissedebiliyordu. Çok fazla el dokunuyor, çok fazla göz zamanı işaretliyordu.

İkinci keseyi açtı ve ince, antika bir kadın saati çıkardı. On ikinin üzerinde minik bir elmas kelebek tünemişti ve güzel elmas parçaları yüzün etrafını çevreliyordu.

Evet, Bria Fitzwilliams onu sık sık takmış, daha şık ve pratik bilek üniteleri yerine onu seçmiş, kendi annesini, annesinin annesini ve beş kuşak öncesini düşünerek ona sıkıca sarılmıştı.

Zaman tekrar işaretlendi, doğumdan ölüme, ölümden doğuma ve durdu. "İyi seçim yapmışsın."

"Onlar favoriler."

"Güçlü enerji. Güçlü bağlantılar. Hazır mısınız?"

Elini tutup onu odadan çıkarabilmek için her bir keseyi cebine yerleştirdi. Titreşimleri hissedebiliyordu -heyecan, korku? Hepsi çok lezzetli değil miydi?

Onu zikzaklı tırmanışını sevdiği merdivenlerden yukarı, kendi tasarladığı boya ve lambri kaplamaların eğimli bir vermesinden hoşlandığı bir koridora götürdü.

Kız sarhoş gibi sağa sola sallanıyordu, bu yüzden hızlı bir kıkırdamayı bastırmak zorunda kaldı.

Onu, ışıkların mavi mavi parladığı, Geçit Odası adını verdiği yere götürdü. Kız -iyi bir kız- yükseltilmiş platformdaki yüksek arkalı koltuğa oturdu. Yükseklik gözlerini aynı hizada tutacaktı, bu da bundan sonra olacaklar için önemli bir unsurdu.

Mavi bir sis sandalyenin etrafında dönerken ona "Derin nefes al," dedi. "Yavaş ve derin. Sesimi duy."

Arkasında, duvarda beyaz bir spiral oluştu ve dönmeye başladı. Işıklar yanıp sönmeye, renkler yanıp sönmeye başladı.

"Zihnini aç."

Bir şapka aşağıya süzülüp Darlene'in başına yerleşir gibi oldu, uzun, kırmızı

tüyleri sallanıyordu. Bir an için kafatasının etrafını sardı, rahatsızlığa neden oldu, sonra bu hafifledi ve odayı renkler yıkadı. Çiçeklerin ve annesinin parfümünün kokusunu aldı.

"Anne."

"Bir dakika daha." Kadının hızlı yanıtından memnun olan adam bir dolaba doğru ilerledi, dolabı açtı ve orada saklanan düzinelerce şapka arasından kendisi için bir şapka seçti.

Genç Bayan Fitzwilliams için koyu kırmızı bir silindir şapka.

"Gözlerimin içine, sesimin içine. İkisini de eşige kadar takip et."

Gözleri cam gibiydi, onunkilere sabitlenmişti. Çaresiz, düşündü ve bu sefer kıkırdadı.

Zihnine öyle kolay girdi ki, buzda kayar gibi, onun gördüğü gibi gördü.

Masmavi gökyüzünün altında güneşle ıslanmış bir çayır. Kuşlar cıvıldıyor; ılık bir esinti her yere yayılmış çiçekleri dalgalandırıyor.

Orada, güzel bir yamaçta gölge saçan uzun bir ağacın altında Gareth ve Bria Fitzwilliams duruyordu. Genç ve gülümsüyorlardı; adam beyaz takım elbisesi içinde yakışıklı, kadın ise dökümlü beyaz elbisesi içinde güzeldi.

Darlene mutlu bir çılgılık atarak ölmüş olan anne ve babasına koştu ve onları kucakladı.

Dokunaklı, diye düşündü Bright, çok dokunaklı. Gözünün kenarından yalandan bir damla yaşı sildi ve çayırda yürümesi için ona yaklaşık yirmi dakika verdi.

Elbette bu hiçbir zaman yeterli olmadı ve mavi sis çiçeklerin üzerinde döndüğünde itiraz ediyor, elini uzatıyordu. Ama bu sefer ona verebileceği tek şey buydu, bu son sefer.

Ona talimatlar verdi, şapkasını ve kendi şapkasını çıkarmadan önce bunları iki kez tekrarlattı. Onu, paha biçilmez Bayan March'ın paltosunu ve çantasını - ve şimdi içinde ne olduğunu- beklediği alt kata götürdü.

Paltosunu giymesine kendisi yardım etti, kayıt cihazının düzgün takıldığından emin olmak için kontrol etti. Bunca zaman ve çabadan sonra veda partisine katılmayı hak etmişti.

"Arabaya binip uzaklaştığında beni, bu evi ya da konuştuğumuz hiçbir şeyi hatırlamayacaksın. Elbette aileni ve onlarla konuştuğun her şeyi hatırlayacaksın." Cesurca onun elini öptü. "Benim için bir zevkti, hayatım."

"Teşekkür ederim, Doktor."

"Peki şimdi nereye gidiyorsun?"

"Kardeşimi görmek için. Tartışmıştık. Ona her şeyi anlatmalı ve bir hediye vermeliyim."

"Bu mükemmel. Güle güle, Bayan Fitzwilliams."

"Güle güle, Doktor Bright."

Dışarı çıktı ve kendi şoförünün şehir arabasının kapısını açık tuttuğu kaldırıma doğru yürüdü. Ona neşeye el salladı, geri çekildi ve kapıyı kapattı.

Ve deli gibi gülerek fuayenin etrafında bir jig yaptı.

"Oh, bu çok mu kıymetliydi?"

March'ın ellerini tuttu ve pratik siyah topuklu ayakkabılarını tekmeleyerek dansa katıldı. Onunla birlikte kıkırdayarak, uzun, kahverengi saçları dalgalansın ve dönsün diye topuzundaki tokaları çıkardı.

"Parti zamanı, Bright!"

"Her zaman parti zamanıdır, March!"

Birbirlerine sarıldılar, nefeslerini tutarken sallanıyorlardı. "Sürpriz bir parti," dedi, "ve geç kalmamalıyız. Tiyatroya March, patlamış mısırı da esirgeme!"

Gösteriyi izlemek için birlikte koşturdular.

Arabada Darlene kendini enerjik, neredeyse coşkulu hissediyordu. Şehrin ışıkları buz gibi parlıyordu. Arabanın içinde sıcaktı, neredeyse çok sıcaktı ve *üzerinde Drink Me* yazan uzun, ince şeffaf sıvı bardağına uzandı.

Dilde serin ve hafif, onu gülümsetti.

Marcus'u görmeye gidiyordu. Daha önce tartışmışlardı, nedenini hatırlamakta güçlük çekiyordu. Ama nedeni önemli değildi. Barışacaklardı ve ona gördüğü rüyaları anlatacaktı. Ebeveynlerinin rüyalarını ve onların ani, trajik ölümlerini kabullenmesine nasıl yardımcı olduklarını.

Birlikteydiler, tüm acılardan, tüm endişelerden, tüm kederlerden uzaktaydılar.

Tam o anda o da aynı şeyi hissetti. Henry'yi aramalı, Marcus'u da yanında getireceğini söylemeliydi. Düğün tarihini belirlemişlerdi.

Ama bağlantısına uzanmaya başladığında, koluna bir ağrı saplandı.

Çünkü bunu yapmaması gerekiyordu, hatırladı. Henry ile henüz konuşmaması gerekiyordu. Marcus'la. Marcus'u görmesi gerekiyordu.

Araba Marcus'un binasından bir blok ötede durduğunda şikâyet etmedi ama inip yürümeye başladı. Ocak ayının soğuk rüzgârı kulaklarında ısıklık çalıyordu. Neredeyse sesler gibiydi.

Yeni bir yıl, diye hatırlattı kendine farlar gözlerine vururken.

Henry Boyle ile evleneceği yıl: 2061.

Ailesi 2060 yılının Haziran ayında ölmüştü. Onları düğününde görmek istiyordu.

Onları orada hayal etmeye karar verdi. Her şeyi Henry'ye, hayır Marcus'a açıklayacaktı; önce Marcus'a. Ve hepsi yeniden mutlu olacaktı.

"İyi akşamlar, Bayan Fitzwilliams."

Kapıcıya baktı. Göğsünde kocaman kırmızı bir kalp vardı ve vişneli tarta benzeyen bir şeyi yalayıp yutuyordu.

Sonra gözlerini kırıştırdı ve karşısındaki kalın lacivert paltosuyla gece kapıcısı Philip'ti.

"İyi misiniz, bayan?"

"Evet, evet. Özür dilerim. Aklım bir yerlere gitti. Kardeşimi görmeye gidiyorum."

Ona kapıyı açtı ve Tanrım, lobi çok uzun, çok dar ve çok aydınlık görünüyordu. "Yalnız mı?"

"Bildiğim kadarıyla. Birkaç saat önce geldi. Senin için aramamı ister misin?"

"Oh, sorun değil." Asansör kapıları çok parlak görünüyordu. İçlerinde yansıyan dünyaları görebiliyordu. İçeri adımını attı, hatırlamak için çok düşünmesi gerekti. "Elli iki doğu."

Yolculuk onu biraz sarhoş hissettirmişti. Bir şeyler gerektiğine karar verdi. Akşam yemeği yemiş miydi? Hatırlayamaması garipti.

O inerken bir çift içeri girdi ve ona ismiyle seslendi.

"Oh merhaba." Onlara, sırttan kedi suratlı adama ve taç takan kadına gülümsedi. "Marcus'u görmeye gidiyorum. Onun için bir şeyim var."

Kardeşinin kapısının zilini çaldı ve o açana kadar gülümseyerek bekledi.

"Seni görmeyi beklemiyordum."

"Biliyorum." Tıpkı onun kendisine hâlâ kızgın olduğunu bildiği gibi. Elini onunkine uzattı. "Çok üzgünüm Marcus."

İç çekti, başını salladı. Kapıyı arkasından kapattı. "Onları ben de özlüyorum Darli ve mülk için, iş için, ailenin geri kalanı için her şeyin doğru yapıldığından emin olmayı onlara borçluyuz."

"Biliyorum."

"Kendinizi devam edemezsiniz."

"Biliyorum. Biliyorum. Onları bu şekilde kaybetmek çok zordu Marcus ve ben bununla iyi başa çıkamadım. Üzerime düşeni yapmadım."

"Mesele iş değil," diye söze başladı, sonra gözleri kızın yüzüne dikildi. "İçki mi içiyordun?"

"Ne? Hayır!" Güldü. "Sadece çay, bir sürü çay ve sana anlatacak çok şeyim var. Önce onlarla konuşmam gerekiyordu."

"Kime?"

"Annem ve babam, tabii ki."

"Darlene."

"İyi olduklarını *bilmem* gerekiyordu. Daha iyi bir yerde. Onları orada *görebiliyorum* ve orası çok güzel. Harikalar Diyarı!"

"Tamam." Bir elini onun omzuna koydu.

"Tamam." "Sana bir şey getirdim, barış teklifi gibi bir şey."

"Tamam, peki. Paltonu çıkar, . Konuşmamız gerek."

"Bir dakika içinde," diye mırıldandı. Çantasını açtı, kırmızı eşarba baktı. Parmakları üzerinde, içinden ve altındaki parlak kırmızı güle doğru süzüldü.

"Senin için," dedi ve ona doğru itti. Onun içine.

Ona çok garip baktı, ama çiçek bekleyen bir adam değildi. Memnuniyetle çiçeği geri çekti ve tekrar ona doğru itti.

Ve tekrar, kırmızı güllerle kaplı çayıra yayılana kadar.

"Annenle babanı çağırayım da onlarla konuş. Otur şuraya!" Çayır boyunca koştu, manzarayı engelleyen uzun, çiçekli sarmaşıkları itti. Ve tepenin zirvesine tırmandı.

Anne ve babasını gümüş bir gölün kenarında dans ederken görmüş ve gülerek onlara doğru uçmuş.

Ve uçarken, düşüşü hiç hissetmedim.

İKİNCİ BÖLÜM

Eve Dallas, gülünç derecede seksi kocasıyla yayılıp bir sürü şeyin havaya uçtuğu bir video izleyerek nadir bir gecenin tadını çıkarmak yerine, ölümün üzerinde durdu.

Görünüşte bir cinayet/intihar gibi görünen bir olayda, bir arkadaşına iyilik yapmak için ön plana çıkmıştı. Kardeş rekabeti aşırıya kaçmış.

Arkadaşı şu anda olay yerinin mutfak bölümünde, yani merhum Marcus Elliot Fitzwilliams'ın Yukarı Doğu Yakası'ndaki lüks çatı katında, kendi seksi kocasıyla birlikteydi. Ve onları yerinde tutan üniformalı polisle.

Eve kurbanın göğsüne derinlemesine gömülmüş gümüş makası inceledi. Ölüm nedeni belli olabilirdi, ama işini yapmak için çömelerek saha kitini açtı.

"Fitzwilliams, Marcus'un görsel teşhisi olay yerindeki parmak izi eşleşmesiyle doğrulandı. Kurban otuz altı yaşında, bekar beyaz erkek, bu birimin sahibi ve tek sakini. Fitzwilliams Worldwide'in CEO'su ve başkanı."

Mikro gözlükleri çıkardı, kurbanın ellerinden birini kendi mühürlü elleriyle kaldırdı. "Görünür savunma yarası yok, boğuşma izi yok. Ölüm nedeni, göğüste üç delinme yarası. Teyit için ME."

Tam burada kan kaybından ölmüş, diye düşündü.

"Kurbanı hayata döndürme girişimi, olay yerinin bir miktar tehlikeye girmesine neden olmuştur."

Ayağa kalkarak açık teras kapısına gitti ve camdaki kanlı avuç izini inceledi. Araştırarak kurbanın kız kardeşini teşhis etti. Şu anda bile aşağıdaki kaldırıma sıçramıştı.

Eve soğuğa doğru adım attı, sokağa, polis barikatlarına ve arkalarında sıralanan kalabalığa baktı.

Buz gibi rüzgâr kısa, dalgalı kahverengi saçlarını sürüklüyor, ellerini ısıtmak için uzun deri paltosunun ceplerine sokmasına neden oluyordu.

"Uzun bir düşüş," diye mırıldandı.

İlk olay yerine gelen ekipten bir rapor aldığından beri biliyordu ki

Darlene Fitzwilliams, kapıcının onu binaya almasının üzerinden on dakika geçmeden o uzun düşüşü gerçekleştirmişti

Kapıcıyla kendisi konuşacaktı ama şimdilik ...

Tekrar içeri girdi. "İçeri geliyor. Tartışmak ya da kızıışmak için fazla zaman yok. Ayrıca, kim çantasında o büyüklükte bir makas taşır ki? Kardeşini kalbinden üç kez bıçaklıyor, yürüyor, dışarı çıkıyor, atlıyor."

Eve odayı taradı.

Zengin, zevkli, taç takan bir kurbağanın karakalem çizimi gibi bazı mizahi dokunuşlarla.

Peabody oraya vardığında ortağına hem ölümler hem de aile şirketi hakkında sağlam bir araştırma yaptıracaktı. Ama şimdilik Doktor Louise Dimatto ve Charles Monroe'dan bir şeyler öğrenecekti.

Bolca çelik ve camdan oluşan mutfak, bolca deri ve ahşaptan oluşan bir salon alanına akıyordu. Charles ve Louise, sis rengindeki uzun, alçak bir kanepede kalça kalçaya oturuyorlardı. Charles kolunu Louise'in omuzlarına dolamıştı; Louise de başını ona doğru eğmişti.

Eve saçlarını değiştirdiğini fark etti, yumuşak sarı saçlarını düz, çene hizasında ve keskin bir açıyla toplamıştı.

Ve ağlıyordu, bu da Eve'i huzursuz ediyordu.

Louise narin görünse de, Eve onun son derece sert biri olduğunu biliyordu; varlıklı ve muhafazakâr ailesine karşı gelip kendi kliniğini kuracak ve şehrin en tehlikeli bölgelerine hizmet veren gezici bir sağlık merkezi işletecek kadar güçlüydü.

Ama şimdi solgun ve şiş gözlüydü ve zarif mavi kazağında taze kan lekeleri vardı.

Kanepyle neredeyse aynı renkteki gözleri Eve'inkilerle buluştu. "Dallas. Onu kurtaramadım. Marcus'u. Onu kurtaramadım."

Eve yanında duran üniformalıya başıyla onu kovmasını işaret etti, ardından tahta toplardan oluşan sığ bir kâseyi kenara iterek arkadaşının karşısına geçmek üzere masaya oturdu.

"Özür dilerim. Marcus Fitzwilliams'ı tanıyordunuz."

"Birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyoruz. Hatta bir süre çıktık. Ailelerimiz ... Birbirimizi bulacağımıza dair bir umut vardı ama bu şekilde olmadı. Hayatımızın çoğunda arkadaştık. Onunla tanıştınız.

-Marcus ve Darlene ve aileleri, onlarla düğünde tanışmıştınız." "Tamam." Eve az önce muayene ettiği adamı hayal meyal hatırlıyordu Louise ile dans ediyor, gülerek onu ayağa kaldırıyor, döndürüyordu.

etrafta.

"Sadece birkaç hafta sonra - Charles ve ben balayımızdan yeni dönmüştük - Marcus'un ebeveynleri Gareth ve Bria öldürüldüğünde."

"Nasıl?"

"Bu bir kazaydı." Charles boştaki eliyle Louise'inkini kavrayarak konuştu. "Yağmurdan kayganlaşan yolda bir kamyonet kontrolünü kaybedip devrildi. Aralarında Fitzwilliam'ların da bulunduğu sekiz kişi öldü."

"Çok yakındılar," diye mırıldandı Louise. "Marcus ve Darlene'i mahvetti."

"Beni bu geceye götür."

"Sadece bir şeyler içmek için geliyorduk. Arayı kapatmak için. Hepimiz çok meşguldük ve birbirimizle hasret gidermek istedik." Gözlerini kapattı. "Ve benimle Darlene hakkında konuşmak istedi - bir doktor olarak."

"Neden?"

"Onun için endişeleniyordu. İyi başa çıkamıyordu. Arkadaşlarından uzaklaşmıştı - son birkaç ay içinde beni kaç kez ektiğini sayamıyorum. Uğraşması gereken önemli şeyler var, iş, mülk, ama Marcus bana her fırsatta ayak sürüdüğünü söyledi. Nişanlıymış, harika bir adam ama Henry'den de uzaklaşıyormuş. Ketum davranıyordu. Darlene her zaman çok açıktı, gerçekten de öyleydi ama bu değişti."

"Bu da aralarında, kardeşler arasında sürtüşmeye mi neden oldu?"

"Bazıları, evet. Ama değil-" Louise başını salladı, sakinleştirici bir nefes aldı. "Birbirlerini seviyorlardı Dallas, hem arkadaş hem de aileydiler. Darlene zor bir dönemden geçiyordu. Tartıştılar. Marcus bana daha bugün bağıra çağıra kavga ettiklerini söyledi."

"Bugün mü?"

"Mülkle ilgili bir randevuyu kaçırdı. Ve bu ilk kez olmuyor. Bir miras karmaşık ve geniş kapsamlıdır ve halledilmesi çok zaman ve iş gerektirir. Marcus bunu çözmenin, kapatmanın Darlene için önemli olduğunu düşünüyordu ve ben de buna katılıyorum. Bu onun bir tür kapanışa ulaşmasına yardımcı olacaktı. Ama o bir sürü engel çıkardı. Derdi ki..."

"Ne derdi?"

"Bir şeyi imzalamadan önce ailesiyle konuşması gerektiğini söylerdi."

"Ölmüş ailesi." Biraz arkasına yaslanan Eve, ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Kullanıyor muydu?"

Louise iç çekti. "Onu hiç böyle görmedim ve hayatının büyük bir bölümünü tanıyorum. Nişanlısı Henry bana bazı uyku ilaçları kullandığını söyledi. Bitkisel bazlı, ağır bir şey değil."

Eve'in düşündüğü sahne ve içindeki oyuncular açık ve netti. "Bugün kardeşiyle tartıştı, bu gece buraya geldi. Sen de geliyordun. Bildiğiniz kadarıyla beklenmiyordu."

"O değildi. Henry ile akşam yemeğinde buluşacaktı, sekiz gibi. Kulağa hiç hoş gelmiyor ama benimle irtibata geçecek ve onun ruh halini bana bildirecekti. Bir tür müdahale düşündük. Eğer uygun olursa Henry onu buraya getirecek ve onunla birlikte konuşacaktık. Onu seven hepimiz."

"Henry Boyle. O şimdi nerede?"

"Kimseyle iletişim kuramayacağımı söylediniz, bu yüzden ..." Louise'in gözlerinden yine yaşlar yükseldi. "Onu bekliyor olmalı. Onun olduğunu bilmiyor- Nasıl görüldüğünü biliyorum." Louise öne doğru eğilip Eve'in ellerini kavradığında o sertliğin bir kısmı ortaya çıktı. "Darlene buraya gelip önce Marcus'u, sonra da kendini öldürmüş gibi görüldüğünü biliyorum. Ama öyle görünmüyor. Onları *tanıyordum* Dallas. Burada başka bir şey var."

"Buraya ne zaman geldin?"

"Yaklaşık ... sekiz on beş, sekiz yirmi?" Onay için Charles'a baktı.

"Evet, ona yakın. Taksimimiz durduğunda zaten bir kalabalık vardı, insanlar bağıırıyordu. Kapıcı bize olayın yeni olduğunu söyledi. Sadece birkaç dakika önce. Oldukça sarsılmıştı, bize onunla on dakika kadar önce konuştuğunu ve kızın Marcus'u görmeye gittiğini söyledi."

"Onun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu." Louise derin bir nefes aldı. "Yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

"İçeri koştuk," diye devam etti Charles, "ikimiz de Marcus'u düşünüyorduk. Güvenlik bizi içeri aldı - bizi tanıyorlardı, bizimle geldiler. Marcus cevap vermedi, bu yüzden atladılar."

"Yerde yatıyordu. Denedim- Belki tıbbi çantam yanımda olsaydı."

"Louise." Charles dudaklarını onun saçlarına bastırdı.

Ona doğru dönerek gözlerini sıkıca kapattı. "Hayır, onu geri getiremezdim. O gitmişti ama denemek zorundaydım." Kazağındaki kana baktı. "O benim için bir aileydi. Onlar ailemdi."

"Sizinle temasa geçtik," dedi Charles. "Hemen. Hiçbir şeye dokunmadık ama ... ama Marcus ve sizinle temasa geçtik."

"Marcus'un biriyle ilişkisi var mıydı?"

"Hayır, şu anda değil. Son birkaç aydır aile işine, mülke ve Fitzwilliams Vakfı'na odaklanmış durumda."

"Şimdi parayı kim alacak?"

"Bilmiyorum." Sesi kalın olduğu için Louise boğazını temizledi. "Teyzeler, amcalar, kuzenler var. Birçoğu işle, vakıfla ilgili."

"Bu konuyu kiminle konuşacağımı biliyor musun?"

"Muhtemelen Gia Gregg, aile avukatı. Benim ailemin de. O bilir."

"Düşman mı?"

Louise başını salladı. "Size arkadaşlarının, ailesinin bir listesini verebilirim. Düşmanlarını bilmiyorum - gerçi eminim birkaç tane vardı. Sert ve titiz bir iş adamıydı. Aile imparatorluğunu yönetmek için yetiştirilmişti ve aptallara tahammülü yoktu. Birisi bunu ayarladı, Dallas. Darlene önce onu, sonra da kendini öldürmüş gibi görünsün diye biri bunu ayarladı. Sana söylüyorum, bu imkansız."

Eve ayağa kalktı. "Bana bir liste yap. Arkadaşlar, eski sevgililer, aile, iş arkadaşları. Aklınıza gelen herkes ve onların Marcus ve Darlene ile olan bağlantıları. Seni eve götüreceğim."

"Ev mi? Ama-"

"Burada yapabileceğin hiçbir şey yok." Ne kadar sert olsa da doğrudu. "Beni bir sebepten dolayı çağırdınız, şimdi arkadaşlarınızla ilgilenmem için bana güvenin."

"İstiyorum." Charles'ın eline yapışan Louise ayağa kalktı. "Burada olanlardan kimin sorumlu olduğunu bulacağına inanıyorum. Bana güvenmeniz gerek. Burada gördüğün şey bir kılıf."

Onlarla birlikte aşağı indi, onları eve götürmesi için bir siyah-beyaz ayarladı.

Sonra barikatın altına eğildi. Cesede yaklaşırken Peabody aval aval bakan kalabalığın arasından kendine yol açtı.

"Üzgünüm, Dallas. Metroda yirmi dakikalık bir gecikme oldu." Peabody, Darlene Fitzwilliams'tan geriye kalanları incelerken pembe ve yeşil şapkasını - ponponlu- koyu renk saçlarının üzerine daha da çekti. "Vay canına. Uzun bir düşüş."

"Elli ikinci kat."

"Gerçekten uzun."

"Olay yerine geldiğimde ona üstünkörü bir göz attım, o yüzden işini bitireceğim. Üst kattaki kardeşini çoktan hallettim. Birden fazla bıçak yarası, kalp

Alan. Büyük bir makas. Kapıcıyla tekrar konuşun, bakalım ifadesinde tereddüt edecek mi? Buradaki kız kardeşle konuştuğunu, kardeşini görmesi için yukarı çıkmasına izin verdiğini söylüyor. On dakika kadar sonra, zor yoldan aşağı indi. Güvenlik - Charles ve Louise ile birlikte-

Peabody'nin başı geriye döndü. "Charles ve Louise?"

"Louise'in eski aile dostlarını ziyarete geliyorlardı. İçeri girdiklerinde ölmüştü."

"Oh adamım." Peabody'nin koyu renk gözleri sempati yansıtıyordu. "Hâlâ buradalar mı?"

"Onları az önce evlerine gönderdim. Bu kızın nişanlısıyla görüşmem gerekiyor, görünüşe göre onu bekliyormuş. Akşam yemeğine gerçekten geç kalacak."

"Söyleyeceğim." Peabody başını geriye eğdi, yukarı baktı.

"Cinayet/intihar." "Kesinlikle öyle görünüyor. Louise bunu imkansız olarak değerlendirir. Polisle konuşun.

kapıcı, bulabildiğiniz diğer akıllılar. Aksi tespit edilene kadar belirsiz olarak değerlendireceğiz."

Saha çantasını açarak parçalanmış cesedin yanına diz çöktü ve neye benzediğini bir kenara bıraktı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Eve cesedi resmi olarak teşhis etti, ölüm zamanını belirledi - ilk kurbandan iki dakika sonra. Ölüm nedeni vahşice açıktı, ancak et ve kemik betonla buluşmadan önce meydana gelen başka yaralanmalar olup olmadığı Adli Tıp tarafından belirlenecekti.

Boğuşma izi yok, zorla girme yok, diye düşündü. Eğer kapıcı hikâyesine sadık kaldıysa, Marcus'un ölümünden yaklaşık iki saat önce kapıyı ona açmıştı.

Kız kardeşi dışında kimse aramaya gelmemişti.

Apartman güvenliği kapıda sadece kız kardeşi gösterdi, sadece o içeri giriyordu.

Topuklarının üzerinde geriye yaslanan Eve, her şeyi baştan sona dinledi.

Depresyondaki kız kardeş, ebeveynlerin ani ölümüyle baş edemiyor, erkek kardeşle sürtüşüyor. Biri o gün olmak üzere tartışmalar. Sinir krizi geçiriyor, kardeşinin dairesine gidiyor, onu bıçaklıyor, teras kapısına geçiyor -kanlı bir el izi bırakarak- dışarı çıkıyor, tırmanıyor, atlıyor.

Bunu açıkça görebiliyordu. Ve Louise'in ona bunun mümkün olmadığını söyleyen sesini duyabiliyordu.

"Tamam, Louise."

Başka kimin sebebi vardı? Çok fazla para ve güç söz konusu. Cinayet silahı. Makasın kız kardeşe mi, erkek kardeşe mi yoksa başka birine mi ait olduğunu belirleyin. Toksikoloji raporu. Belki de Louise'in inancına rağmen, kız kardeş yasadışı yollara başvurmuştur.

Çatı katına başka kimin erişimi vardı?

Bekleyen morg görevlilerine "Torbaya koyun," diye emretti ve kan gölünün içinde bir şey gördüğünde ayağa kalkmaya başladı.

"Tut şunu." Cımbızı çıkardı ve parçalanmış plastik parçalarını ve mini bir lens olduğunu fark ettiği şeyi parçalar halinde kaldırdı.

Darlene Fitzwilliams neden bir kayıt cihazı taksin ki? Eve kanlı parçaları kanıt olarak mühürlerken merak etti.

Elindeki mühürlü çantayı iterek ayağa kalktı. "Onu Morris bayrağı tox için öncelikli olarak etiketleyin. İçindekiyle de aynı şekilde."

Peabody koşarak ona döndü. "Kapıcı bu konuda sağlam. Kızın biraz dalgın göründüğünü söyledi. Kadın inerken elli ikideki asansöre binen bir çiftle konuştum. O katta oturuyorlar ve her iki DB'yi de tanıyorlar. Onunla konuşurken bile gözlerinin içine baktığını söylediler. Sanki transa geçmiş gibiydi."

"Mini bir kayıt cihazı takıyordu." Eve kanıt çantasını kaldırdı.

"Düşüşü ondan daha iyi atlatamadı. Neden bir tane takmış olsun ki?"

"Güzel soru. Akıllar onu ne zaman gördü?"

"Kadın aşağı inmeden sadece birkaç dakika önce asansörsüz geçtiler. Kadın, buluşacakları arkadaşları için aldığı küçük hediyeği unuttuğunu hatırlayınca bir blok kadar yürümüşler. Böylece geri döndüler. Kadın kaldırımı çıktığında onlar da lobiye varmışlar."

"Toksikoloji raporunu hazırladım. Elektronik Tespit Bölümü güvenlik de dahil olmak üzere tüm elektronik cihazları gözden geçirsin. Üst kata bir kez daha çıkalım ve adamın beslemesine, kadının da kapıya bir kez daha bakmasını istiyorum."

Lobiye doğru ilerlerken Eve bağırışların geldiği yöne döndü ve kendisini tutan iki üniformalıya karşı mücadele eden bir adam gördü.

Kanıt torbasını Peabody'ye verdikten sonra Eve barıkata doğru ilerledi. "Sorun nedir?"

"Teğmen, bu adam-"

"Darlene! Bırakın geçeyim, lanet olsun, Darlene'i görmem gerek. Medya flaşı dedi ki- Darli!"

"Kimsin sen?"

Kendini toparlayabilecek kadar uzun süre dövüşmeyi bıraktı ama gözleri vahşi kalmaya devam etti. "Ben Henry Boyle. Darlene Fitzwilliams'ın nişanlısıyım. Bırakın geçeyim."

"Bay Boyle, ben Teğmen Dallas. Sakinleşmeniz ve benimle gelmeniz gerekiyor."

"Darlene'i görmek istiyorum."

Eve, Henry'nin barikattan geçmesine izin veren üniformalılara başıyla işaret etti.

"Neler olduğunu bilmek istiyorum. İhtiyacım var-" Durdu, ceset torbasının ölü arabasının arkasına kaldırıldığını görünce yüzündeki tüm renkler soldu.

"Kim o? Neler oluyor?"

Eve onun kolunu sıkıca kavradı ve lobi kapısına doğru çekerek içeri soktu. Onu uzak tarafa götürdü ve oturmasını emretti.

Peabody'ye, "Yukarı çık, başla," dedi. "Ben onu alırım. Süpürgeciler buraya geldiğinde kayıt cihazını alıp laboratuvara götürmelerini sağla."

"Onu istediğine emin misin? Kırılacak."

"Evet. Anladım." Başka bir sandalyeyi sürükleyerek Henry Boyle'un karşısına oturdu.

O zaten biliyordu. İnkârın kaygan ipliğine tutunuyordu, diye düşündü Eve, ama zaten biliyordu. İpliği hızla kesti.

"Bay Boyle, Darlene ve Marcus Fitzwilliams'ın öldüğünü söylemekten üzüntü duyuyorum."

"Bu mümkün değil. Akşam yemeği için Darlene'le buluşacağım. Geç kalacak ve medya flaşı dedi ki ..."

Kapılara, ışıklara, barikatlara ve ceset torbasına doğru baktı. "Aman Tanrım." Doğrulmaya başladı. "Darlene."

"Otur." Eve onu tekrar aşağı çekti.

"Medya flaşı cinayet/intihar dedi. Bu delilik. Bu kesinlikle delilik."

Lanet olası sızıntılar, diye düşündü Eve. "Cinayet ya da intiharı tespit edemedik. Sekiz ile sekiz buçuk arasında neredeydiniz?"

"Ne? Bilmiyorum. Saat kaç?" Bileğindeki cihaza baktı ve titremeye başladı. "Restoranda. KiKi'de. Üçüncü Cadde'de. Geç kaldı, bağlantısına cevap vermedi. Marcus da onun kine cevap vermedi. Darlene ..."

"Onunla en son ne zaman konuştunuz?"

"Bu sabah, işe gitmeden önce. Birlikte yaşıyoruz. Evleneceğiz. Tarihi henüz belirlemedik ama..."

Gözyaşları yuvarlandı. Eve onun gözlerinin hâlâ ağladığını fark edemeyecek kadar şaşkın olduğunu, bu yüzden gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzüldüğünü düşündü.

"Onun ruh halini nasıl tarif edersiniz?"

"Mücadele ediyordu - ailesinin ölümü. Ama bu sabah biraz daha sakin görünüyordu. Ama daha sonra konuştuk, 'link'te ve üzgündü. O ve Marcus tartışmışlar. Miras görüşmesi için avukatın ofisine gitmemişti. Ona orada olacağına söz vermişti ama gitmemişti. Evrakların imzalanması gerekiyordu, bu yüzden Marcus sinirliydi. Ben de onunla konuştum. Arabuluculuk, sanırım. Birbirlerine asla zarar vermezler, bu şekilde değil."

Şimdi sallanmaya başladı, sonra başını ellerinin arasına aldı ve ağladı.

Eve ayağa kalktı, bir üniformalıya bir yerde kahve bulmasını emretti ve Henry'ye kendini toparlaması için zaman tanıdı.

Ve ceset torbasını elli ikinci kattan aşağı indirdiklerinde onun görüşünü engellemek için elinden geleni yaptı.

Kapıcı, personel dinlenme odasından bir geldi.

Henry titreyen ellerini onun etrafında kavuşturdu. "Anlayamıyorum. Hayır, bu gerçek değil, diye düşünüp duruyorum. Bu sabah ona veda öpücüğü verdim. Bir süredir mesafeli ve dalgındı ama o da beni öptü. Bana sarıldı ve beni sevdiğini söyledi. Sadece bu sabah."

"Uyuşturucu kullanıyor muydu? Herhangi bir ilaç? Yasa dışı bir şey?"

"Doğal bitkisel bir karışım olan uyku ilacı kullanıyordu. Ailesi öldükten hemen sonra bir süre antidepresan kullanmış ama geçen yaz atmış. Kendisini nasıl hissettirdiğini sevmiyordu. Onu beş yıldır tanıyorum, iki yıldır da birlikte yaşıyoruz. Yasadışı iş yapmaz."

Kahvenin bir kısmını içti ve bir kenara koydu. "Kim olduğunu biliyorum. Yani, tanışmıştık. Charles ve Louise'in düğününde. Düğünlerini malikanenizde yapmıştınız."

"Evet, hatırlıyorum."

"Roarke için çalışıyorum."

Hatırlamadığını ya da bilmediğini. "Ne olarak?"

"Mimari mühendis, rehabilitasyon uzmanı. New York şubesi. Teğmen Dallas, basında çıkan haberlerde söylenenler doğru değil. Darlene ve Marcus her kardeş gibi kavga ettiler ama birbirlerini sevdiler. Ve Darlene, o nazik biri. Nazik, sevgi dolu ve merhametlidir. Bunu onlara biri yaptı. Bunu onlara kimin yaptığını bulmalısınız."

"çalışıyorum. Yaka kayıt cihazı kullandı mı?"

"Ne? Hayır. Onda yoktu. Neden?"

"Sadece ayrıntılar." Şaşırtıcı olanlar, diye düşündü Eve. "Sizin için irtibata geçmemi istediğiniz biri var mı?"

"Dünyada benim için en önemli olan iki insan öldü." "Louise mi?" Eve önerdi.

"Ben- Evet." Gözlerini kırıştırdı. "Biliyorlar mı? Onlarla konuşmalıyım. Yapmalıyım-"

"Biliyorlar." Tekrar ayağa kalkan Eve, Louise'i aradı ve onay aldı. "Seni şehir merkezine, Louise'in yanına götüreceğim. Bu gece onlarla kalmanı istiyor."

"O da onları severdi."

"Kim sevmezdi ki?"

Başını iki yana salladı. "Bildiğim kadarıyla Marcus sıkı bir yönetim sergiliyordu ve çok parası olan insanlar kıskançlık ya da küçümseme uyandırabilir. Ama ben

ikisinden de onları incitecek kadar hoşlanmayan birini tanımıyorum."

"Şimdi gemiyi kim yürütecek?"

"Emin değilim. Sanırım amcaları Gareth'ın küçük kardeşi Sean. O ve karısı -ikinci karısı- çoğunlukla Avrupa'da yaşıyorlar. Oradaki tatil köyü işlerini o yürütüyor. O konuda pek bir şey bilmiyorum. Darlene daha çok vakıf işleriyle ilgileniyor. İşlerin dizginleri Marcus'un elinde."

"Pekâlâ. Eşyalarını gözden geçirmem gerek."

Kırmızı çerçeveli gözleriyle boş boş baktı. "Eşyaları mı?"

"Birlikte yaşadığınızı söylemişsiniz. Evinize girip onun eşyalarını incelemem gerekiyor. Elektronik eşyalarını."

"Birinci Cadde'deyiz. Sizi götürebilirim."

"Oraya gidebilirim. Sizin izniniz bunu hale getirir."

"Ne yapman gerekiyorsa. Size anahtarlarımı ve erişim kodlarımı verebilirim."

"Benim bir ustam var. Aklınıza başka bir şey gelirse bana haber verin. Louise benimle nasıl iletişime geçeceğini biliyor."

"Onu ne zaman görebilirim? Lütfen. Darlene'i ne zaman görebilirim?" "Sana haber veririm."

"Bu sabah ona veda öpücüğü verdim. Bunun son kez olacağını bilmiyordum." Ellerini ceplerine soktu ve bir çift koyu gri kadın eldiveni çıkardı. "Darlene'in. Bu sabah kapının yanındaki masanın üzerine bırakmış. Akşam yemeği için üstümü değiştirmek üzere eve geldiğimde gördüm. Bunu hep yapar. Onun için cebime koydum. Dışarıso soğuk."

Eve onun acısını üst kata taşıdı. Çatı katının zeminindeki kanı incelerken keder ona ağır geliyordu.

Peabody ona, "Tüm elektronik cihazlar etiketlenmiş," dedi. "Onları taradım ve erkek kurban ile Louise arasında bu gece gelip kız kardeşe mini bir müdahale ayarlamakla ilgili bir konuşma var. Nişanlısıyla da iki konuşma var, o da saat dokuz gibi bir e-posta bırakmış, Darlene'in geç kaldığını ve 'link'ine cevap vermediğini söylüyor."

"İfadesiyle örtüşüyor."

"Bağlantısı kanıt olarak aldığımız el çantasında. Kardeşinden geç kalması ve bu toplantıyı kaçırmasıyla ilgili birkaç e-posta ve mesaj. Nişanlısıyla yaptığı bir konuşma ve nişanlısından gelen, nerede olduğunu soran ve ona geri dönmesini isteyen iki e-posta ve iki mesaj. Yine işle ilgili gibi görünen e-postalar, vakıfla ilgili şeyler.

"Kaçak yok," diye devam etti Peabody, "başka bir işgalciye dair kanıt yok. Süpürgeciler güvenliğe iyice baktı ve sizinle aynı fikirde. Zorla girme yok. Ama EDD bir kez daha kontrol edecek. Biraz nakit parası var ve evde kolayca taşınabilecek bir sürü değerli eşya var - eşya, sanat eseri, mücevher. İki kasa bulduk. Biri yatak odasında, diğeri ev ofisinde. Erişim için EDD."

"Tamam. Kapıdaki güvenlik bir kez daha bakmak istiyorum." "Ben de baktım."

Eve görüntüleme ekranına ana kapının yanındaki bir panelden erişti.

Peabody, "Bu sabah kurbanın ayrıldığı saat olan yedi buçuk sekize kadar araştırdım," dedi. "Takvimine göre saat sekizde karargâhta bir toplantısı varmış. Saat on sekiz on altıda dönene kadar kimse içeri girmemiş ya da kapıya gelmemiş. Tek başına. Kız kardeşine kadar da yaklaşan olmamış. İşte. Yirmi üç."

Eve, Darlene'in kapıya gelip zile basmasını izledi. Gülümsedi. Kapı açılırken ağzının hareket edişini ve içeri girip kameranın görüş alanından çıkışını izledi.

Ve Eve geri koştu, tekrar izledi.

"Kaçak yok. Hepsi hayır diyor, o asla yasadışı iş yapmadı. Tanrı aşkına, gözlerine bakın."

"Kesinlikle yüksek görünüyor."

"Uçmaya hazır görünüyor ve sanırım uçtu . Değerlendir,

Peabody." "Elimizde tüm veriler yok."

"Elimizdekilerle değerlendirin. İçgüdün ne?"

Peabody iç çekti. "İçgüdülerim Darlene Fitzwilliams'ın bir çöküş yaşadığını ve muhtemelen kendi kendine ilaç aldığını söylüyor. Suçluluk duygusu, keder, söz konusu ilaçlar ve ölen anne-babası yüzünden kardeşiyle girdiği tartışmanın şiddetlenmesi, bu krizi şiddete dönüştürmüştü. Henüz bilinmeyen madde ya da maddelerin etkisiyle kardeşini bıçakladı, ardından da terastan atladı. Trajik olana kadar üzücü."

"Çalıyor."

"Ama?"

Eve odada -zengin, ayrıcalıklı ama titiz değil, diye düşündü.

Evet, arkadaşların ve ailenin rahat edebileceği türden bir yer.

"Mevcut veriler ışığında aklım sizin değerlendirmenize katılıyor. İçgüdülerim . . . İçgüdülerim, güvendiğim ve saygı duyduğum birinin aklımın yanlış olduğu yönündeki amansız ısrarından aşırı derecede etkilenmiş olabilir." Eve tekrar arkasını döndü. "Ve eğer yanılmıyorsam, o kanıt torbasındaki kırık, kanlı parçalar

bir yaka kayıt cihazı. Kim izliyordu?" "Bu çok ürkütücü."

"Süpürgeciler için burada bekle ve kanıt torbasını laboratuvara götürmelerini sağla. Bu gece. Sonra eve dönerken Merkez'e uğrayıp bunu yaz. Düzgünce yaz. Darlene'in evine gideceğim, eşyalarına ve yaşam tarzına bir göz atacağım. Nişanlısı bana izin verdi."

"Benim de istemiyor musun?"

"Raporu istiyorum. Çok temiz ve basit. Yazılmış halini görmek istiyorum, kurcalanacak delikler var mı görmek istiyorum. Kendim yazarsam bunu yapamam. Sonra eve gidip birkaç saat dinleniriz. Muhtemelen sabah ilk iş avukatı, şu Gia Gregg'i alacağız. Sana yerini ve zamanını söylerim. Sekiz yüz dolar hesapla."

"Yapacağım."

Eve lobiye inerken bağlantısını çıkardı. Roarke ekranı doldurdu ve ona evde olmayı dilettili. "Henüz rafa çıkmadığını düşündüm."

"Karımı bekliyorum."

"Bir süre daha bekleyeceksin."

Nefes kesici mavilikteki gözleri onunkilerde kaldı. "Onları biraz tanıyordum." "Fitzwilliam'lar."

"Evet- medyanın sahip olmak a rutin üzerinde ve müstehcen fikir zengin ve güçlülerin yaldızlı salonlarında cinayet/intihar."

"Medyanın canı cehenneme."

"Eminim diğerleri de aynı şeyi hissediyordur. Charles ve Louise'in düğününde onlarla siz de tanıştınız."

"Yenilendim. Bu müstehcen fikir hakkında ne düşünüyorsun?"

"Onları bir fikre sahip olacak kadar iyi tanımıyorum. Louise nasıl?"

"Hallediyorum. Kız kardeşinin nişanlısını ona gönderdiğim için dikkati dağılmış olacak. Henry Boyle. Sizin için çalışıyor."

"Öyle, hem de birkaç yıldır. Akıllı, yaratıcı, ilginç bir adam. Darlene'e kızgın olduğunu biliyorum."

Sevgiyi görmüştü; kederi hissetmişti. "Bunun cinayet/intihar olup olmadığının sebebini bulmak için evlerinin altını üstüne getirmek üzereyim." Lobiye çıktı. "Videonun geri kalanını izledin mi?"

"Yapmadım, hayır. bu kadar eğlenceli değil." "Buna geri döneceğiz. Neyse, bekleme."

"Yapmayacağım."

Kapattı, dışarı çıktı ve bilek ünitesine baktı.

Neredeyse gece yarısı olduğunu fark etti. Gün bitecek ve bir sonraki gün cinayetle başlayacak gibi görünüyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Eve çift park etmeyi düşündü, sonra caddenin karşısındaki bir noktaya odaklandı. Dikeye geçti, trafiğin üzerinden çaprazlama kısa bir uçuş yaptı, hızlıca bir seksen yaptı ve sonra aşağı indi.

Fena değil, diye karar verdi dışarı çıkarken. Fena sayılmaz.

Trafik oldukça hafif olduğu için, yolu ölçtü, kırmızı ışıktaki geçti-daha çok kırmızı ışıktaki koştu

-Caddeyi geri döndü, sonra bir bloğun dörtte üçünü yürüyerek kurbanının/şüphelinin Henry Boyle ile birlikte yaşadığı beyaz tuğlalı güzel konağa gitti.

Gülünç derecede yakışıklı İrlandalının ön kapıya çıkan üç basamağın tepesinde oturduğunu görmek onu şaşırtmamalıydı.

"Sanırım az önce birkaç trafik kuralını çiğnediniz, Komiser." "Belki de."

Basamakların dibinde durmuş ona bakıyordu, rüzgârın siyah ipek saçlarının arasından geçişine, o güzel yontulmuş ağzın sadece onun için kıvrılışına.

Kaç kişinin soğuk ve rüzgarlı bir Ocak gecesinde dışarıda oturup kendisini bekleyen bir eşi, bir partneri, bir sevgilisi olduğunu iddia edebileceğini merak etti. Çok fazla değil. Buna bir de o eşin, ortağın, sevgilinin ne kadar muhteşem görüldüğünü eklerseniz, bu sayı bire düşüyordu.

Sadece o.

"Neden evde sıcakta uyumuyorsun?"

"Sana anlatacağım," dedi, İrlandalı kelimeler arasında yaldızlı bir iplik gibi işlenmişti. "Seçeneklerimi tartıştım. Karım olmadan yatağa gitmek ya da ona katılmak için dışarı çıkmak." Ayağa kalktı, uzun boylu ve zayıftı. "Başkalarının eşyalarını karıştırmak gibi ek bir teşvik olmasa bile bunu kolay bir seçim olarak gördüm."

Elbette bu kısım hoşuna giderdi, diye düşündü; Dublin'de bir sokak faresiyken imparatorluğunun temelini bu şekilde atmıştı.

göze gelene kadar tırmandı. "Kilitlerle oynadın mı, as?"

"Yapmadım, hayır. Henüz." Hâlâ gülümseyerek dudaklarını onunkilere değdirdi. "Yapmamı ister misin?"

Ustası onları içeri sokacaktı. Yeteneği onları daha çabuk içeri sokacaktı. Ve hava çok soğuktu.

"Devam et, biraz eğlen. Bana Henry Boyle'dan bahset," dedi Roarke işe koyulurken.

"Sana söylediğim gibi zeki. Yetenekli, yaratıcı. Yaklaşık on ay önce terfi etti. İyi işe çıkardı ve onu gençlik barınağının mühendisliğinden sorumlu tuttum. Ondan oldukça hoşlanıyorum."

Roarke böyle söyleyerek n kapıyı açtı ve Eve'e içeri girmesini işaret etti. Antrenin loş ışığında güvenlik panelinin yanıp söndüğünü gördü.

"Kodlarını almadım," diye başladı.

"Lütfen." Roarke paneli küçük bir aletle tararken başını sallamakla yetindi; bu aletin ışığı önce yanıp sönüyor, sonra sürekli yeşil yanıyordu.

"Güzel bir sistem," diye yorum yaptı. "Sizinkilerden biri."

"yle, bu da bunu basitleştirdi."

Rahat sohbet gruplarının, küçük cam fayanslı şöminenin ve çeşitli Avrupa şehirlerine ait sanat eserlerinin bulunduğu oturma alanına sorunsuzca yayılan fuayeye göz attı. Paris, Floransa ve Londra'yı tanıdı. Bu yerlere gerçekten gidip gitmediğini biraz merak etti.

"Işıklar sonuna kadar açık," diye emretti ve oturma alanına doğru yürüdü. "Rastgele şehirli," diye karar verdi.

"Bu sana ne anlatıyor?"

"Sadece bira şehir sakini için rahat bir alan. Sanat eserleri muhtemelen orijinal ve toz tutucuların bazıları da muhtemelen önemli. Ama 'biz gerçekten zenginiz' gibi görünmüyor. Yine de sanırım öyle değil."

"İyi işe çıkartıyor ve bunu hak ediyor."

Roarke etrafına bakınırken sanat konusunda haklı olduğunu fark etti. "Ama hayır, onun nesilden nesile aktarılan servetine sahip olamazdı. Onunla bira kez tanıştım.

düğünden önce. Onunla hayırseverlik hakkında bir konuşma yaptığımızı hatırlıyorum. Kendini aile vakfındaki çalışmalarına adanmıştı. Henry ile birbirlerine çok aşık olduklarını ve birbirlerine çok yakıştıklarını söyleyebilirim."

"Kardeşiyle arası nasıldı?"

"Pekala, bildiğim kadarıyla. Henry şüpheli mi?"

"şu anda elimde cinayet/intihar gibi görünen bir şey var. Orada değildi, yolda mazeretini kontrol ettim. Ve görebildiğim kadarıyla hiçbir nedeni yok."

"Ama."

"Ama hem o hem de Louise - Charles'ın da desteğiyle - bunun olamayacağında ısrar ediyorlar.

ne yazıyorsa o olsun. Yani ..." Etrafına bakındı. "Ayrıca cesedin yanında parçalanmış bir yaka kayıt cihazının parçalarına benzeyen bir şey buldum. Kim cinayet/intihar işlemek üzereyken kayıt cihazı takar ki?"

"Bazıları bunun belgelenmesini isteyebilir -son sözler ve benzeri şeyler- ama elli ikinci kattan atlamak bunu ortadan kaldıracaktır."

"Aynen öyle. Yatak odasından başlayacağım, üst katta olmalı. Neden elektronik eşyaları almıyorsun?"

Birlikte kalktılar, sonra Roarke ev ofisi olarak kullanılan odaya döndü. Eve hızlı bir bakışla yine rahat olduğu sonucuna vardı. Bu konuda saplantılı olmadan düzenlenmişti. Masanın üzerine bırakılmış bir kahve fincanı, bir panoya iliştirilmiş eskizler, bir köşede eski bir çift kızak -onunki-. Yardımcı bilgisayarlı bir veri ve iletişim ünitesi. Büyük bir duvar ekranı.

Roarke ceketini çıkarırken o da yoluna devam etti.

Bir misafir yatak odası: yumuşak, yatıştırıcı renkler ve -anlayamadığı nedenlerden dolayı- gerekli olan dağ gibi yastıklar.

Burada biraz daha özenli olan ana odayı buldu. Yükselen dört direkli yatak ona antika gibi görünürken, oturma alanındaki ipeksi mavi ve gümüş desenli sandalyeler çağdaş bir görünüm sergiliyordu. Ahşap zeminler, gümüş bir halı, pencereleri çerçevelemek için yine ipeksi bir mavi. Şömine, yatağın karşısındaki duvarın içine yerleştirilmiş uzun, dar bir dikkörtgendi.

Şeffaf cam lambalar, kalın, derin oymalı gümüş bir çerçeve içinde mavi ve beyaz çiçeklerden oluşan bir tabloyla yarışıyordu. Yatak kadar eski görünen devasa bir vazodan gerçek çiçekler -beyaz zambaklar- fıskırıyordu.

Dolabı denedi.

Muhtemelen bir zamanlar başka bir yatak odasıydı, içi boşaltılmış ve büyük bir dolap olarak donatılmıştı. Henry'nin giysileri bir kenar boyunca sıralanmıştı; biraz karışık ve daha fazlası için bolca yer vardı.

Onunki ise iki katlıydı ve arka duvar sayısız çift ayakkabı için ayrılmıştı. Eve bilgisayarı fark etti, benzerini daha önce de görmüştü. Darlene bir kıyafet seçerken ona danışabilir, kıyafeti günlük giyimden akşam giyime ve spora çevirmek için onu kullanabilirdi.

göre gardırobu hayırseverlik kadar ciddiye alıyordu. Ve Eve de aynı şeyi yapan bir adamla evli olduğu için çok eleştirel olamazdı.

Dolabın ortasında çekmecelerle kaplı büyük bir tezgâh duruyordu. Havva

rastgele bir çekmece açtı ve bir düzineden fazla sütyen saydı.

Bir çift memenin neden bu kadar çok ihtiyacı var? diye merak etti ve onları karıştırmaya başladı.

Onun altındaki çekmecedeki kazaklar -bunları saymaya zahmet etmedi- ve onun altında da şık spor kıyafetleri vardı. En altta ise kadının en azından bazı zamanlarda normal kıyafetler giydiğini gösteren taytlar, eşofmanlar ve tişörtler vardı.

Aşağıya indi, üst çekmecenin ortasına: külot, hem de bol miktarda, daracık, dantelli, renkli, hepsi özenle katlanmış.

Ve yığının en dibinde -bir erkek eşin gitmesinin pek mümkün olmadığı yerde

-Gümüş bir kart kutusu buldu.

İçinde medyumlar, hassas kişiler, medyumlar, tarot okuyucuları, spiritüalistler için kartvizitler buldu.

"İlginç," diye mırıldandı. "Bunları Henry'den neden sakladınız?" Bir kanıt torbası çıkarıp çantayı içine attı.

Başka bir yığının altında birkaç broşür buldu - aynı anlaşma - okumalar ve konsültasyonlar için ücretler ve memnun müşterilerin referansları.

Roarke ona katıldığında dolabı bitirmişti.

"İşe yarar bir şey bulduğumu söyleyemem," dedi ona. "Ofisteki elektronik cihazlarda, evdeki elektronik cihazlarda ve 'link'lerde işe yarar bir şey yok. Ofisi bir sonraki katta ve dikkat çeken şey orada ne olmadığı."

"Orada olmayan ne?"

"Günde iki kez aramaları otomatik olarak silmeye ayarlamış."

"Ve sen bunun seni durdurmasına izin mi verdin?"

Ona sessiz bir bakış attı. "Pek sayılmaz. Araştırmalarının büyük çoğunluğunun işi için araştırma alanına girdiğini söyleyebilirim. Hibe için başvuran organizasyonları yönetmek gibi şeyler. Ama öbür dünya, ölümlerle iletişim kurma, bu dünya ile öbür dünya arasında köprü vazifesi gördüğünü iddia edenler hakkında araştırmalar yapmak için hatırı sayılır bir zaman harcamış."

Eve başıyla onayladı. "Bunun gibi mi?" diye sordu ve kanıt çantasını yatağın üzerine koydu.

Roarke broşürleri, ve kartvizitleri inceledi. "Evet, aynen öyle."

"Gizli iç çamaşırı çekmecesini ve bir gece çantası vardı. Oldukça geniş bir koleksiyon. New York, New Orleans, Arizona, Avrupa-Batı ve Doğu. Bunların en azından bir kısmıyla temasa geçtiğini söyleyeceğim.

ziyaretler. Ve bunu saklamış olması, bunu kendine saklamak istediği ve/veya arkadaşlarının ve ailesinin onaylamadığı anlamına geliyor."

"Büyük bir kayıp yaşadı ve teselli aradı."

Eve bir broşür aldı. "Beslenme Medyumu. Bin dolarla bir saatlik danışmanlık hizmeti alabiliyorsunuz; Doktor -ki bahse girerim gevşek bir doktor- kendinizi ölümlerden gelen mesajlara açmanız için hangi bitki ve meyveleri tüketmeniz gerektiğini önerecek."

Onu yere atıp başka bir tane aldı. "Şimdi bu bir pazarlık. İlk on beş dakikalık danışmanlık ücretsiz. Bu danışma sırasında Leydi Katrina ve ruhani rehberi Ki, geçitten geçmek için gereken özelliklere sahip olup olmadığınızı belirleyecek."

Onu da yere attı.

"Ayrıca bahse girerim ki mali durumunu kontrol ettiğimde bu saçmalıklar için harcanan büyük miktarda para bulacağım."

"Doktor Hester, Leydi Katrina ve Ki konusunda sizinle aynı fikirdeyim, ancak ikimiz de meşru hassasiyetlere sahip kişiler olduğuna biliyoruz."

"Ölü insanlarla konuşan."

Parmağını kızın çenesindeki çukurda gezdirdi. "Biliyorsun."

Gözlerini devirdi. "Onları hayal ediyorum, küçük bir mucize."

"Orada da aynı fikirdeyim. Ve hayır, ben olsam bunların hiçbirinin ölümlerle sohbet ettiğine inanmazdım. Bence ölümler, ruh onları harekete geçirdiğinde ve geçirdiğinde konuşurlar."

"Bana İrlandalı gibi davranma."

"Kanda ve kemikte. Hâlâ." Ellerini kadının omuzlarına koydu ve onun hayal kırıklığını hissetti. "Nereye varmak istediğini anlıyorum ve bu çok mantıklı. Kendini buraya fazla kaptırdı ve belki de sadece gayrimeşru değil, tehlikeli birinin etkisi altına girdi. Ama bu etki nasıl bu kadar güçlü olabilir Eve, sevdiği kardeşini ve kendisini öldürmesine neden olacak kadar?"

"Henüz bilmiyorum. Ama bu bir bakış açısı. Burada iyi bir hayatı vardı. Bunu hissedebilirsiniz." Adam kaşlarını kaldırdığında onu dürttü. "Bu psişik bir saçmalık değil. Etrafına bakarsan anlarsın. Burada iyi bir hayatı vardı, sevdiği bir adam, sevdiği bir iş, ailesi, bir yeri. Karnına bir tekme yedi, bunu da anlıyorum. Ya keder onu psikotik bir kriz geçirecek kadar yıprattı ya da birileri onu yıprattı."

"Hangisi olduğunu bulacaksın."

"Evet. Her iki durumda da, köprüyü geçmeyecek ve

portaldan bana söyleyecek.

Çalışıyoruz." Kanıtlarını

yeniden paketledi.

"Bir saatin daha var mı?" diye sordu yukarı bakarak.

"Aklında ne var?"

"Henry gelmeden önce geri kalanını da gözden geçirmek istiyorum. Ayrıca, şık bir mücevher bulamadım ve onda mutlaka vardır, bu da bir kasa demek. Sen kasayı bul, ben de evin geri kalanını gözden geçireyim."

"açacak mıyım?" "Evet,

açacaksın."

Yüzünde bir sırıtma belirdi. "Bu yalnız uyumaktan çok daha eğlenceli."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Gece ikide yatağa girdi ve uyuyakalırsa Roarke'in onu altıda uyandırmasını mırıldanarak rica etti. O tüm alarmlardan daha iyiydi.

Kısık ateşin harlanmasıyla kedi sırtının küçük kısmına kıvrıldı ve Roarke'un kolunu ona dolmasıyla doğrudan uykuya daldı.

Ölülerin söyleyecek çok şeyi vardı. Rüyalarda, diye düşündü, rüya görürken. Ve bu, sihirli bir altın köprüden geçerek öbür dünyaya gidebileceğinize ve kurbanlarla sohbet edebileceğinize inanmaktan farklıydı.

Onun için altın köprü yoktu. Yaralı masanın diğer tarafında oturan Marcus ve Darlene Fitzwilliams ile birlikte Mülakat A'da oturuyordu.

"Ne oluyor?" diye sordu.

"Ben kardeşimi seviyorum. Ona asla zarar vermem." "Verdiğin çok açık."

"Hayatımda hiç kimseyi incitmedim, bilerek değil. Evimdeydin. Ne gördün?"

"Her şey yolunda Darli." Marcus bir kolunu onun omuzlarına doladı ve dudaklarını şakağına bastırdı.

Bunu görmüştü, Eve hatırladı. Çerçeve içinde bir fotoğraf. Bir diğeri de gençken çekilmişti: Darlene, Marcus'un omuzlarına binmiş, Marcus'u eğlendiriyordu. Eve onun bikinili, Marcus'un da mayolu olduğunu hatırlıyordu, mavi bir denizde beline kadar.

Diğer fotoğraflar, birçok fotoğraf. Kardeşler, ebeveynler, Darlene ve Henry, Marcus ve Henry. Tatil fotoğrafları, gündelik fotoğraflar, resmi fotoğraflar.

Çerçeveler içinde bir hayat.

"Sırların vardı," dedi Eve.

"Herkesin sırları vardır."

"Ve bazı insanlar onları korumak için öldürür." "Bir katile benziyor muyum?"

"Çoğunlukla katiller diğer herkes gibi görünür. Kardeşinin kalbine makas sapladın."

"Yapamadım." Darlene şimdi kardeşinin göğsünün gömülmüş olan makasın sapını kavradı. Onları serbest bıraktı. "Önce kendimi öldürürdüm."

"İkinci olarak kendini öldürdün," diye belirtti Eve. "Keder insanı mahvedebilir." "Nereden biliyorsun? Sen hiç kimseyi kaybetmedin. Benim kederimi, üzüntümü bilmiyorsun. Benim ailem melekti. Seninkiler canavarlar."

Darlene kanlı uçları masaya sapladı. "Etrafınız kötülükle çevrili. Bunun içinden iyi olanı nasıl görebiliyorsun?"

"Sadece yeterince dikkatli bakmanız gerekiyor."

"O zaman bak! Sende ne bende de olacaktı. Sadece cevaplar istedim. Bu senden farklı değil. Ben de senin istediğini istedim."

Eve gözlerini açtı ve Roarke'inkilere baktı. "Bu. Bunu o istedi." "Uyumak için birkaç dakikan kaldı ama çok zor rüya görüyorsun."

"Bunu istiyordu ve bunu ona vermek isteyen bir kişi vardı. Neden her şeyi bitirelim? Daha derine bakmalıyım."

"Pekâlâ." Kızın çatılmış kaşlarını öptü.

Elini onun yanağına koydu. "Bazen çok fazla bakmanıza gerek yoktur."

"Ne için?"

"İyi olan için. Sen buradasın." Yüzünü yukarı kaldırdı, ağzını nazikçe onunkine dokundurdu. "Ve işler o kadar iyi gitmediğinde, sen hala buradasın."

"Her zaman."

Kalbi onunkine, ağzı onunkine degecek şekilde hafifçe eğildi. İhtiyacı olan tek köprünün ona giden köprü olduğunu düşündü.

Vücudu, sıcak, pürüzsüz, onunkiyle mükemmel bir uyum içindeydi. Sırık gibi, uzun bacaklı polisiyle. Birbirlerini sevgiyle, ışıkla, uzun ve karanlık gecenin ardından bir tür uyanışla doldurabilirlerdi.

Yanağındaki elinin şefkati, saçlarının arasından kayan parmaklarının tatlılığı ona dokundu. Uyarılma kadar kalbin yükselmesi de. O da ona aynısını yaptı; yumuşak ve kolay, yavaş, hülyalı öpücükler arzu uyandırırken.

Yer değiştirdi. Üstünü örttüğünde kadın açıldı. Onu karşıladı. Kucakladı.

Ağzları tekrar tekrar buluşurken, vücutları birlikte hareket etti, o son zirveye kadar yükselip alçaldı, yükselip alçaldı.

Ve ardından gelen sessiz, iç çekişli kayma.

* * *

BUNU DAHA SONRA EVİNDEKİ OFİSİNDE DURUP, ELİNDEKİ KAĞITLARI İNCELERKEN DÜŞÜNDÜ.

kurduğu cinayet panosu.

Darlene bunu istemişti -sadece seksî değil; bağlantıyı, sürekliliği. Ve Eve bu bağı şehir evindeki fotoğraflarda görmüştü.

Eve, girişimci bir paparazzi tarafından çekilmiş, Roarke'la kendisinin fotoğrafına baktı. Kötü adamı alt etmişlerdi ve her ikisi de biraz yara bere içinde ve kanlıydı - ışıltılı gece kıyafetleriyle bir tezat oluştuyordu. Ve birbirlerine sırtıyorlardı.

Bağlantı oradaydı, açıkça görülüyordu.

Kim bundan vazgeçip bir binadan atlar ki? Deli olmanız gerekirdi ve cevap bu olabilirdi. Eğer akli başındaysa, mantıklı cevap Darlene'in itilmiş olduğuydu. Öyle ya da böyle.

Peabody'ye bir mesaj atarak planlarını değiştirdi ve ortağına onunla saat dokuz-dokuz-yüzde morgda buluşmasını söyledi. Bu arada tanınmış medyumların listesini paylaştı ve Peabody'ye yarısını koşması için verdi.

Diğerleriyle ilgilenmeye başlayacaktı ama önce Darlene'in mali durumuna bakmak istedi. Bu kendi hikâyesini anlatabilirdi.

* * *

ON DAKİKA SONRA AYAĞA KALKMIŞ VE ROARKE'IN BITİŞİKTEKİ OFİSİNE GEÇMİŞTİ.

"Meşgul olduğumu biliyorum."

Duvardaki ekrana ve üzerindeki şemalara baktı. "Daha meşguldüm."

"Bu bir para ."

"Bunun için asla çok meşgul değilim."

"Darlene'in mali durumunu araştırıyorum. Öldüğü sabah da dahil olmak üzere son on sekiz hafta boyunca kişisel hesabından dokuz bin dokuz yüz dokuz dolar çekmiş. Bunu nakit olarak görüyorum."

Roarke arkasına yaslandı. "Ne kadar ilginç, değil mi?"

"Başka faaliyetler de var. Para yatırımlar, transferler, diğer para çekmeler - her ay beş ya da altı bin için bir tane. Ama bu miktar için haftada on sekiz kez para çekmek benim için bir işaret."

"Bir dolar daha fazla verirsen, on bine ulaşırsın ve IRS koklama yapabilir. Aklıma şantaj geliyor ama dün gece bulduğunuz şeyle birlikte başka bir fikir bunun önüne geçiyor."

"Biri onu dört buçuk aydır gezdiriyor."

Ailesi yedi ay önce ölmüş. Medyum aramaya ne zaman başladığını öğrenmem gerek, ama çalan şey bu. Başka bir kişisel hesabı daha var. Yıllar öncesine ait. Bu mu? Beş ay kadar önce açmış ve her zamanki bankasında değil. Sanırım kartvizitleri ve broşürleri sakladığı gibi bunu da saklıyordu."

"Aynı fikirdeyim, ama eğer bundan para ödediği kişinin onu bir şekilde cinayete/intihara ittiği sonucunu çıkarıyorsanız, neden? Bir an için nasıl olduğunu unutun. Neden? Haftada on bin dolardan bir dolar eksik, tek bir kaynaktan çok iyi bir gelir."

"Belki de buna karar vermiştir." Eve parmağını havada gezdirerek gösterdi. "Belki de ödeme yaptığı kişinin saçmalıklarla dolu olduğunu anlamış, belki de tartışmış, tehdit etmişti. Bu saçma sapan adam onu ve kardeşini ortadan kaldırırsa daha fazlasını elde etmenin bir yolunu bulmuş olabilir. Orada çekilecek çok ip var." Ellerini ceplerine soktu. "Onun toksinine ihtiyacım var." Morris'e yeterince zaman vermemiştir ve bunu sinir bozucu buluyordu. "Nasıl olduğuna ihtiyacım var. Kafası iyiydi ve herkes kullanmadığını söylüyor ama lanet olsun, kafası iyiydi. Belki de kullandığını bilmiyordu. Yine de bu bana kardeşini neden öldürdüğünü anlatmıyor. Bunu zihin manipülasyonuna kadar uzatırsak -daha önce de bununla uğraştığımız için çok büyük bir uzatma sayılmaz- yine de nedenini açıklamıyor." Kendini yakalamadan önce ofisin etrafında bir tur atmıştı. "Özür dilerim."

"Seni çalışırken izlemekten hiç yorulmuyorum."

"Bu açılardan çalışıyorum çünkü onu seven iki kişi yaptığı şeyi yapamayacağı konusunda ısrar ediyor."

"Sadece bu yüzden değil."

Nefesini dışarı üfledi. Onun içini ve dışını bilen birinin olması rahatsız edici olabilirdi.

"Hayır, sadece o değil," diye itiraf etti. "Onunla ilgili hislerim de var. Para da bunun bir parçası."

Gia Gregg-avukat. Onu tanıyor musun?"

"Şahsen değil ama mükemmel bir ünü var. Emlak hukukunda uzman, üst düzey müşteriler."

"Onun için de çok erken. Seni rahat bırakıp içeri gireceğim. Yolda listeyi incelemeye başlayabilirim, belki şansım yaver gider ve Morris'i otopsi için zorlarım."

"Daha fazlasını aramamı ister misin?" "Daha fazla ne?"

"Para, sevgilim."

"Vaktiniz varsa bir göz atabilirsiniz. Teşekkürler. Ben . . .

öyle ya da böyle, bir süreliğine ölümlerle iletişim kurmak."

"Onlara elimden gelenin en iyisini ya da en kötüsünü yapacağım. Ve polisime iyi bak." "Bunların hepsini yapabilirim. Sonra görüşürüz."

Şehir merkezine doğru ilerlerken listenin en üstündeki medyumları araştırmaya başladı ve işi gösterge paneline bıraktı. Dolandırıcılıktan hapis yattığı için birini hemen elledi.

İki kişi daha hapis yatmıştı. Eve, Darlene'in de aynı bilgileri edinmek için yeterli zekâya ve kesinlikle yeterli kaynağa sahip olduğunu düşünerek onları görmezden geldi. Her ne kadar saf olsa da, Eve'e aptal gibi gelmemişti.

Bunu Darlene'in seyahatiyle değiştirdi. Son altı ay içinde iki kez Avrupa'ya uçmuş olmasına rağmen, son on sekiz hafta boyunca hiçbir şey olmamıştı.

Eve ülke dışından gelenleri listeden çıkardı. Ama Henry Boyle'la ve Darlene'in ofisiyle görüşerek, listede görünmeyen herhangi bir seyahati gizlemediğinden emin olmak istedi.

Morgun beyaz tünelinden geçerken koşmaya devam etti ve gününün büyük bir bölümünü kürekçilerle konuşarak geçirmeyi kabullenmeye çalıştı.

Morris'i Darlene'in parçalanmış cesediyle ve kardeşini ikinci bir masaya yatırılmış halde buldu.

"Zıplayanlar mı, yüzenler mi?" diye başladı, "Hangisi daha kötü?"

"Yüzenler değişken bir skalada değerlendirilir. Suda ne kadar uzun süre kalırlarsa, o kadar yüksek puan alırlar."

Bugün çelik grisi bir takım elbise giymiş ve elektrik mavisi bir kravat takmıştı. Tek bir kalın siyah saç örgüsünden geçen kordonla gümüş rengi tercih etmişti.

Adamın hem dinlenmiş hem de uyanık göründüğünü düşündü.

"Jumperlar," diye devam etti. "Onları da kayan bir ölçekte değerlendirebiliriz."

Ne kadar yükseğe çıkarlarsa, oranları da o kadar yüksek olur." "Elli iki kat. Oldukça yüksek."

"Öyle. Yıllar önce bir atlayıcıym vardı. Bir paraşütçü."

"İnsanlar bunu neden yapar?" Bu onu kesinlikle şaşırtmıştı. "İnsanlar bunu yapmak için para ödüyor."

"Heyecan verici."

"Sen mi?" Şaşırmış bir şekilde kaşlarını çatı. "Bir uçaktan mı atladın? Bilerek mi?"

"İnanılmaz bir his. Duyguları çok severim."

"Bir uçaktan atlamak bana delilik hissi verir."

"Sadece paraşütsüz yaparsan. Ancak benim paraşütçüm, paraşütünü sabote eden iş ortağıyla ters düştü. On üç bin fitlik düşüşü onu benim skalamda en üst sıraya yerleştirdi. Onun için o kadar uzak değil ama sonuçlar ..." Aşağı baktı, gözlerinde sessiz bir acıma vardı. "O son adımdan önce çok hoş bir genç kadındı."

"Evet, genç ve güzel kadınlar kendi kendini feshetmek için hap kullanmaya daha meyillidir. Bana onun hakkında ne söyleyebilirsin?"

"Bu noktada, son adımdan önce herhangi bir yaralanma bulamadım, ancak kadının durumu göz önüne alındığında emin olmak için daha fazla zaman gerekecek."

"Şu anda en çok ilgilendiğim toksin. O ve kardeşi mi? Louise'in arkadaşları."

"Ah, bunu duyduğuma üzuldüm."

"Louise, Charles ve kadının nişanlısı -ki ilk bakışta aklanmış görünüyorlar- kadının kullanmadığı konusunda kararlılar. Ama kardeşinin kapısındaki güvenlik kamerası ve onu asansörden çıkarken gören iki akıllı, kadının kafasının iyi görüldüğünü söylüyor."

"Son adımdan önce karaciğerinde, böbreklerinde, akciğerlerinde ve kalbinde herhangi bir kötüye kullanım ya da hastalık belirtisi olmadığını söyleyebilirim. Alışılmış bir kullanıcı değildi. Mide içeriği? Çay, şekerli kurabiye -gerçek şeker- ve yaklaşık iki ons beyaz şarap."

Ses tonunu yakaladı. "Ve?"

"Başlangıç için çay karışımı." Bilgisayarının ekranını işaret etti, anlamadığı bir sürü kelimenin yazılı olduğu bir tür renkli grafik çıkardı. "Papatya bazlı -yeterince zararsız - ama başka elementler de eklenmiş. Mesela kediotu."

Bir zil çaldı. "Sakinleştirici, değil mi?"

"Evet, bir tane olarak kullanılabilir. Peyote."

"Halüsinojen. Kahretsin. Bu Kızıl At gibi bir şey mi?"

"Hayır. Onu çok iyi hatırlıyorum ve bu aynı şey değildi. Bunda şiddeti tetikleyecek bir şey yok. Ama burada ve diğer mide içeriğinde tanımlayamadığım unsurlar var. İstendiği gibi laboratuvar için öncelikli olarak işaretledim. Bunlar küçük izler, zayıflatıcı bir şey değil. Belki de bunların birleşimi böyle şiddetli etkilere neden olmuştur."

"Kullanmadığına dair ısrarını da hesaba katarsak, bu durum doz almış olabileceği ihtimalini güçlendiriyor." Eve cesedin etrafında döndü. Düşüğünü biliyor muydu? Eve merak etti. Yerin hızla yükseldiğini görmüş müydü?

"Makası nereden bulmuş? Bu da bir soru. Çantada taşınacak türden bir şey değil, çok büyüktü."

"Makaslar, aslında," diye düzeltti. "Dokuz inçlik bıçaklar. Yaralarını hızlıca . Ve katılıyorum, çoğu kadının taşıyacağı türden bir şey değil."

Eve, "Ve kardeşinin onları alabileceği bir yerde bulundurması için hiçbir neden göremiyorum," dedi. "Bir bıçak bloğu içinde mutfak makası ve ofisinde, masa çekmecesinde bir çift vardı. Bu da olayı önceden planlanmış gibi gösteriyor. Birisi için."

Eve Darlene'den döndü ve Marcus'un yanına gitti.

"Gülümsüyordu," dedi Morris.

"Pardon?"

"Zili çaldığında. Gülümsüyordu, cam gözlüydü, evet, ama insanların 'hey, bunun için üzgünüm' demeye hazır oldukları zamanki gibi gülümsüyordu. Onunla ilgili okuduğum hiçbir şey böyle bir soğukkanlılığa sahip olduğunu söylemiyor. Çantasında kardeşinin kalbine saplamaya niyetlendiği bir çift dokuz inçlik bıçakla orada durup gülümseyebiliyordu."

Başını iki yana salladı. "Ciddi bir tartışma yaşamaları için yeterli zaman yoktu. Kadın içeri girdikten beş, altı dakika sonra adam kanıyordu. Sonra kadın doğruca terasa çıktı ve gitti. Uyuşturulmuştu, benim anladığım bu. Onun ölmesini kim istedi? O ve kardeşi."

"Bunu bana söyleyemez."

Eve yarım bir kahkaha attı. "Yapabileceğine inanıyordu. Medyumlarla, medyumlarla, tüm o saçmalıklarla görüşüyordu. Ailesi geçen Haziran ayında bir kazada öldü ve ölü insanlarla konuşmak için kartvizit ve bilgilerden oluşan gizli bir zulası var."

Morris şimdi gülümsedi. "Onlarla her konuşurum. Sen de öyle." "Hiç karşılık verdiler mi?"

"Onların yolunda." Darlene'in parçalanmış omzuna nazıkçe bir el dokundurdu. "Ammaryl's'le sık sık konuşurum."

Eve ellerini ceplerine soktu. Morris bir önceki bahar hayatının aşkını kaybetmişti. "Üzgünüm, Morris."

"Hayır, bu bir teselli. Zaman zaman sesini oldukça net duyuyorum. Bu kravatu daha bu sabah ."

Nasıl yanıt vereceğini bilemeyen Eve, "Tamam," dedi ve onu güldürdü.

"Sabahki ruh halime uygun olduğu için gri olana uzandım. Bana maviyi, koyu maviyi giymemi söylediğini duydum. Ben de öyle yaptım ve griyi ortadan kaldırdı. Genç Darlene cevaplar ve rahatlık arıyordu, sanırım. İşte

İkisini de verebilenler ve keder ve saflığı sömürenler."

"Bu sefer iki numaralı kapıdan gireceğim, çünkü girdiği kapı onu o uzun düşüşe götürdü."

ALTINCI BÖLÜM

Peabody içeri girdiğinde Eve tüneli yarılamış dışarı çıkıyordu. "Geç kalmadım!" Pembe, telaşlı elbisesinin içinde adımlarını otomatik olarak hızlandırdı.

Peabody botlarının üstünden bilek ünitesini kontrol etti. "Geç kalmadım."

"Hayır, erkenciydim. Kadın kurbanda uyuşturucu kullanma alışkanlığına dair bir iz yok. Ama vücudunda kediotu, peyote ve henüz belirlenemeyen bazı maddeler vardı - çay ve kurabiyelerle karıştırılmış gibi görünüyor."

"Birinin ona ilaç verdiğini mi düşünüyorsun? Ama cinayet/intihar-" Peabody'nin gözleri yerinden fırladı. "Kahretsin! Kızıl At."

"Morris'e göre değil. Aynı şey değil." Ve hepsi bunun için minnettar olabilirdi. Arabaya doğru yürürlerken, "Yutulduğuna inanıyor," diye ekledi. "Laboratuvardaki kırbacı o şaklatacak, böylece benim yapmama gerek kalmayacak. Bunu bekleyeceğiz. Morris'in makas dediği makası nereden bulmuş?"

"Terzi makası." Peabody yolcu koltuğuna tırmandı, kemerini bağladı.

"Terzi mi?"

"Geniş bir terim sanırım. Dikiş dikerken veya bir el işi projesi yaparken kullandığım bir çiftim var."

"Evine gittim. Kurnazlık yaptığına dair hiçbir işaret görmedim. Kardeşinin evinde de böyle bir aleti kullanabileceğine dair bir işaret yok. Eğer ikisine de ait değilse, nereden bulmuş olabilir?"

"O mu yoksa *onlar* mı? Makas, makas - çoğul gibi, muhtemelen iki bıçak yüzünden, ama yine de tek bir alet, yani ... boş ver," diye bitirdi Peabody, Eve'in soğuk bakışlarını yakaladığında.

"Louise ve nişanlısıyla konuşmaya gidiyoruz. O makasların ona ait olup olmadığını bilmek istiyorum. İş yerinde bir asistanı, bir yöneticisi olmalı. Araştırın, ofisinde böyle bir şey olup olmadığını ya da buna erişimi olup olmadığını kontrol edin."

"Peki ya medyumlar?"

"Yazı tahtasında."

"Benimkilerden bir çift rüzgarda. Haklarında tutuklama emri çıkarıldı, ortaklar. Dolandırıcılık ve hırsızlık. Çantaları ve cüzdanları karıştırdı."

kendisi bir seans düzenledi. Bu dolandırıcılığı ya da diğerlerini yaklaşık beş yıldır sürdürüyorlar. Toplanıp hızla uzaklaşıyorlar, başka bir yer seçiyorlar, yeni isimlerle başka bir varyasyon deniyorlar."

"Darlene geçmişleri araştırdı - tam bir aptal değil - bu yüzden ortaya çıkması gerekirdi. Uyuşturucuları hesaba katacağız, geçidi açmaya yardımcı olmak için bitki kullanımını abartan birini arayacağız."

"Portal mı?"

"Broşürlerden bunu kullandı. Köprü, portal, kanal. Her saniye bir enayi doğuyor." "Dakika. Her dakika doğar."

"Benim dünyamda her saniye ortaya çıkıyorlar ve Darlene Fitzwilliams da onlardan biri gibi. Kardeşini kalbinden üç kez bıçakladı, bir dakikasını bile boşa harcamadı, sonra da terastan atlayarak bir dakikasını bile boşa harcamadı."

"Görünüşe göre oraya bunun gitmiş."

"Evet. Ya başka bir şey yaptığını sanıyorsa? Bu Kızıl At değil, Jess Barrow'un zihin kontrol sanal gerçekliği versiyonu da değil ama daha önce de ölümcül sanrılarla uğraştık. Gülümsüyordu," diye ekledi Eve. "O 'Üzgünüm ve beni affedeceğini biliyorum' gülümsemesi. Kızgın ya da korkmuş değildi, gergin de değildi. Hiç suç işlememiş, sorumluluk sahibi bir hayat sürmüş bir kadın, kardeşinin kapısına onu ve kendini öldürmek niyetiyle mi gidiyor? Biraz sinir görebilmeliydim. Ya da en azından kararlılık."

"Eğer biri ona vurduysa hayır. Ne diyeceğinizi biliyorum," diye devam etti Peabody telaşla. "Ortada bir şey yok. Ama uyuşturucuyu hesaba kattığınızda var ya da olabilir."

"Uyuşturucu uyuşturucudur, bir şey değildir."

"Vuruşa yardımcı oluyorlar, demek istediğim bu. Onu daha duyarlı hale getiriyorlar. Sonra?" Peabody ellerini kaldırdı, parmaklarını oynattı. "Whammy."

Eve bu fikirden hoşlanmamıştı ama uygun olduğunu da kabul etmek zorundaydı. "Peki bu vuruş ne şekilde olacak?"

"Belki de iç VR ya da beyin yıkama gibi bir şeydir. Beyin yıkama gerçek bir şeydir. Belgelenmiştir."

Eve, Charles ve Louise'in güzel sokağında park yeri ararken, "Sana beyin yıkamayı vereceğim," dedi. "Dahili VR hiç mantıklı değil. Ama uyuşturucuyla eşleştirilmiş bir çeşit beyin yıkama. Cerise Devane birkaç yıl önce Tattler Binası'ndan atladığında ve ben de orada, çıkıntıda oturup onunla konuşmaya çalıştığımda akli tamamen başındaydı. Kim olduğumu, kim olduğunu biliyordu."

öyleydi. Ama o çıkıntıdan uçmaya zorlandı, onunla gitmekten zevk alacağını düşündü. Belki de bu tür bir zihin kontrolü uyuşturucuyla, beyin yıkamayla eşleşmiştir. Belki de insanları öldürmek için yepyeni bir boktan yol.

"Ama neden, bu bir anahtar. Ne kazanıldı?"

"Şu anda çok para söz konusu."

"Evet ve açgözlülüğün favori olmasının bir sebebi var."

Arabadan indiklerinde Eve sokaktan Louise'in evine doğru baktı.

Doktor ve eski lisanslı refakatçi burada iyi bir hayat kuruyorlardı, mutlu ve yerleşik bir hayat. Görünüşte Darlene ve Henry için de durum aynıydı. Güzel bir ev, rahat ve yerleşik bir hayat.

Darlene'in kemikleri gibi paramparça olmuş.

"Bazen insanlar bir şeyleri mahvetmekten zevk alırlar. Bunun için pek bir neden yok," dedi Eve düşünerek. "Ama bazı insanlar yapar."

Peabody, "Darlene'e, Marcus'a ya da Henry Boyle'a garezi olan biri," diye tahmin yürüttü. "Ya da genel olarak Fitzwilliams'lara."

"Mümkün," dedi Eve yürürken. "Ebeveynler, düpedüz kaza. Her şeyi kontrol ettim, yani ölümleri birbiriyle bağlantılı değil, açık bir şekilde değil. Ama aylar sonra iki çocukları da öldü, yani ..."

"Darlene'in savunmasızlığından yararlanarak daha fazlasını isteyen bir aile üyesi."

"Evet. Ona bakmalısın." Küçük kapıdan geçti, yazın bahçe olan kısa yürüyüş yolundan aşağı indi ve ağırbaşlı kahverengi taşın ön kapısına vardı.

Louise cevap verdi. Tayt ve siyah bir kazak giymişti ve gözlerinin altında gölgeler vardı.

"Dallas, Peabody. Haberleriniz var mı?" "Pek değil, ama bazı sorularım var."

"Arka taraftayız. Charles ve ben önümüzdeki birkaç gün için programımızı yaptık. Henry için burada olmak istiyoruz. Marcus'un amcası Avrupa'dan buraya geliyor. Ailenin burada bir pied-à-terre'i var ve Long Island'da da bir malikane var. Gareth ve Bria'nın New York'taki evi," diye açıkladı. "Marcus ve Darlene'e geldi. Konuşacakları şeylerden biri de buydu. Tanrım." Ellerini yüzünde ovuşturdu. "Üzgünüm, bunların hiçbir önemi yok. Geri gel."

"Her şey önemli. Long Island'daki evi satacaklar mıydı?"

"Hayır, ben öyle düşünmüyorum . Bu aile içinde beş, belki altı

nesiller."

Mutfak ve büyük oda evin arka tarafına yayılmış olup geniş cam kapılardan verandaya bakmaktadır.

Henry sandalyesinden doğruldu, yüzünde mutsuzluk ve umut savaşıyordu.

"Ne olduğunu biliyor musun? Bunu kimin yaptığını biliyor musun?"

"Araştırıyoruz, Bay Boyle. Daha fazla sorumuz var."

Tekrar oturdu, ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Henry, sadece Henry. Uyandığımda, hatırlamadığım bir an vardı. Saçının kokusunu alabiliyordum. Kokusunu alabiliyordum. Sonra hatırladım ve gitmişti. O bile gitmişti."

Louise eğildi ve onun başının üstünü öptü. "Taze kahve yapacağım." "Ben bakarım." Charles bir elini Louise'in kolunda gezdirdi ve Mutfak.

"Henry," diye başladı Eve, "Darlene'in bir çift terzi makası var mıydı?"

"Terzi makası mı? Hayır. O dikiş dikmezdi."

"Belki o ya da siz başka bir proje için bir çift almışsınızdır. Şehir evindeki tadilatın çoğunu kendiniz yaptınız, değil mi?"

"Evet. Darli'nin de katkılarıyla tasarımına yardım ettim. Nasıl görünmesi gerektiği konusunda kesin fikirleri vardı. Boyanın bir kısmını biz yaptık, yerleri yeniledik, kendi damgamızı vurmak istedik. Ama makas gibi bir şey kullanmadık. Sahip olduğumuz tek özel makas kümes hayvanları makası. Darli onları geçen yıl coq au vin yapmayı denemeyi aklına koyduğunda almıştı." Gözleri bir an için parladı. "Tam bir felaketti. Eğlenceliydi ama ..." Işık söndü. "Sanırım mutfakta bir yerdeler."

Mutfak çekmecesinde tuhaf bir makas görmüştü. "Belki iş yerinde böyle bir şeyi vardı."

"Nedenini düşünemiyorum. Ne olduğunu anlamıyorum ..." Louise onun elini tuttuğunda sözlerini yarıda kesti. Eve onun ne zaman farkına vardığını gördü. "Bu mu Marcus'u öldüren şey bu."

"Bir çifti var mıydı?"

"Ne için?" Yüzüne yeniden renk gelmişti, artık öfkeliydi. İnkâr sona ermişti. "O dikiş dikmezdi. Bir şeyler yapmazdı. Tanrı aşkına, ona şaka olsun diye bir tornavida seti almıştım, çünkü ne kadar zeki olsa da bir ampulü bile zar zor değiştirebiliyordu. Onlar becerikli insanlar değildi, Dallas. Onlar iyi insanlardı. Cömert insanlardı. Sevecen. Eğer beni beş dakika *dinleseydiniz*, onun böyle şeyler yapmadığını bilirdiniz. Neden sen-"

"Henry." Louise bunu yumuşak bir sesle söyledi, birleştirdikleri ellerini kendisine doğru çekerek

yanak. Ve söndü.

"Özür dilerim. Özür dilerim. Soru sormak zorunda olduğunuzu biliyorum. Ben sadece . . . Saçını kokladım. Şimdi yapamam."

Charles içinde uzun beyaz bir cezve ve beş büyük boy beyaz fincan bulunan bir tepsi getirdi. Masanın üzerine koydu ve Louise kahveyi doldururken Henry'nin sandalyesinin koluna oturdu.

"Dün gece bu konuya hiç girmedim," dedi Charles. "O yüzden bunu sana şimdi söyleyeceğim Henry. Bu iki kadını bir süredir tanıyorum. Eğer Louise'e bir şey olursa, bu iki kadının ona göz kulak olmasını isterim. Cevapları aramalarını isterdim. Çünkü onları bulacaklarını biliyorum. Cevaplar Darlene ve Marcus'u geri getirmeyecek ama cevaplara sahip olmak sizin için önemli olacak."

Henry başını sallayarak Louise'den bir fincan aldı ve önceki gece yaptığı gibi iki eliyle kavradı. "Özür dilerim."

"Merak etme," dedi Eve ona. "Darlene'in eşyalarını karıştırdım. Bunları dolabın bir çekmecesinde saklı buldum."

Eve dosya çantasını açtı, kanıt torbasını çıkardı, kartları ve broşürleri gösterdi.

"Anlamıyorum. Saklı mı?" Çantayı aldı, plastiği okudu. "Bunların hepsi onda mıydı? Medyumlar, tarot okuyucular? Ne olabilir ki? Medyumlar." Gözlerini kapattı. "Onları benden sakladı. Benimle bu konuda konuşamazdı, bu yüzden onları benden sakladı."

"Bu alana olan ilgisinden hiç bahsetmedi mi?"

"Tanrım. Anne ve babası öldükten yaklaşık bir ay sonra - Marcus'la birlikte yas danışmanlığı alıyorlardı ama o gitmeyi bıraktı. Ona neden bıraktığını sordum, o da bana başka bir yol keşfetmek istediğini söyledi. Veda edememişti, onlara sorması gereken sorular vardı, bu yüzden hassas bir kişiye gitmişti. Bir arkadaşının arkadaşının bir arkadaşı vardı, bu tür şeyler. Hoşgörülüydüm. Muhtemelen ne kadar hoşgörülü olduğumu gösterdim. Gittiği uzman ölümlerle iletişim kurabilecek kapasiteye sahip değildi."

Bu ifadeyi kullanırken elini kulağının yanında salladı. "Ama bazı tavsiyeleri vardı. Keder danışmanlığının, kristal küresi olan bir çingeneye zaman ve para harcamaktan daha faydalı düşündüğüm gibi bir şey söyledim."

"Ben bu tür şeylere inanmam, bu yüzden hepsini reddettim. Onu reddettim. Bütün bunları benden sakladı çünkü anlamayacağımı ya da onaylamayacağımı düşündü."

"Birine mi gidiyordu?" Louise sordu.

"Bunu araştırıyoruz, ancak birkaç ay önce açtığı yeni bir özel hesaptan haftalık olarak nakit çektiğini biliyoruz."

"Yeni bir hesap mı?"

"Farklı bir bankada yeni bir hesap. Her hafta dokuz bin dokuz yüz doksan dokuz dolar çekiyordu."

"Haftada on bin mi?" Henry'nin yüzündeki suçluluk ifadesi yerini şaşkınlığa bıraktı. "Ne kadar süre için?"

"Dün sabah yaptığı geri çekilme de dahil olmak üzere, on sekiz hafta. Bu kadar paraya ihtiyacı olması ya da bunu istemesi için bir neden biliyor musunuz?"

"Hayır. Sadece hayır. Elbette biraz nakit parası vardı ama Darlene plastik kullanmayı tercih ediyordu. Bu şekilde aylık net bir kaydı olurdu. Cömert biriydi ve kendini de inkar etmezdi ama parasının nereye gittiğini bilerek yetiştirilmişti."

Kanıt torbasını işaret etti. "Onlardan biri. İçlerinden biri onu dolandırıyordu. Onu dolandırıyordu." Koltuğunda öne doğru itti. "Marcus bunu öğrenmiş ve polise gitmekle tehdit etmiş olmalı. Müdahaleyi bu yüzden yapmak istemiş olabilir Louise. Çünkü sahte bir medyumun Darlene'i dolandırdığını öğrendi."

"Henry, bana söylerdi," dedi Louise.

"Ama mantıklı," diye ısrar etti Henry. "Sonunda mantıklı geldi. Bu medyum bir şekilde Marcus'un dairesine girmiş ve Marcus'u öldürmüş. Darlene oraya vardığında onu zorla terasa ve itti. Onu bulmalısın," dedi Eve'e. "Kime para ödüyorsa onu bulmalısın. Onu öldüren, Marcus'u öldüren o. Onları bulmak zorundasın."

"Niyetim . Son on sekiz hafta içinde herhangi bir seyahate çıkıp çıkmadığını biliyor musunuz?"

"Gitmediğini biliyorum. Geçen ay Doğu Washington'a ve yaklaşık altı, sekiz hafta önce Londra'ya gitmesi gerekiyordu - her iki seyahatte de yerine asistanını gönderdi ve kendi payına düşeni 'bağlantı konferansı' yoluyla halletti. Evden ayrılmak istemediğini söyledi. Evden ayrılamıyormuş."

"Bir şey daha var. Hepiniz onun kullanmadığını söylediniz.

-Ama son haftalarda davranışlarında herhangi bir değişiklik fark ettiniz mi?

"Uyurgezerliğe başladı."

"Henry, bana hiç söylemedin."

Louise'e başını salladı. "Benden hiçbir şey söylemememi istedi. "Bir şey söylemememi istedi.

İlk kez -belki üç ay önce- onu alt katta, mutfakta, gecenin bir yarısı buldum. Dökme hareketleri yapıyordu. Ona ne yaptığını sordum ve bana baktı. Sanırım benim aracılığımla, çay partisi için çay dökmesi gerektiğini söyledi. Gerçekten çok komikti ve ona dokunduğum anda uyandı. Kalktığını hatırlamıyordu."

Elindeki dokunulmamış kahveyi yere bıraktı. "Birkaç hafta sonra uyandım ve onun konuştuğunu duydum. Yatağın altında sürünüyor, birilerine geri gelmeleri için sesleniyordu. Ailesini kastettiğini, onlarla ilgili stresli bir rüya gördüğünü düşündüm. Önce onu ikna etmeye çalıştım ama güldü. Güldü ve tavşan deliğinden aşağı inmek istediğini söyledi. Onun nereye gittiğini görmek istiyordu. Elini tuttuğumda tekrar uyandı."

"Ve hatırlamadı mı?" Eve sordu.

"Hayır. Şaşkındı ve biraz da utanmıştı. Yaklaşık iki hafta önce bir kez daha oldu. Uyandığımda yatağın kenarında oturmuş bana bakıyordu. Ona sorunun ne olduğunu sordum. Bilmece gibi bir şey olduğunu söyledi. Ah, dedi: *"Karga neden masaya benzer? Sanırım."*

"Kuzgun mu?" Louise sordu. "Neden bir kuzgun yazı masası gibi?" "Evet, işte bu. Bir kuzgun."

"Alice Harikalar Diyarında" kitabından. Ve bilmececi'nin cevabı yok. Tavşan deliği de Alice'e bir gönderme. Çay partisi de Çılgın Şapkacı'nın çay partisi olabilir."

"Bu hikayenin büyük bir hayranı mıydı?" Eve merak etti.

"Bilmiyorum," dedi Henry ona. "Özellikle de benim bildiğim kadarıyla. Belki çocukken okuduğu ya da ailesinin ona okuduğu bir şeydir. Bu ona onların hayatta olduğu, herkesin güvende olduğu zamanları mı hatırlattı? Bilmiyorum."

"Pekâlâ." Eve, departmanın baş psikiyatristi Mira'ya sorulacak bir soru olduğunu düşündü. "Size geri döneceğiz," dedi ayağa kalkarken.

"Yapabileceğim bir şey yok mu?"

Louise Henry'ye, "Ailenin yanına gideceğiz," dedi. "Birazdan ailenin yanına gideceğiz. Size eşlik edeyim," dedi Eve ve Peabody'ye.

Eve, Henry'nin duyamayacağı bir yere gelene kadar bekledi. "Vücudunda sakinleştirici ve halüsinojenler vardı. Bir sürü uzun, karmaşık isim ve laboratuvarın tanımlamasını beklememiz gereken bazı elementler. Doktor olduğun için söylüyorum, eğer bu kısmı bir araya getirmede yardımcı olabileceğini düşünüyorsan Morris ve Berenski ile konuşmana izin vereceğim."

"Sakinleştirici almış olabilir, ama size söz veriyorum, bunu yapmazdı."

halüsinogen almış olabilir, bilerek değil. Henry'nin bildiği üç uyurgezerlik vakası var ama bu uyanmadığı başka vakalar da olmadığı anlamına gelmiyor. Bu bir endişe kaynağı. Para ve tüm o kartları Henry'den sakladığı, Marcus'a söylemediği gerçeği de öyle. Ona söylemedi, yoksa gelip onunla konuşmamızı istediğinde bana söylerdi."

Önce Eve'in, sonra Peabody'nin elini tuttu. "Biri onu manipüle etti, ona uyuşturucu verdi, Marcus'u ve kendini öldürmesine neden oldu. Neden?"

"Ne yuttuğunu bulun. Gerisini bize bırakın."

YEDİNCİ BÖLÜM

Şifalı bitkiler ve uyku ilaçlarını göz önünde bulunduran Eve, ilk durak olarak psişik beslenme uzmanını seçti. Doktor Hester, Soho'da bir sağlıklı gıda dükkânı ile bir fırının arasına sıkışmış, sokak düzeyinde bir dükkânda çalışıyordu.

Her seferinde fırına giderdi.

Resepsiyon/perakende alanında eczane tarzı şişeler, eğitici ve motive edici diskler, mumlar ve kristallerle dolu raflar bulunuyordu.

Tezgâhtaki kızın birden fazla görünür piercingi vardı: kulak, kaş, burun. Ve sağ elinin arkasında kanatlı bir ejderha dövmesi vardı.

"Aydınlık ve sağlıklı bir sabah," dedi, her hecesinde Bronx'un ağırlığı vardı. "Sizin için nasıl bir hizmet sağlayabiliriz?"

"Doktor Hester'ı arıyoruz."

"Doktor Hester konsültasyon için hazırlanıyor. rezervasyon yaptırmak isterseniz-" Eve rozetini çıkarıp havaya kaldırdı.

"Tüm şehir, eyalet ve federal yasalara uygun olarak tamamen lisanslıyız."

"Şu anda bu benim endişem değil. Patronunu çağır."

"Bir dakika bekle." Tabureden kayarak indi ve tezgâhın arkasındaki kapıdan geçti.

Eve, Peabody'nin metabolizma hızlandırıcılarının bir bölümüne doğru ilerleyişini izledi.

"bile geçirme."

"Senin metabolizman tavşan gibi çalışırken, benimki Zoner'da sümüklüböcek gibiyken senin için kolay. Ayrıca, hepsi doğal ürünler."

"Doğa acımasız bir kaltaktır."

Dışarı bir kadın çıktı; kısa, gözleriyle uyumlu lavanta rengi saçları, dizlerine kadar inen koyu mor bir elbisesi vardı. Eve, verilerinin onu elli yaşında gösterdiğini hatırlıyordu ama mükemmel, çizgisiz teni on yıl öncesini gösteriyordu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Darlene Fitzwilliams hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?"

"Ah, bir trajedi. Bir medya raporu duydum. Cevap arıyorsun. Ölümü aramak nadiren bir cevaptır."

"Müşteri miydi?"

"Onu hatırlamıyorum."

"Kartvizitiniz, broşürünüz ve bir şişe Doğal Dinlenme ürününüz vardı."

"Anlıyorum. Casseopia mı? Kontrol eder misiniz lütfen?"

Casseopia tekrar tabureye yerleşti, tezgahına doğru döndü. "Darlene Fitzwilliams, elli dakikalık tanıtım danışmanlığı, geçen yılın üç Ağustos'u. Kayıtlarda takip yok."

"Bu konuda notlarımı alır mısın?" Hester Eve'e sessiz bir gülümseme verdi. "Tek bir konsültasyon. Ayrıntıları hatırlamak zor."

"Bu tür şeyleri sezebileceğini düşünmüştüm."

Gülümsemesi hiç değişmedi. "Benim yeteneğim, sizin de dediğiniz gibi, insanın içini sezmektir. Mesela ..." Peabody'ye döndü. "Kilonuz hakkında bu kadar endişelenmemelisiniz. İyi beslenmeli, düzenli egzersiz yapmalısın elbette, ama çok sağlıklı ve sağlam bir vücudun var. Vücudunuzla ilgili algınız gerçeklerden daha sert."

"Gerçekten mi?"

"Chen pi, sheng jiang, rou gui gibi doğal metabolizma hızlandırıcılar yardımcı olabilir. Ama siz genç, sağlıklı ve aktıfsınız. Sizi zorlayan şey tatlıya olan düşkünlüğünüz," diye ekledi bilmiş bir gülümsemeyle.

"Notlarınız." Casseopia Hester'a bir el bilgisayarı uzattı.

"Teşekkür . Ah evet, çok üzücü," diye mırıldandı okurken. "Ailesinin kaybı, çok ani ve trajikti. İyi uyuyamıyor ya da iyi beslenemiyordu - tüm o stres ve keder. Bir uyku ilacı ve beslenme planı önerdim ve duygusal iyileşme ve kabullenme üzerinde çalışmak için ek seanslar önerdim. Ama ..."

Hester el cihazını indirdi. "Onu şimdi hatırlıyorum. Ailesiyle iletişime geçmek istiyordu."

"Ölmüş ailesi."

"Şüphecililiği anlıyorum. Döngüde ilerlemiş olanlarla temas kurmak benim yeteneğim değil."

"Broşürünüz aksini söylüyor."

Hester başını salladı. "Yardımcı olabilirim ve kökleri varsa yeteneği açıp geliştirebilecek bazı bitkiler ve uygulamalar var. Onda bu kökü hissetmedim ve etik olarak onu teşvik edemedim. Yardımı ve planı kabul etti ama benimle bir daha iletişime geçmedi."

"Birkaç kez daha geldi," dedi Casseopia. "Senin için kontrol ettim."

Ekim ayında ve Aralık ayında daha fazla Natural Rest satın aldı. Biraz mum ve banyo tuzu satın aldı."

"Keşke ona daha fazlasını verebilseydim ama aradığı cevaplar bende yoktu. Korkarım sizin aradığınız cevaplar da bende yok."

"Burada halüsinasyonlara neden olan bir şey var mı?"

"Halüsinojenlerle işim olmaz, doğal olanlarla bile. Gerçekliğin kucaklanması gerektiğine inanıyorum."

"Doğal Dinlenme maddesi, diğer bitkilerle birlikte bunlara neden olabilir mi?"

"Ürünü kullanırken kaçınması gereken bitkilerin, yiyeceklerin ve ilaçların bir listesini verirdim. Eğer gerçekliği değiştirilmiş maddelerin savunucusu olsaydı bunu tavsiye etmezdim. İkiniz gibi o da temizdi Teğmen."

"Eğer bakarak bunu anlayabiliyorsan, seni Yasadışlar testinde kullanabiliriz." "Bu benim yolum değil. Umarım ihtiyacın olan cevapları kendi yolunda bulursun."

Dışarı çıktıklarında Peabody, "Oldukça düzgün görünüyordu," diye yorum yaptı.

"Psşik bir beslenme uzmanı için. Zaten vızıltı yok, ama uyku ilacı hakkında laboratuvar ne diyecek göreceğiz. Bu arada, bu bölgede birkaç tane daha var, sonra bir tane de East Village'da. Ve avukatla konuşmak istiyorum. Bak bakalım onu buraya getirebilecek misin, bizi şehir dışına gitmekten kurtarır."

* * *

ÜÇ MEDYUMLA GÖRÜŞTÜLER - KOMÜN OLDUĞUNU İDDIA EDEN BİRİNİ UYANDIRDILAR sadece gece yarısı ile sabah beş saatleri arasında.

"Orada bir şey yok." Eve arabaya geri bindi ve Polis Merkezi'ne doğru yöneldi.

"Konuştuğumuz ikinci kişi? Mikhal Lombrowski mi? O gerçek bir anlaşılmıyordu. Diğerlerinde belki bir şeyler vardı ama çoğunlukla skor peşindeydiler. O gerçektir."

"Neden o?"

"Babam hassas biri ve bana kendi babamı hatırlattı. Ona yardım etmek istedi -bana öyle geldi- ama ona istediğini veremedi, o da Hester'a yaptığı gibi, seçti ve yoluna devam etti."

"Aynı fikirdeyim. Haftalık para çekme işlemlerine başlamadan önce bunların hepsine gitmiş olması da anlamlı. Hangisinde karar kıldığını bulmamız gerekiyor."

Central'ın garajına girdiğinde Peabody sinyalizasyon bağlantısına baktı. "Avukat gelmek üzere. Bu tür sonuçlara pek sık rastlamıyoruz."

"Bize bir konferans odası ayarlayın ve Dickhead'e toksikoloji üzerine bir kaz verin." "Dickhead'i kaz yapmamı mı istiyorsun?"

Eve'in aklına baş laboratuvar teknisyeni geldi. "Benim yerime senden duymak onu şaşırtacaktır. Belki orada da mutlu sonuçlar alırsınız."

Ofisinde tahtayı ve defteri kurması, her şeyi yazması gerekiyordu.

Ve eğer bir saat içinde toksin sonuçlarını alamazsa, bizzat laboratuvara gidip Dick Berenski'nin yumurta şeklindeki kafasının üzerine oturacaktı.

Cinayet masasına döndü, tüm dedektiflerinin ve polislerin orada olduğunu fark etti. "Bugün suç yok mu?"

Baxter, ayakları masasının üzerinde, kulağında bir 'link', ona sırıttı. "Şimdi birini bağlıyorum, Teğmen. Trueheart'la birlikte bu sabah erkenden yakaladığımız şerefsizin kaydı tutuluyor."

Yakında törenle altın dedektiflik kalkanını alacak olan Trueheart'a baktı. Belli ki Baxter evrak işlerini ortağının üzerine yıkmıştı.

Santiago'nun parlak gümüş bantlı büyük siyah kovboy şapkasının altında asık suratla oturduğu boğa ağılına baktı. "Bunu daha ne kadar takmak zorundasın?"

"Bahis bahistir." Arkasında, Carmichael kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "Ve kaybetti." "Onunla iki katı ya da hiç oynadım - bu bir hastalık."

Jenkinson'ın kravatı hakkında yorum karar verdi, çünkü kravat radyoaktif atık patlamasına benziyordu. Bunun yerine ofisine kaçtı ve tahtasını kurdu. Kahvesini alıp masasına oturdu ve Mira'ya sorduğu soruyu da ekleyerek her şeyi ayrıntılı bir şekilde yazdı.

Sonra biraz daha kahve içtikten sonra çizmelerini masanın üzerine koydu, gözlerini tahtaya dikti ve beyninin teorilerle oynamasına izin verdi. Ve hala düşünürken, Morris'ten gelen bir mektubu açtı.

"Dallas."

Peabody'yi durdurmak için bir parmağını kaldırdı ve okumayı bitirdi. "Morris, kadın kurbanın burun kanallarında ve sinüslerinde peyote, esrar, fensiklidin ve nane izleri buldu."

"İçine mi çekti?"

"Bunu solumak, buhar formunda olduğuna inanıyor. Daha çok sıvı yutulur."

Peki ya laboratuvar?"

"Berenski, eline geçtiğinde finali yapacağını söyledi - o zaman masum ast kartını oynadım, kırımın üzerinde nasıl olduğunu söyledim, son zamanlarda uzayan garip sakalına iltifat ettim. Bir yirmi daha vermemi söyledi."

"İyi işti. Eğer bu saçmalığı kendi isteğiyle almadıysa, birileri ona çok fena bir şey yapmış demektir. Morris, henüz tespit edemediğimiz unsurlar olmasa bile, coşkulu ve değişmiş bir durumda olduğunu doğruluyor."

"Belki de ne soluduğunu ve yuttuğunu bilmiyordu ya da belki de tüm bunları karıştıran kişi ona ailesiyle iletişim kurmak için buna ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Her iki durumda da, bunu ona her kim veriyse iki ölümden sorumludur."

"Avukatı burada, yani aile avukatı. Onu konferans odasına aldırđım."

"Gidip kimin kazançlı çıktığını bulalım."

Gia Gregg konferans masasında dimdik oturmuş, kulak bağlantısıyla konuşuyordu. Eve'e başıyla selam verdi ve konuşmasına devam etti. Neşter gibi keskin siyah bir takım elbise giymişti ve saçları koyu renk buklelerden oluşuyordu. Kahve rengi tenine ve soğuk yeşil gözlerine çok yakışmıştı.

Konuşmasını tamamladıktan sonra kulak bağlantısını çıkardı ve ceketinin cebine yerleştirdi.

"Özür dilerim. Zor ve yoğun bir sabah."

"Geldiğiniz için minnettarız."

"Sean Fitzwilliams New York'a geldi. Gelmeden önce onunla konuştum ve size tam bir işbirliği yapmamı istedi. Aile, anlaşılabilir bir şekilde, yıkılmış durumda. Ve cevap istiyorlar, Komiser, Dedektif, çünkü Darlene'i tanıyan hiç kimse onun medyanın neşeyle iddia ettiği şeyi yaptığına inanmıyor."

Bir not defteri çıkarıp masanın üzerine koydu. "Konuşmamızı dikkatlice not almak niyetindeyim, çünkü ben ve müşterilerim de cevaplar istiyoruz. Herhangi bir ipucunuz var mı?"

"Soruşturmamız aktif ve devam ediyor." Eve oturdu, avukatın ölçüsünü aldı. Roarke ona sağlam bir temsilci olduğunu söylemişti ve o da bunu biliyordu. Kendi araştırmasına göre Gia Gregg otuz yılı aşkın bir süredir zenginleri ve daha zenginleri sağlam bir el ile temsil etmişti.

"Dün akşam yaklaşık sekiz buçukta Darlene Fitzwilliams

kardeşinin dairesine gitti. Birkaç dakika içinde bir çift dokuz inçlik makasla onu göğsünden üç kez bıçakladı ve hemen dairenin terasına çıkıp ölüme atladı."

"Buna inanmıyorum."

"Gerçek bu. Ancak," diye ekledi Gia itiraz edemeden, "soruşturmamız bizi Bayan Fitzwilliams'ın halüsinojenik bir kokteylin etkisi altında olduğuna inandırıyor."

"Darli- Bayan Fitzwilliams kullanmadı. Aslında, Fitzwilliams Vakfı'ndaki çalışmalarının bir kısmı, yasadışı istismar için rehabilitasyon ve eğitim merkezlerini destekledi."

"Nihai toksikoloji raporu halen hazırlanmaktadır, ancak ön incelemede vücudunda kediotu, diazepam, peyote, fensiklidin ve esrar dahil olmak üzere çeşitli maddeler tespit edilmiştir."

Gregg'in gözleri listenin uzunluğu karşısında büyüdü. "O zaman birisi onun bilgisi ya da rızası olmadan ona ilaç vermiş."

"Olabilir. Eğer razı olduysa, bunu büyük olasılıkla bu maddelerin ailesiyle iletişim kurmasına yardımcı olacağı düşüncesiyle yapmıştır. Bu amaçla medyumların ve medyumların yardımına başvurduğunu biliyor muydunuz?"

"Bu sabaha kadar değil. Nişanlısı Henry ile de konuştum. Bana dolabında bulduklarını, banka hesabını ve çekilen paraları anlattı. Birisi onun kederini kullanmış, birisi bunu ona ve Marcus'a yapmış."

"Bu noktada, elimizdeki kanıtlarla size katılıyorum."

Gia'nın omuzları bir an için gevşedi. "Bir basın açıklaması yapmamız gerekiyor."

Darlene'in ünü-"

"Bunu yapmayacağız. Onun itibarı beni ilgilendirmiyor. Ona kaçakları kim sağladıysa, onları almaya kim ikna ettiyse ya da rızası olmadan kim verdiyse onu bulmak beni ilgilendirir. Onların ölümünden kim kazançlı çıkacak?"

"Hem Darlene hem de Marcus kendi başlarına hatırı sayılır bir miras bıraktılar ve çok sayıda mirasçıları var. Vakfın kendisi her ikisi için de en büyük miras olacaktır."

"Pastadan en büyük payı kim alacak?"

"Ebeveynlerinin ölümünden önce, dördüyle birlikte miras planlarını ve mirasçılarını güncellemek üzere bir toplantı yaptık. Darlene, ölümü halinde Henry'ye on milyon dolar ve satın aldıkları evdeki payını bırakmayı tercih etti."

"Bundan bahsetmemesi komik."

"Bilmiyor. Darlene de bu şart konusunda kararlıydı. O gururlu bir adam. Kendisini ve kız kardeşini geçindirmek için çok çalışan bekar bir anne tarafından büyütülmüş. Onun ve kendisinin sıkı çalışması sayesinde üniversiteye ve yüksek lisansa gidebildi. Burslar, stajyerlik. Kendisi yaptı. Ve Darlene'le ciddi oldukları ortaya çıktığında ailesinin Darlene'in geçmişini iyice araştırdığına güvenebilirsiniz." Gia içini çekti. "O iyi bir adam. Ben de onu çok severim. Onu seviyordu. Para mı? Bu onun için bir rol oynamadı, hatta başlangıçta bir engeldi. Kocanız için çalıştığının da farkındayım, o da onun hakkında kapsamlı bir araştırma yaptı. Henry ahlaklı ve temiz olmasaydı Roarke için böyle kilit bir pozisyonda çalışmazdı."

"Ondan çok daha fazlası vardı."

"Evet. Aile üyelerine, çoğu parasal olmaktan ziyade duygusal olan bireysel vasiyetler var. Örneğin Marcus, Darlene'e dairesini bıraktı. Darlene'den önce vefat ettiği için burada zor bir durum var."

"Birkaç dakika farkla."

"Saniyeler içinde yasal olarak aynı anlama gelecektir. Mal varlığının çoğunu ona bıraktı, bu yüzden - her ne kadar bu konuda çalışacak olsam da - bu onun mirasına akacak gibi görünüyor. Dediğim gibi, büyük kısmı vakfa ve vakfın desteklediği bireysel kuruluşlara gidiyor. Darlene birkaç tanesini tekli vasiyetler ya da sürekli bağışlar için ayırmış."

Çantasından bir disk çıkarıp uzattı. "Sizin için bir listem var, ancak nasıl uygulanacağını göremiyorum. Darlene tüm hibe taleplerini araştırır ve soruştururdu. O, Marcus, Sean ve diğer iki vakıf görevlisi daha sonra hibeleri inceler ve oylardı."

"Onlar -bu memurlar, personel- maaş mı alıyor?" "Evet."

"Şimdi gösteriyi kim yönetiyor?"

"Sean başkan vekili ve CEO vekili olacak. Bu pozisyonların onun istediği pozisyonlar olmadığını da söyleyebilirim. O ve eşi Avrupa'ya iyice yerleştiler. En küçük çocuğu orada okula gidiyor, en büyük çocuğu ise -ilk eşinden olan- kendi eşi ve çocuklarıyla birlikte birkaç dakika uzaklıkta yaşıyor. Darlene ve Marcus'un kaybı sarsıcı ve Gareth ile Bria'nın kaybına çok yakın. Pozisyonları ve sorumlulukları yeniden yapılandırmak zaman ve çalışma gerektirecek."

"En iyi tahmin?"

"Bunu aile içinde tutmaya çalışacaklar. Hem Marcus'un hem de Darlene'in pozisyonlarını bölmelerini tavsiye ederim. Birkaç aday öne çıkıyor ama hiçbirisi bu iş için adam öldürmez."

"İnsanlar her türlü nedenden ötürü öldürür," dedi Eve. "Belki de içlerinden biri ona bir medyumdan bahsetmiş, gitmesini istedikleri yere yönlendirmiştir. Kime yakındı? Bu yola girmeye karar verdiğinde kime söyleyecekti?"

"Marcus, ve belli ki bilmiyordu. Henry, aynı şekilde. Ve Louise Dimatto, yakın bir aile dostu olduğunu bildiğinizi biliyorum. Darlene'in başka arkadaşları da vardı elbette ama bu üçü onun temeliydi. Hiçbirine söylemediyse, kimseye söylememiştir. Keşke anlatsaydı. Keşke benimle konuşsaydı. İyi bir kişisel ilişkimiz vardı."

Gözlerine yaşlar doldu ve onları kontrol edene kadar bir an durakladı.

"Bana gelseydi, ona yardım edebilirdim. Kaynaklarımı ona doğru kişiyi, nazik ve kibar olduğu kadar yetenekli birini bulmak için kullanabilirdim."

"Böylece ölmüş anne babasıyla konuşabilecekti."

"Bu tür konularda derin bir şüpheci olsam da, hiçbir şeyi küçümsemiyorum. Ama şunu biliyorum: Eğer onlara ulaşabilseydi, ona hayatına devam etmesini söylerlerdi ve asla uyuşturucu kullanmasını önermezlerdi. Bu yüzden onlara ulaşamadığı sonucuna varmak zorundayım."

"Bu konuda hemfikir olacağız."

"Aile, Marcus ve Darlene'i ne zaman alabileceklerini sormamı istedi."

"Cesetleri mümkün olan en kısa sürede serbest bırakacağız."

"Sean -özellikle- onları görmek istiyor. Henry'nin Darlene'i görmesi gerekiyor."

"Hayır, öyle değil." Eve ses tonunu biraz yumuşattı. "Kimsenin Darlene'i şu anki haliyle görmesine gerek yok. Bu konuda bana güvenin."

"Israr edecekler."

"ME ile konuşmama izin verin, bakalım hasarı en aza indirmek için bir şey yapılabilecek mi?"

"Çok naziksiniz ve çok minnettarım."

"Ailenin yanında olacaksın. Eğer birilerinin bu işte parmağı olduğunu düşündürecek herhangi bir şey duyarsan, bunu duymak isterim."

"Buna güvenebilirsiniz. Yapmayacağım, ama ölümleriyle ilgili hiçbir bilgiyi de saklamayacağım. Onlar benim için müşterilerden çok daha önemliydi, Komiser."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Belli ki Dickhead'in keçi sakalı bahanesine iltifat etmek işe yaramıştı, çünkü Eve ofisine döndüğünde gelen kutusunda onun raporu vardı.

Okur okumaz bir kopyasını Mira'ya gönderdi, sonra da yola çıktı.

"Dallas?" Peabody masasından seslendi. "Sahaya geri mi döndük?"

"Önce Mira'ya ihtiyacım var. Psişik listesinin geri kalanına ulaşmak için en iyi yolu bulmaya çalış. On dakika içinde döneceğim."

Mira'nın hırçın yöneticisini atlatmak zorundaydı ama cevaplara ihtiyacı vardı. İçerideki kalabalığa rağmen asansöre atlarken Louise'in de bir seçenek olduğunu düşündü. Louise'e verileri daha çok onu meşgul etmek için vermişti ama o da iyi bir kaynak olabilirdi.

Yine de, o kesinlikle bir tıp doktoruydu ve Mira hem bir tıp doktoru hem de bir başhekimdi. Ve üstün bir profildi.

Eve Mira'nın ofisine vardığında saldırıya hazırды. Yönetici masasının boş olduğunu ve Mira'nın ofis kapısının açık olduğunu görmek hafif bir hayal kırıklığı yarattı.

"Biri ejderhayı mı öldürdü?"

Mira şöyle bir baktı. "Hâlâ öğle yemeğinde. Kendime ancak şimdi gelebilirdim. Toksikoloji raporunuz-"

"Okudun mu?"

"Daha yeni inceledim. Otur."

"Hayır, gaza geldim, sahaya geri dönmem gerek. İçindeki bu kombinasyon - solunmuş, yutulmuş - bu aşırı."

"Evet. Bu küçük miktarlarda bile ve özellikle bu uyku yardımcısının düzenli kullanımı ile birleştirildiğinde. Yardımın kendisi tamamen zararsızdır ve potansiyel olarak faydalıdır, ancak hiçbir hassas, hiçbir meşru kişi, müşterinin kediotu bazlı bir bütünsel aldığını bilmeseydi bile, bu diğer maddeleri birleştirmez."

"Halüsinasyon görürdü."

"Halüsinasyon görmeye çok yatkın olurdu, evet. Çay içiyorum."

"Hayır, lütfen. Yani devam edin, ama bunun için zamanım ."

Kışlık beyaz takım elbisesini tamamlamak için safir mavisi topuklu ayakkabılar giyen Mira, AutoChef'inden çay sipariş etti.

"Sadece değişmiş bir durum -aşırı iyi olma hissi- değil, aynı zamanda bir tür uzaysal kafa karışıklığı da yaşamış olabilir. Kardeşinin dairesine gidebilmiş olmasına şaşırdım."

"Kapıcı binaya yürüyerek geldiğini söyledi. Belki de ona bu saçmalığı kim verdiyse onu binaya yakın bir yere götürmüştür."

"Bu durumda kendi başına araba kullanabileceğine inanmıyorum. Eve, bu ilaç kombinasyonunu daha önce hiç görmemiştim - bitkisel ve kimyasal, ama bazen hipnoza yardımcı olmak, hastayı rahatlatmak ve telkinlere açık hale getirmek için kullanılan bazı türevlerle birlikte. Bazı uygulayıcılar kilo vermeye, madde bağımlılığının rehabilitasyonuna, hatta öfke kontrolüne yardımcı olmak için küçük dozlar kullanırlar. Ama bu kombinasyon?" Mira narin porselen fincanlarından birinden bir yudum çay aldı. "Tam bir analizi kendim yapmak isterdim ama bunun onu halüsinasyonlar ve değişen algılarla telkinlere açık bırakacağına inanıyorum. Fensiklidin ilavesi mi?"

Eve kimya uzmanı değildi ama bir polisti. "Bu Zeus'un temel elementi."

"Evet, bu miktar ve kombinasyon Zeus olmasa da, birinin kendine zarar vermesine neden olabilir. Örneğin bir alevi çiçek sanarak kendini yakabilir, hatta bir binayı ateşe verebilir. Ya da bir bıçağı sabun sanarak kendini kesebilir. binadan aşağı düşmeyi merdiven sanarak düşebilir."

"Kardeşini üç kez bıçakladı. Ona aşk masajı yaptığını düşünmüş olabilir. Belki de kanatlanıp uçacağını düşünerek elli iki kat aşağı düştü." Bu uyuyor, diye düşündü Eve. Bu onun hem beyninde hem de içgüdülerinde işe yaramıştı. "Asla bilemeyebiliriz, ama birilerinin onu mahvettiği çok açık ve eğer kardeşinin evine gitmek için yardıma ihtiyacı varsa, onun da ölmesini istediler."

Mira başını sallayarak koyu kahverengi saçlarının bir kıvrımını geriye doğru taradı. "Yetenekli birini arayın. Bu kombinasyonu mükemmelleştirmek zaman ve pratik gerektiriyor. Aynı zamanda yetenekli biri. Bu kurbanı çok iyi okudukları için gerçekten de hassas olmaları çok muhtemel. Ayrıca onun güvenini de kazanmışlar ve bunu çabucak başardıklarını söyleyebilirim.

"Büyük olasılıkla bir erkek - bir erkeği otoriter ve deneyimli olarak görecektir. Muhtemelen kırk ila altmış yaşlarında. Adam tecrübeli, eğitilmiş ve kadın daha genç bir erkeğe karşı bu kadar duyarlı olmazdı."

"Bayan baba, ağabeyine bağlı."

"Evet. Katiliniz kendi yeteneğini kullanan bir sosyopat. Organize ve zeki, başkaları üzerinde kontrol sahibi olmaktan hoşlanıyor ve kazanç peşinde. İyi yaşamayı seviyor. Aynı zamanda bir psikopat da olabilir, ölüme neden olmaktan zevk alır ama cinayetlerde doğrudan parmağı yoktur."

"Cesedinin yanında, laboratuvarın yaka kayıt cihazı olduğunu doğruladığı bir parça buldum."

"Ah." Mira tekrar başını salladı. "Öldürme işinde doğrudan parmağı yok ama izleme arzusu var. Aslında orada bulunmadan ya da ellerini kana bulamadan öldürmek için. Pek fiziksel bir tip değil. Bir manipülatör."

"Uyurgezerdi."

Mira çayını yudumlarken kaşlarını çatı. "Uyku ilacı bunu engellemeliydi."

"Nişanlısı onu üç kez bulduğunda garip şeyler yapıyor ya da söylüyordu. Mutfakta bir parti için çay döküyor; tavşan deliğine inmesi gerektiğini söyleyerek yatağın altına giriyordu. Yatağın üzerine oturmuş, kuzgun ve yazı masasıyla ilgili bir bilmeceyle onu uyandırmış."

"*Alice Harikalar*
Diyarında." "Louise de
öyle demişti."

"İlginç." Mira mavi sandalyesinde arkasına yaslandı, biraz daha çay yudumladı. "Sanırım bir tür test, hipnoz sonrası telkinler için bir temel oluşturuyor. İlginç bir seçim. Genç bir kızın tuhaf maceralarıyla dolu bir tür gerçeküstü hikaye. Bazıları bunu uyuşturucu temelli olarak yorumluyor - nargile içen tırtıl, Alice'in büyümesine neden olan mantarlar vb. Kendisi de bir bağımlı olabilir. Psişik yetenekler ve halüsinojenlerin birleşimi ona baş döndürücü bir güç hissi veriyor olabilir."

"Öldürüyor - daha doğrusu öldürebildiği için ve bu ona güç hissi verdiği için bir başkasını öldürtüyor. Müşterisinin bakış açısından izler - bu ona ön sıradan bir koltuk verir."

"Evet, ve yine Alice. Belki de zevk; manipüle ettiği cinayet ve intiharları izlemekten çocukça zevk."

"Muhtemelen bunu daha önce de yapmıştır."

"O kadar sorunsuz çalıştı ki, bunun onun ilk işi olduğuna inanmak gerçekten zor."

"O zaman bir sonrakini ayarlamadan önce onu bilsen iyi olur." Geri dönerken asansörden süzölmeye geçti, hızlı adımlarla ilerledi ve Cinayet Masası'na döner dönmez Roarke'ı fark etti. Jenkinson'ın masasının köşesinde oturmuş, dedektifin sırtmasına neden olan bir konuşma yapıyordu.

Onu görünce ayağa kalktı ve yanına gitti. "Teğmen." "Bir suçu bildirmek için mi buradasınız?"

"Hayır. Yakınlarda bir toplantım vardı ve karımın orada olma ihtimalini düşündüm.

Ve işte burada."

"Uzun sürmez." Ama seçeneklerini değerlendirdi. "Ne kadar zamanın var?"

"Duruma göre değişir."

"Eğer bir ya da iki saatiniz varsa, Darlene'in listesini Peabody ile paylaşabilirim."

"O zaman bir, belki de iki saatim var."

"Güzel. Bir dakika bekleyin." Peabody'nin masasına doğru bir adım attı. "Bak bakalım Feeney McNab'i bağışlayabilecek mi? Eğer öyleyse, onu yanına al ve Darlene'in listesinin son yarısını kontrol et. McNab yapamazsa, Üniformalı Carmichael'ı al. Roarke ve ben ilk yarısı üzerinde çalışacağız."

"Elbette. Şimdi onu etiketleyeceğim."

"McNab veya Carmichael, Peabody. İyi gözler ve tecrübe. En azından bazı psişik yetenekleri olan, bağımlı bir sosyopat arıyoruz. *Alice Harikalar Diyarında*'ya ilgisi ya da takıntısı olması muhtemel, o yüzden buna dair herhangi bir işaret arayın. Psikopatik patoloji de çok olası."

"Sağlam bir destek çünkü bana darbe vurmaya çalışabilir."

"Sağlam destek." Eve bu kadarla yetindi, arkasını döndü ve Roarke'ın ofisine girip çıktığını fark etti, çünkü ceketini tutuyordu.

"Teşekkürler. Her toplantıdan sonra rapor ver," dedi Peabody'ye ve yürürken ceketini sallayarak dışarı çıktı.

"Bu *Alice Harikalar Diyarında* meselesini muhtemelen benden daha iyi biliyorsunuzdur."

"Hikâyeyi biliyorum," dedi Roarke. "Kitapları okudum ve çeşitli video yorumlarını izledim."

"Dediğim gibi, benden daha çok şey biliyorsun, bu yüzden işimize yarayacaksın. Peşinde olduğumuz kişi de muhtemelen bu konuda çok şey biliyor. Benim kaçıracağım bir şeyi yakalayabilirsin."

"Beyaz tavşan ya da çılgın şapkacı gibi mi?"

"Madem öyle diyorsun. Ben ," dedi garaja vardıklarında. "Hikayeyi bilmiyor musun?" diye sordu ona.

Çocukluğu yatmadan önce anlatılan hikâyelerle geçmemişti. Yine de, diye düşündü, Roarke'un ki de öyle değildi.

"Bir çocuk tavşan deliğinden aşağı düşüyor, bu hiç mantıklı değil çünkü

tavşanlar çocuklardan çok daha küçüktür. Tuhaf şeyler oluyor."

"Bundan çok daha eğlenceli. Bir çocuk hikayesi olarak yazılmış olmasına rağmen, büyüleyici bir sembolizm, entrika ve sosyal yorum içeriyor." "Ne olursa olsun, psişik yetenekleri olan ve kesinlikle halüsinojenlere erişimi ve bilgisi olan biri bu bilgiyi ve bu olası yetenekleri öldürmek için kullanıyor. Ve en azından Darlene Fitzwilliams'da, Alice'in bazı şeyleri devreye girmiş. ilk olması pek olası değil," diye devam etti Eve trafikte ilerlerken. "Ama suç işlemiş gibi kaçamam. Bunun bir cinayet/intihar trendi mi, sadece cinayet mi, sadece intihar mı olduğunu bilemiyorum. Ya da belki biri bir minibüsün önüne çıktığında kazara olduğuna hükmedilmiştir.

Çünkü o beyaz tavşanı kovaladıklarını sanıyorlardı."

"İnsanlar her şeyi mahvedecek, değil mi? Sevilen bir hikaye öldürmek için çarpıtılır."

"Sana Alice gibi gelen bir şey olursa bana haber ver." Sokakta park yeri aramak için zaman ayırmak istemediğinden, arabasını bir otoparka çekti. "Yürüme mesafesinde iki tane var."

İkisinden de bir şey alamadılar ve park yerine geri döndüler. Eve şehrin diğer ucundaki East Village'a gitti.

"Gününüzün ne kadarının rutin olarak bunu yaparak geçtiğini fark ediyorum. Davanızla hiçbir bağlantısı olmadığı ortaya çıkan veya size çekeştirecek başka bir ip verebilecek insanlarla konuşmak."

"Bu yüzden buna iş diyorlar. Sıradaki? Madam Dupres adını kullanıyor. Yasal olarak adını bile değiştirmiş. Ama işe Evelyn Basset olarak , elli dört yıl önce Yonkers'da doğmuş. Yirmi beş yıl önce oldukça başarılı bir işi vardı."

Eve bu kez bir sokak noktasına çarptı ve Roarke'ın kaşlarını kaldırmasına neden olan bir açı ve hızla oraya girdi.

"Bir temsilcisi vardı, bir ekran şovu vardı, bir sürü para kazandı ve kocası-şirket yöneticisi-asistanıyla kaçtığında hepsini kaybetti. Bu arada kadının kazancının büyük kısmını da ona devretmesini sağlamış, böylece etik olarak olmasa da yasal olarak parayı alıp gidebilmiş."

"İtibarının zarar gördüğünü tahmin ediyorum."

"Anladın sen onu." Eve onunla birlikte kaldırıma çıktı ve kuzeyi işaret etti. "Kim eşinin birileriyle yatıp kalktığını bilmeyen ve sonunda onu beş parasız bırakacak bir medyuma para vermek ister ki? İşinin bir parçası da insanları ölmüş sevdikleriyle buluşturmaktı."

Eve bir Ukrayna restoranının önünde durdu, tabelaya başıyla işaret etti.

sıskı kapı aralığı. "Şimdi gösterisini buranın üzerindeki ikinci kattaki bir dairede yapıyor." Eve zile bastı, birkaç saniye sonra zil tekrar çalıp dar kapının kilidini açtığında biraz şaşırdı. Loş bir merdiven boşluğuna girdiklerinde, "Mesele şu ki," dedi, "o temiz. Bulabildiğim kadarıyla ne bir suçu ne de bir davası var. Aslında, en parlak döneminde birçok kez polislerle çalışmış. Kayıp çocukları bulma konusunda uzmanlaşmış, raporlara göre birçoğunun bulunmasında etkili olmuş. Darlene gerekli araştırmayı yaptıysa, bunu bulmuş olmalı."

Daire 200'ün girişinde koyu kırmızı bir kapı ve ejderha şeklinde pirinç bir tokmak vardı. Eve ejderhayı kuyruğundan tuttu ve kapıyı çaldı.

Kapı açıldı.

İsmi Eve'in gözünde türbanlı ve renkli eşarplı bir imaj yaratmıştı ama Madam Dupres, kapı kadar koyu kırmızı sade bir elbisenin içinde yaklaşık bir buçuk metre boyunda, koyu renk kıvrıkcık saçları dağınık ve biçimsiz bir şekilde duruyordu. Parmaklarını bir dizi büyük ve ışıltılı yüzük süslüyordu, yani bu da bir şeydi.

"Teğmen Dallas. Roarke."

"Bu doğru."

Geri adım atarken gülümsedi. "Zihin okumaya gerek yok. Sizi tanıyorum. Lütfen içeri gelin."

Daire -şaşırtıcı derecede genişti; Eve aşağıdaki restoranın enine ve boyuna uzandığını gördü- sessiz bir zevki ve zarafeti yansıtıyordu. Duvarda asılı duran kristal küre koleksiyonu güneş ışığını yakalıyor ve büyülü olmaktan ziyade çekici görünüyordu.

"İzin almadan kimseyi okumam," dedi. "Çok kabasın. Sizin için ne yapabileceğimi bana söylemeniz gerekecek, ama önce lütfen oturun. Kahve tercih edersiniz, değil mi? Size hizmet etmekten mutluluk duyarım."

"Biz iyiyiz." Eve kavisli bacakları olan yüksek arkalıklı bir sandalyeye otururken Roarke onun ikizini aldı ve madam uzun, alçak bir kanepeye yerleşti.

"Çalışmalarınızı okudum - her ikinizi de - ve Nadine Furst'un İcoves araştırmalarıyla ilgili kitabını çok beğendim. Genelde benim sağladığım hizmetleri aramadığınızı hissediyorum."

"Resmi bir iş için buradayız. Darlene Fitzwilliams'ı tanıyor muydunuz?"

"Fitzwilliams mı?" Madam Dupres'in koyu renk gözleri kısıldı. İşaret parmağını sağ şakağına götürüp bastırdı. "Darlene. Neden?"

"Dün gece kardeşini bıçaklayarak öldürdü, sonra da elli ikinci kattaki terastan atlayarak kendi ölümüne neden oldu."

"Ölüm mü? İki ölüm mü?" Şimdi dört parmağını da bastırdı ve kadının rengi soldu. "Ne zaman? Bana ne zaman öldüklerini söyleyebilir misiniz?"

"Dün gece sekiz ile sekiz buçuk arasında."

"I . . . Meditasyon yapıyordum. Rahatsız oldum, karanlık bir şeyin beni sıkıştırdığını hissettim. Dün gece sekizden kısa bir süre sonra."

"Öyle mi?"

"Rüyamda ölümü gördüm - uyanırken gördüğüm bir rüya - çok fazla kan, çok fazla keder. Böyle bir kederi görmezden gelemezdim, bu yüzden bir ışık çemberinin içinde meditasyona girdim."

"Bana Darlene'in kardeşini ve kendisini neden öldürdüğünü bildiğini mi söyleyeceksin?"

"Fitzwilliams?" Acı gözlerini bulandırdı. "Bilmiyorum. O muydu- Üzgünüm, korkunç bir baş ağrısı." Ayağa kalktı. "Çok çabuk başladı. Bir bloker almam gerek. Yardım etmek istiyorum, ama ... Gençti, değil mi? Çok güzel ve genç ve aşık ve üzgün ve- Özür dilerim. Bana bir dakika izin verirsiniz."

Hızla uzaklaştı, bir kapı aralığına döndü.

"Meditasyon, ışık çemberi." Eve ayağa kalktı. "O bir şey biliyor. Senin saçmalık sayacın da benimki kadar ayarlı. Sen ne düşünüyorsun?"

"Acı gerçektir."

"Evet." Hayal kırıklığına uğrayan Eve ellerini ceplerine soktu. "Evet, . Ona bir dakika verelim. Bir şey var. Evet ya da hayır demekten kaçındı. Onu tanıyor musun, tanımıyor musun? Hem de çok iyi tanıyordu. İnsanlar bir yabancının ölümü üzerine solgunlaşıp hastalanmazlar."

İşine dönmek için sabırsızlanan Eve etrafına bakındı. "Burası normal görünüyor, sessiz ve normal. Eşyaları nerede?"

Kristallere, mumlara bakarak odanın içinde bir tur attı, sonra beyaz dolaplı temiz bir mutfığa bakmak için eğildi.

"Çok uzun sürüyor."

Şüphe sabırsızlıkla sarmaş dolaş oldu. Eve kapıya doğru ilerledi ve ötesindeki güzel yatak odasını gördü. Onun karşısındaki başka bir kapı, düzinelerce beyaz mumun bulunduğu bir tür rahat oturma odasına açılıyordu.

Işık çemberi, diye düşündü ve tekrar seslenmek için yatak odasına doğru adım atmaya başladı ki kırılan camın sesini duydu.

İçeri girdi, kapalı kapıyı denedi ve kilitli olduğunu gördü. Roarke arkasından hızla içeri girerken Eve kapıyı bir kez tekmeledi, küfretti ve ikinci kez tekmeledi.

Dupres banyonun beyaz fayanslı zemininde yatıyordu, kan birikiyordu.

Kalçasındaki derin yaradan etrafını sardı. "Bir otobüs çağırın!" Eve bağırdı.

Havluları kaptığı gibi kırık ayna parçalarını tekmeleyerek yolundan çekti ve havluları yaranın üzerine bağlamak için çömeldi.

"Kanaması var, femoral arteri kesilmiş. Tanrı aşkına."

"Yoldalar." Roarke bir havlu daha alıp Dupres'in elindeki derin yaranın etrafına sardı.

Dupres'in gözleri açıldı ve Eve'in gözlerine baktı. "Çılgın Şapkacı'ya dikkat et." "Kim o? Bana bir isim ver."

"Yalanlar, hepsi yalan. Tüm sözleri, hatta adı bile. Karanlık onun gerçeği. Ölüm onun neşesi. Onu ona ben gönderdim. Onu ölüme gönderdim. Şimdi seninkini arayacak. Çılgın Şapkacı'ya dikkat et," diye tekrarladı ve Eve'in gözlerinin içine bakan gözler öldü.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ellerinin altında birinin ölmesi onu kızdırmıştı. Lanet olası bir röportaj sırasında ellerinin altında birinin ölmesi, kızgınlığa yepyeni bir seviye ekledi.

MT'lerin Dupres'i telaffuz edişlerini izledi ve hamur haline getirmek için elinde bir şey olmasını diledi.

"Yapabileceğin hiçbir şey yoktu," dedi Roarke.

"Yürümesine izin verdim, lanet olası bir engelleyici almak için gözden ."

"Acı gerçektir," diye hatırlattı ona. "Kendini öldürmeye niyetlendiğini anlamanız için psişik olmanız gerekirdi."

"Evet." Eve ceplerine sıkıştırdığı yumruklarını gevşetti. "Acı gerçektir," diye tekrarladı ve Morris'le iletişim kurmak için 'link'ini çıkardı.

"Size bir tane gönderiyorum."

"Bunu duyduğuma üzıldüm."

"Kendi kendini öldürdü - bir ayna kırdı, bir parçasını femoral arterine sapladı."

"Bu işe yarar."

"Bunu yapmadan bir dakika önce şiddetli ve ani bir baş ağrısı vardı. Röportaj sırasında ona Darlene Fitzwilliams'ı sorduğumda ortaya çıktı. Sanırım burada aynı şeyle karşı karşıyayız. Uyuşturucu ve zihin kontrolü. Bir çeşit hipnotik tetikleme. Darlene Fitzwilliams ile benzerliklere bakar mısınız?"

"Yapacağım. Mira hipnoterapi eğitimi aldığı için burada yardımcı olabilir."

"Onunla konuştum ve tekrar konuşacağım. Bana bir iyilik yap, ölü arabasını gönder." Ona adresi verdi ve imzaladı. Sonra hemen Peabody'yi etiketleyerek McNab ile birlikte ona rapor vermesini istedi.

Eve, Roarke'a, "Dupres bir bağlantıydı," dedi. "Buranın altını üstüne getireceğiz, Dupres'in Darlene Fitzwilliams'ı nereye gönderdiğini bulacağız. Çılgın Şapkacı, kırımın kenarı."

"Ama her iki ölü kadının da

*Alice Harikalar
Diyarında.*" "Evet,
evet."

"Siz düşünürken ben de elektronik cihazlarla ilgileneyim."

"McNab . Bu iş istediğim bir ya da iki saatten daha uzun sürecek."

"O da benim nöbetimde öldü, Eve." Roarke kısa bir süreliğine onun elini tuttu. "Artık tamamen içindeyim."

Anlayınca yatak odasını aramaya başladı.

Dupres'in muhafazakâr bir gardırobu vardı - abartılı bir şey yoktu, ama iyi kumaşlar, iyi kalite. Aynı şey mücevherler ve aksesuarlar için de geçerliydi. Ölülerle konuşan, zihin okuyan medyum diye bağırان bir şey yoktu.

Eve, orada başka birinin vakit geçirdiğine dair hiçbir iz olmadığını fark etti; seks oyuncakları ya da , erkeklere ait eşyalar yoktu. Dupres'e ait olduğu anlaşılan eşyalar dışında hiçbir kadın eşyası da yoktu.

Garip bir şekilde, Darlene'inkinde olduğu gibi iç çamaşırı çekmecesinde küçük bir defter buldu. İyi bir deri cildi olan kâğıt bir defter. Sayfaları karıştırırken kaşlarını çatı ve Peabody içeri girdiğinde hâlâ orada durmuş okuyordu.

"Morg hemen arkamda," dedi ve banyoya baktı. "Çok fazla kan var."

"Uyluk atardamarını kesmek seni çabucak boşaltır."

"Darlene'e cinayet/intihar için ilaç verdiyse neden kendini öldürdü? Bilirsin işte, denedi mi?"

"Bana mı vurdu? Hayır. Darlene'i öldürmeye teşvik ettiği için kendini öldürdüğünü de sanmıyorum. Bence onu yapanla bunu yapan aynı kişi."

"Ama sen tam buradaydın. Kafası iyi miydi?"

"Öyle görünmüyordu ve bu rahatsız edici. Ama benim için uygun." "Neymiş o?"

"Günlük gibi ama değil. Sadece gözlemler, düşünceler, küçük şiirler. Kötü rüyalardan, baş ağrılarından, hafıza boşluklarından bahsediyor. Uyurgezerlik."

"Darlene gibi."

"Çılgın Şapkacı ve Mart Tavşanı çay partilerini düzenlerler, ama çay kanlıdır. Fındık faresi köşede oturmuş para sayıyor.' Fındık faresi nedir?"

"Tam olarak bilmiyorum. Hikayedeki başka bir karakter."

"Anladım. Ve işte, yazdığı son şey. 'Gündüz ve gece, karanlık parlak, görüşe sahip ve onu kederleriyle besliyor. Parlak ve çılgın, aldatıcı üzgün, sahip olduklarını alır ve yarın onlara ölüm getirir.'"

Eve başını kaldırıp baktı. "Sonra büyük harflerle 'NEDEN HATIRLAYAMIYORUM?' yazıyor ve tekrar tekrar daire içine alıyor."

"Yani onu muhtemelen zengin müşteriler bulmak için kullandı - parayı sayan fındık faresi - ve bir şekilde hafızasını engelledi."

"Onun gibi bir şey," diye kabul etti Eve. "Ama buradaki anahtar 'o'. Yani Mira'nın tahmin ettiği gibi bir adam ve dahası, üç tane var. Bunu kelimesi kelimesine alırsak. Çılgın Şapkacı, Mart Tavşanı, Fındık Faresi. Bu işi üçü yapıyor."

"Mega için garip. Nereden başlamamı istersiniz?"

Morg ekibi işlerini yaparken Eve ona "Mutfağı al," dedi. "Çaydan, kahveden, bitkilerden, yani hemen hemen her türlü tüketim malzemesinden örnekler göndereceğiz. Bir şey çıkma ihtimaline karşı süpürgeçileri de buraya getireceğiz."

Güneş patlaması gömleği ve neon mavisi yıldızlarla kaplı kalça sallama yelesiyle tuhaf bir medyuma benzetilebilecek McNab kapıya geldi, ardından morg ekibine ve ceset torbasına doğru ilerledi.

"Elimizde bir şey olabilir."

"Ne şeyi?" Eve talep etti.

"Koridorun karşısındaki odada bir not küpü bulduk. Bir kayıt.

Roarke kurbanın sesi olduğunu söylüyorTuhaf, sanki transa geçmiş gibi."

Eve onu dürttü ve Roarke'ın PPC'sini çalıştırdığı odaya girdi.

"Onun ışık çemberi," dedi. "Evet, onu gördüm. Bu küpü mü?"

Başıyla onayladığında, onu aldı ve etkinleştirdi.

"Benim çevremde kapılar kapalıdır. Hiçbir şey geçemez. Güvenli ve sessiz zihin, güvenli ve sessiz zihin. Çok fazla kan var! Çok fazla. Ne yaptım ben? Görmeme yardım et. Mavi duman, mavi ışık. Çok fazla ses var. Sessiz ol, sakın ol."

Şimdi sadece nefes alıyor, uzun, derin, titreyen bir nefes ve daha düzenli nefesler.

"Mavi duman, mavi ışık. gör. Doğruyu gör. Parlak, parlak, parlak. Doğru değil. Bir yalan, başka bir yalan. Ben zayıf değilim."

Şimdi ağlıyor, kelimeler gözyaşlarıyla doluyor.

"Yalanlardan sonra gücümü buldum. Bunlar sadece daha fazlası. Ben görmedim. Bilmiyordum. Parlak. Görmek acı veriyor. Bilmek acı veriyor. Ellerimde kan var. Çok fazla kan. Parlak kan. Bir yalan, yalanın içinden gerçeği gör. Simon. Zacari. Roland. Carroll, ve daha fazlası. Yalanların içinde bir gerçek. Gerçek nerede? Hepsi ölüm. Gerçek bu."

"Şimdi dinlen, sadece dinlen, zihin, beden, ruh. Onun gerçeğinin ölüm olduğunu bilin ve peşinden gitmeyin."

"Peabody, bu isimleri ve tüm kombinasyonları araştır. Simon, Zacari, Roland, Carroll. İçlerine *Bright*'ı da ekle. Bir anlamı olmaması için çok sık parlak diyor."

"Zaten öyleyim." Roarke PPC'sini çalıştırmaya devam etti. "Bize birkaç dakika verin, el bilgisayarında riskli bir iş."

"McNab, Feeney'i etiketle. Laboratuvara ihtiyacımız olduğunu söyle. Merkez'de daha hızlı olur."

Roarke, "Önemli ölçüde," diye onayladı.

"Elektronik eşyalarını yükleyip yanımıza alacağız. Hadi gidelim. Peabody, Dawson'a süpürgecilerin onun tükettiği her şeyden laboratuvara örnek göndermesi söyle. Memur bey. . ." Kapıdaki üniformanın isim etiketini okudu. "Kinsey. Süpürgeciler için burada bekle."

"Evet, efendim."

Dupres'in tabletlerini indirdiler, 'linkler, masa comp.

"Roarke, medyumluk ve/veya medyumluk çalışmaları ve lisansları olan isimleri geçerek aramayı daralt."

"Son yağmur sağanağında gelmedim," diye cevap verdi ve yolcu koltuğuna kaydı.

"Bu da ne demek oluyor?" Trafiği ölçtü, sövdü, sonra kaldırımdan hızla uzaklaştı. Davadaki ilk gerçek çatlağı hissetti, onu genişletme ihtiyacı duydu ve yoluna çıkan şişman, yapışkan araç düğümüne hırladı.

Işıklara ve sirenlere basarak, "Sıcak giriyorum," diye duyurdu.

Peabody arkada, "Aman Tanrım," dedi ve elini McNab'ın elinin üzerine kenetledi. İşine odaklanan Roarke başını kaldırmadan emniyet kemerini sıkmağa yetindi.

"Zacari hakkında bir şeyler bulmuş olabilirim. Anton Zacari adında biri, 2049'dan 2052'ye kadar Prag'da yaşamış ve ruhani danışman olarak çalışmış. Dükkanı kapattı, Keşmir'e taşındı."

"Nerede?"

"Himalayalar, sevgilim. Ve orada bir dağ yürüyüşünde kayboldu ve öldüğü tahmin ediliyor."

"Ölüler öldürmez." Bir açıklık olduğunu düşünerek daha fazla hız için yumruk attı. "Onun bir görüntüsü var mı?"

"Ben biliyorum. Ortadan kaybolduğunda kırk sekiz yaşındaydı. Evlilik yok, ortak yaşam yok, suç yok. Hmmm."

"Diğer isimlerle bir imaj eşleştirmesi yapmayı dene," diye söze başladı, sonra yolundan çekilmeyen araçları atlatmak için hızlı bir dikey geçiş yaparken onun sessiz bakışlarını yakaladı. "Peki. Madem bu kadar zekisin, neden polis değilsin?"

"Az önce kendi sorunuza kendiniz cevap verdiniz. Görüntü eşleşmeleri laboratuvarı daha düzgün ve hızlı olacaktır ama burada Roland'la ilgili bir şey buldum. Angus Roland, spiritüalist, Edinburgh, 2045-2048. İstanbul'a taşındı ve Marmara Denizi'nde bir tekne kazasında boğuldu. Cesedi asla bulunamadı. İlginç değil mi?"

"Bu saçmalık, bu. İmaj?"

"İlk bakışta eşleşme yok, ama ... biraz çalışmayla. Yaşlar birkaç yıl yanlış, ama sadece birkaç yıl."

"Görünüşünü ve kimliğini değiştirir, yer değiştirdikten sonra ölü taklidi yapar. Dünya onun hasta oyun alanı." Eve, sirenleri geçmeye çalışacak kadar aptal bir yayanın iri gözlerini görmezden geldi, söz konusu aptalı ıskalamak için sertçe savruldu, ardından yaklaşmakta olan bir Rapid Cab ile çarpışmaktan kaçınmak için geri döndü.

"Mırıldanmayı kes, Peabody," diye emretti Eve.

"Dua ediyor, Dallas." Dikiz aynasından McNab'in sırtışını yakaladı. "Bu çok kötü bir sürüş."

Tekrar dik konuma geldi, havada bir tür iki tekerlekli dönüş yaparak, üzerinde iş yapan glida arabası operatörünün geri çekilmesini sağlayacak kadar dar bir viraj aldı.

"O kadar da yakın değildi," dedi Eve nefesinin altından. "Yüceltilmiş dolandırıcı, işte bu o. Eğer diğer isimler de aynı değilse, McNab'in kemikli beyaz kıçını öpeceğim."

McNab arka koltuktan kıs kıs güldü. "Nasıl kaybedebilirim ki?"

Central'ın garajına doğru ilerlerken bu yorum Eve'in isteksiz bir kahkaha atmasına neden oldu. Ve lastiklerin çılgılığı ve frenlerin gıcirtısıyla, yuvasına doğru fırladı.

"Teşekkürler, İsa, Buda ve Tanrıça Morgana." Peabody titreyen dizlerinin üzerinde dışarı çıktı. "Bahislerimi kapattım."

"Laboratuvar." Eve asansöre doğru zamanlamayı iki katına çıkardı. "Bir yerde üç ya da dört yıl. Ne kadar zamandır New York'ta? Skor yaptıktan sonra ne kadar kalıyor?"

Onun seviyesine kadar çıktı, polisler, personel ve siviller inip bindi. "Ofisimde beş kişiye ihtiyacım var." Zorbalıkla yoluna devam etti. "Hemen arkanızda olacağım."

Roarke, "Dupres'i yönetim kuruluna alması gerekiyor," diye yorum yaptı. "Kabul edildi."

"Onu yakalayacağız." Eve orada olmadığı için McNab kolunu Peabody'nin omuzlarına doladı ve onu sıktı. "Şimdi kokuyu alıyorum."

İnip laboratuvara doğru döndüklerinde e-geek Callendar'la yolları kesişti. Kenarlarında kardan adamların dans ettiği bir şapka ve Peabody'nin iplik konusundaki yeteneğinin eseri olan mor, sarı ve yeşil renklerde şimşek çizgili bir atkı takmıştı.

"Yo. Sıcak bir tane yakaladığını
duydum." "Haşlanma. Dışarıda
mısın?"

"Öyleydi. Haşlanma mı?"

"Toplam," diye onayladı McNab. "Çoklu arama, tek isim çapraz, küresel, görüntü farklılıkla eşleşiyor. Arka plan, derin, sahte ön- kayıp ve varsayılan üzerinde."

"Doğru mu? Psişik anlaşıma,
değil mi?" "Doğru. Döşemede
taze ceset var." "Yardım ister
misin?"

"Hayır demeyeceğim."

"Hepsi ." Döndü ve onlarla birlikte laboratuvara doğru yürüdü. Roarke'a güneşli bir gülümseme verdi. "Dallas?"

"Mola vermek zorunda kaldım. Birazdan
gelir." "Sakin ol."

Laboratuvara vardıklarında Callendar mor kollu yeşil montunu çıkardı ve atkısını çözdü. Paltosunun altında uzun kollu turkuaz bir tişörtün üzerine mor renkli bir kazak, kireç yeşili poşetler ve düğün çiçeği sarısı diz çizimleri vardı.

O ve McNab arasında sanki gezegeni neon istila etmiş gibi görünüyordu. Sonra Feeney her zamanki boklu kahverengi ceket ve buruşuk bej gömleğiyle içeri girdi. Bu zıtlık neonun daha da şiddetli parlamasına neden oldu.

Parmaklarını gümüş telli kızıl saçlarının arasından geçirdi ve şişkin, av köpeği gözleriyle taşınan elektronik aksamı inceledi.

"Callendar, diğerleri hazırlanırken sen ve ben şu oyuncaklara bir göz atalım."

"Hay hay, Kaptan."

Roarke bir laboratuvar dolusu polisle çalışma ritmine girmenin şaşırtıcı derecede kolay olduğunu fark etti. Bir an için bu işten uzaklaştı ve çeşitli malzemelerle üç büyük pizza sipariş etti. Karısı bu konuda mırıldanacaktı ama

Ye.

Eve'in gözlerinin faltaşı gibi açılmasına neden olan kısaltılmış inek diliyle, o ve McNab bir saldırı planı hazırladılar ve Peabody'nin yardımcılığında plana yerleştiler.

Laboratuvarın cam duvarları arasından Eve, Feeney'nin yanında çalışırken keskin ve renkli Callendar sandalyesinin dans ettiğini fark etti. Peabody bir bilgisayarın başına toplanmış, McNab ayakta durmuş, kemikli beyaz poposu tik-tak ederken, Roarke - takım elbise ceketini çıkarmış, kollarını sıvamış, saçlarını deri bir tangayla arkaya atmış - bir taburede oturmuş, parmaklarını klavye ve dokunmatik ekran üzerinde dans ettiriyordu.

İçeri girdi ve konuşmalara kaşlarını çattı. İnekler neden normal İngilizce konuşamıyordu ki?

"Durum?"

Callendar ona, "Kurbanın e'sini derinlemesine araştırıyoruz," dedi. "Bir şeylerin gömülmesi ya da sıkışması ihtimaline karşı."

"Peabody, "Roarke'ın çektiği iki parçanın arka planını ve alt kaplamasını yapıyorum," dedi.

"Görüntü otomatikte eşleşiyor." Roarke çalışmaya devam etti. "Yüz öğelerinin analizi, olası yeniden yapılandırma üzerinde olasılık çalışması."

McNab, "Kayıplar ve tahmin edilenler hakkında raporlar var," diye ekledi. "Ve kalan isimlerle ilgili arama ve çaprazlama çalışmaları devam ediyor."

"Ve orada. Gördün mü?" diye sordu Roarke.

McNab Roarke'a doğru kaydı. "Ve işte bingo. Doldurulmuş fili topla."

"Carroll, Niles George, lisanslı medyum ve hipnoterapist, Londra, 2039'dan 2044'e kadar. Bu resmi de ekleyebilirsin, Ian."

"Hepsi bu kadar."

"Burada biraz sorun var."

"Evet, görüyorum." Eve ekrandaki verileri okumak için yaklaştı. "Bir müşterim evinden çıkıp oğlunun evine gitti ve Tanrım, evi ateşe verdi. Oğlu, karısı ve iki çocuğu kurtulmuş. Müşteri kurtulamadı."

Okudukça taşların yerine oturduğunu hissetti. " halüsinojenler bulundu. Kadının izini bu Carroll'a kadar sürdüklerinde -ki üç ön adı olan herkesi merak edersiniz- adam rüzgâra kapılmıştı. Altı ay boyunca ölü müşteriden aldığı bir milyonun dörtte üçüyle oldukça uzağa uçabilirdi. Londra'daki görevi sırasında başka müşteriler de ona beş milyon küsur para aktarmıştı."

"Burayı görüyor musun?" Roarke başka bir raporu gündeme getirdi. "Oğlu yasal olarak

zihinsel ve duygusal dengesizliğini gerekçe göstererek annesinin mali durumunu devralmak için adımlar atmıştır."

"Bu da Carroll'a -ya da adı her neyse- oğlundan ve hazır başlamışken müşteriden kurtulma motivasyonu veriyor. Onları kurutmak, ortadan kaldırmak ve patlatmak. Sadece patlatmıyor, sadece bir müşteriden daha kolay bir hedefe geçmiyor, çünkü müşteriyi sevdiği birini öldürmesi için kandırmak bütünün bir parçası. Belki de son oyunudur."

"Adı Carroll değildi." Peabody taburesinde döndü. "Bu kimlik numarasına sahip Niles George Carroll 2038'den önce var olmadı. Oldukça iyi bir sahte veri ama bazı boşluklar var ve bu boşluklara girdiğinizde dağılıyor."

"Burada daha fazla isim var." Feeney sandalyesinde arkasına yaslandı. "Dupres onları kodlamış, diğer verilerin arasına sıkıştırmış."

Callendar, "Görünüşe göre bu sabah üç sularında giriş yapmış," diye ekledi. "Okunduğu kadarıyla Dallas, bunların hepsi senin sahte Carroll dostundan önce. Toplamda altı tane."

"Hadi onları . Hangisi ilk?"

"İlk olarak, eğer krono sırasına göre düşünersek, Ravenwood." Eve, Roarke'ın taburesinin yanına bir tabure çekti.

"Ben çalıştırabilirim," diye başladı.

"Evet, öyle yap. Bright'ı alıyorum. Eğer bu Chrono ise ve Bright sadece bir kafiye değilse, şu anda olduğu kişi bu olabilir."

"Simon'a vur." McNab küçük boogie'sini yaptı. "Şablonunu buldum, gayet açık. François Simon, psişik danışman ve spiritüalist, New Orleans, 2053 - 2057, Güney Amerika'ya izne giderken kayboldu. Öldüğü sanılıyor."

Eve çalışırken, "Üç ila dört yıl, her noktada alışkanlıkla," dedi. "Hâlâ burada ama muhtemelen uzun sürmeyecek. Callendar, seni istiyorum-"

"Sık kafalının çıkışından hemen önce her yerde cinayet/intihar araştırması yapın. Tamamdır."

Roarke diğer ikisini de vurdu ve model tuttu.

Pizza geldiğinde Eve gerçekten de mırıldandı ama bir dilim pepperoni kaptı. Laboratuvar pizzacı gibi kokuyor olabilirdi, üstüne de şekerli köpükler eklenmişti ama iş bitmişti.

"Louis Carroll Ravenwood," diye duyurdu Roarke. "McNab, bunun ilk olduğunu doğrulamak için iki kez kontrol eder misin?"

"Yapabilirim."

"Daresbury, İngiltere -ki Lewis Carroll hakkında biraz bilgi edindim-Carroll'ın doğup büyüdüğü yeri."

"Tasadüf değil," dedi Eve.

"Bence değil. Spiritüalist, okumalar, danışmanlıklar, seanslar ve geçmiş yaşam regresyonları sunuyor; 2022'den 2028'e kadar."

"En uzun görev süresi."

"Öyle görünüyor. İlgili verileri topladığımda bir iki makale buldum. Carroll'ın kız kardeşlerinden biri aracılığıyla Carroll'ın kendisiyle bağlantı kurduğunu iddia etti. Ve Carroll'ın ruhu tarafından Daresbury'ye çağırılmış. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde Alice adındaki kız kardeşiyle birlikte çalışmış."

"Diğer isimlerle ilgili diğer verilerin hiçbirinde kız kardeşten bahsedilmiyor."

", " diye onayladı Roarke, "çünkü 2028'de Daresbury'de öldü. İntihar."

"Bang." Eve'in gözleri kısıldı. "Mira bununla kovalar dolusu büzüşme suyu yapacak."

"Alice Ravenwood'un metamfetamin ve LSD bağımlısı olduğu ortaya çıkınca daha da arttı. Akut depresyondan muzdaripti ve bir demlik çaya sakinleştirici koyduktan sonra kendisine ve kardeşine ikram etti. Kadın öldü; erkek de neredeyse ölüyordu. Kısa süre sonra Daresbury'den ayrılmış. Bu isim altında, bu olaydan sonra onunla ilgili hiçbir şey yok."

"Polis raporunu görmek istiyorum. Belki de kız kardeşine ilaç vermiştir. Her iki durumda da, bu ona geri kalan her şey için bir sıçrama tahtası sağladı. Çılgın herif müşterilerin derisini yüzüyor, sonra da birini seçip yeniden yaratıyor. Lanet olası A, onu yakaladım. Carroll Bright. "Paranormal Araştırmalar Doktoru" olduğunu iddia ediyor. Elimde lanet olası bir adres var."

ONUNCU BÖLÜM

Bright, Bayan Harriet March'ın çay servisini hazırladığı güzel salona girdiğinde içini çekti.

"Sevgili March, yolumuza devam etme zamanı geldi. Budapeşte hakkında ne düşünüyorsun?"

"Gulaş için acıktım."

Kıkırdadı, kıkırdadı, kalçalarını tokatladı. "İşte ruh bu! Haber verdim. Keyifli Bayan Melton'la seansımızdan sonra toplanmaya başlayacağız."

"Faremiz yolda olduklarını işaret etti."

"Mükemmel."

"Peki Bayan Melton Harikalar Diyarı'nda kız kardeşine katılacak mı?"

Onun gözlerindeki hevesli bakışa gülümsedi. Onu yanında tutmakta haklıydı. Ona ilk geldiğinde ondaki potansiyeli sezmişti; kayıp bir aşkla iletişim kurmak istiyordu. İçindeki karanlık gölge, zaman ve sabırla kolayca derinleşebilirdi.

Ve tabii ki çok sevdiği tonik.

"Biz kendi yolculuğumuzu yaparken o ve kocası da bu gece kendi yolculuklarını yapacaklar."

Gözleri parlayarak ellerini çırttı. "Daha önce iki müşterimizi tavşan deliğine hiç bu kadar yakın göndermemiştik."

"Eğlenceli değil mi! New York'taki zamanımız çok kazançlı geçti ve ilkinin gitmesi için çok bekledik. Bir tane daha göndermenin küçük veda partimiz olacağını düşünmüştüm. Ve işte geldi! Kapıya bakar mısınız, Bayan March?"

"Elbette, Doktor Bright. Çay ve kekler hazır."

Doğal olarak, diye düşündü ve çayı dengeleyecek küçük tableti yuttu. Aynada kendini kontrol etti - en sevdiği aynası onunla birlikte dünyayı dolaşmıştı. Ve New York'taki bu son seans için en sevdiği silindir şapkasını kullanmaya karar verdi.

Sonra fevkalade varlıklı ve fevkalade umutlu Bayan Melton'ı selamlamak için döndü.

İki elini de uzatmış halde ona doğru geldi. "Oh, Doktor Bright, o kadar

bugünü dört gözle bekliyordum. Kız kardeşimle tekrar konuşmak için çok sabırsızlanıyorum." "Bir kız kardeş gibisi yoktur," dedi geniş, geniş sırtarak. "Hadi

Biraz çay iç."

Çok güzel bir parti olacağını düşündü.

* * *

EVE YAKLAŞIMINI DIKKATLE PLANLADI. PEABODY İLE BİRLİKTE

eve, girişe.

Ekibini topladığı konferans salonunda bir daire çizdi. "Onu kutunun içinde istiyorum. Onu dışarı çıkardığımızda, arama ekibi arama izniyle içeri girecek. Yasadışılar'daki dedektifler uyuşturucu arama işini halledecek. McNab ve Callendar elektroniği alacak. Ve uzman danışman sivil girmek istediği için, mali işlerle ilgilenecek. Fitzwilliams'ın ona seans başına dokuz bin dokuz yüz doksan dokuz dolar ödediğini tespit etmek ve muhtemelen vakıf aracılığıyla Fitzwilliams'ın vasiyetini dolandırıp dolandırmadığını görmek için ikinci bir kontrol yapmak istiyoruz.

"Sahte kimlikler, ehliyetler, pasaportlar ve bir müşteri listesi arayın. Fitzwilliams'ların ve diğerlerinin cinayetlerinin kayıtlarını kontrol edin." Odaya göz gezdirdi, başını salladı. "Peabody."

"Hazır."

"Hadi girelim."

Dışarı çıktıklarında Roarke onun yanına ilerledi. "Yetenekleri olmalı. Sizi okumaya çalışacaktır."

"Nasıl engelleyeceğimi biliyorum. Peabody'nin babası hassas biri ve ona nasıl filtreleyeceğini öğretti. Bu konuda endişeli ama içeri girmeliyiz. Onu içeri almadan önce yerini ve tepkilerini görmek istiyorum."

"Yalnız çalışmıyor."

"Bunu düşünmüştüm. Bizim işimiz bu, Roarke."

Bunu çok iyi biliyordu. "Vücudunuzun olması başka bir şeydir. Bu aynı zamanda sizin de zihniniz, bu yüzden her ikisine de dikkat edin."

"Planlıyorum." Garajda ondan ayrıldı ve Peabody ile birlikte arabaya bindi.

"Biraz gerginim," diye itiraf etti Peabody. "Ya bir şey koymaya çalışırsa-"

"Whammy deme."

"Ya söylemediğim şeyi üzerimize yıkmaya çalışırsa?"

"McNab ile seks yapmayı düşün."

"Ha?"

"Babanın sana zihnini başka düşüncelerle doldurmanı söylediğini söylememiş miydin, karışık ve karmakarışık? Öyle yap. Eğer aklına sadece sen, McNab ve seks gelirse kimse seni zorlamaya devam etmek istemeyecektir."

Peabody'nin gülümsemesini yakalayan Eve tısladı. "Şimdi olmaz. Şimdi bunu düşünmeyi bırak. Beni ürkütüyor."

"Sadece pratik yapıyorum." Ne mutlu ki, Peabody şehir dışına kadar pratik yaptı.

Yer aramak yerine Eve Görevde ışığını yaktı ve çift park etti. Bu ilk etabın on beş dakikadan fazla süreceğini sanmıyordu.

"Vay canına, burası gerçekten çok güzelmiş." Peabody onlar yaklaşırken geniş, üç katlı konağı inceledi. "Bir tür Avrupa evi gibi görünüyor. Eminim tarihi kayıtlarda vardır. On dokuzuncu yüzyıldan kalma, Urbalılardan kurtulmuş o harika eski binalardan biri."

"Mimariye daha sonra hayran olabiliriz." Eve de mimariyi inceliyordu. Kapılar, pencereler, çıkışlar. Avının tavşan olacağından şüpheliydi -kontrol ve güç kaybı- ama planı görmek istiyordu.

"Polis yüzü, saçmalık yok, dümdüz."

"Üzgünüm, McNab ile seks yapmayı düşünüyorum."

"Senden nefret etmeyi öğrenebilirim," diye tehdit etti Eve ve zili çaldı.

Avuç içi plakası, kameralar, polis kilitleri, diye not etti. Dahili telefondan bir ses gelene kadar gözlerini dikip önüne baktı.

"Lütfen işinizi belirtin."

Bilgisayar değil, diye düşündü. Bu gıcırtılı sesle olmaz. Yani, en azından iki tane.

"NYPD. Doktor Bright ile konuşmamız gerekiyor."

"Doktor Bright müsait değil. Gidin ve daha sonra gelin."

"Kapıyı açabilirsin ya da ben kendim açmak için izin alana kadar burada duracağım."

Ve eğer yapmazsa, zaten sahip olduğu arama iznini kullanacaktı. Ama kapı bir aralık açıldı. Vahşi kahverengi saçları olan adamın gözleriyle karşılaşmak için yarım adım aşağıya bakması gerekti. O gözlerde bir keşin pembemsi tonu vardı.

"Doktor şu anda sizinle konuşamaz."

Eve ilk sorunu ayağını kapıdan içeri sokarak ve kapıyı biraz daha aralayarak çözdü. "Kimsin sen?"

"Ben Dorbert Mouse. Sen kimsin?"

"Teğmen Eve Dallas." Fındık faresi. Uygun. "Neden söylemiyorsun

Doktor Bright, Dedektif Peabody ile birlikte burada mıyım?"

"Çünkü Öteki Tarafla iletişim kurarken rahatsız edilemez!"

Çabuk heyecanlanma, funk'a ek bir şeyden söz ediyordu.

"Bizimle iletişim kurmaya ihtiyacı var." Eve kapıyı biraz daha araladı ve nargile içen bir tırtılın kurbağa taburesi üzerine kıvrılmış parlak renkli resmini gördü.

"Seni kimse davet etmedi! Git buradan!" "Bak Fare - yoksa Fındık Faresi mi?"

Pembe çerçeveli gözleri öfkeyle doldu. Burnu manik bir şekilde seğirdi. "Bıyıklarımı göremezsin! Onlar senin görmen için değil."

Ona bir tekme attı, o kadar beklenmedik bir hareketti ki ayağı, o daha tahmin edemeden kaval kemiğine değdi. Sonra koşarak merdivenlerden yukarı fırladı.

"Kahretsin. Destek için e-ekibi çağırın," diye emretti Eve ve peşinden giderken silahını çekti.

O ve ağrıyan kaval kemiği peşindeyken ve Peabody e-ekibin harekete geçmesi için bağırarak arkasından gelirken yukarı fırladı.

İkinci katın sahanlığında hızlı bir dönüş yaptı ve gözden kayboldu. Ama Eve bir duvar panelinin kayarak kapanma hareketini yakalamadan önce değil.

Çekiştirdi, bir şey elde edemedi, sonra parmaklarını oymalı sandalye tırabzanı boyunca gezdirdi. Panel tekrar kayarak açıldığında, büyük boy bir cep saati olan beyaz bir tavşan heykelini yakaladı ve paneli açmak için kullandı.

İçeride, yarı aydınlıkta, yukarı çıkan ve aşağı inen eğri büğrü basamaklar gördü.

Bir an için gözlerini kapattı, ayak duydu. "Yukarı," dedi. "Adımına dikkat et."

İkişer ikişer yukarı çıktı ve tekme atanın garip bir şekilde eğimli bir koridordan geçerek kapalı bir kapıya doğru ilerlediğini gördü. Kapının altından mavi ışık sızıyordu.

Adam koşarak içeri girdikten birkaç saniye sonra koşar adımlarla kapıya yöneldi ve silahını çekerek alçaktan içeri girdi.

Fare mavi ışığın, mavi sisin içinde bir aşağı bir yukarı zıplıyor, bıyıkları hakkında ciyaklıyordu. Uzun, siyah saçlı bir kadın kıkırdadı ve sisin hemen dışında döndü. Eve'i görünce durdu ve yüzü öfkeyle doldu.

"Kafasını koparın!"

Eve'in rağmen, kadın yumruk yaptığı ellerini bir baltayı salları başının üzerine kaldırdı ve sonra saldırdı.

Mavi sisle örtülü bir sandalyede oturan, tüylü şapkasının altında başı öne eğik, gözleri buğulu ve cam gibi bir kadın daha olduğu için Eve en hızlı yolu seçti.

İki kısa ve sert sol yumruk, saldıran kadını yere serdi.

"Bu mavi şeyden uzak dur, Peabody."

Bir hareket yakaladı, mavi perdenin arkasından mor silindir şapkalı, uzun boylu, zayıf adamı gördü. Gözleri çılgına dönmüştü ve evet, bu yüzden delirmiş olduğunu düşündü.

Dünya onun gözleri gibi çıldırırken ona doğru döndü.

Çılgın kahkahalar yükselirken ışıklar parladı, parlak, çok renkli şimşekler çaktı. Dengesini korumak için mücadele ederken zemin önce sağa, sonra sola eğiliyor gibiydi. Sis içinde görüntüler belirdi; sırttan bir kedi, daha fazla duman püskürten bir tırtıl, parıltıyan cep saatiyle şişman beyaz bir tavşan.

Ve fincanlara çay doldururken neşeyle kıkırdayan silindir şapkalı adam.

Güzel mavi bir şişe masanın üzerinde duruyordu ve üzerine beyaz bir ışık vuruyordu. Üzerinden büyük bir etiket sarkıyordu.

Şöyle yazıyordu: *İç Beni*.

Ve cazipti.

Göz ucuyla Peabody'nin bir adım öne çıktığını ve elini uzatmaya başladığını gördü. Ve geri çekilerek, Eve onun kolunu yakaladı, çekti.

"Yapma."

"Ama öyle yazıyor!"

Şimdi çok yaklaştıklarını, sisin sardığını görüyordu.

Başının döndüğünü hissederek Peabody'yi itti ve tökezleyerek geri çekildi.

Yankılanan sesler ve koşan ayaklar duyduğunu düşündü. Partiye daha fazlası geliyordu.

Boğazına kadar yükselen kıkırdamayı güçlkle bastırdı ve bayıltıcısını bir illüzyon değil de şapkalı adam olduğunu umduğu kişiye doğrulttu.

"Kapat şu boku, hemen, yoksa seni yere sererim."

"Gerek yok," dedi Roarke ve yanıp sönen ışıklar büyük bir gürültüyle düştü -ya da Eve'e öyle geldi. Sis küçük mavi ayakları üzerinde sürünerek geri döndü ve yerdeki açık bir ağız tarafından yutuldu.

"Kahretsin. Kahretsin. Nefes aldım."

"İyi olacaksın." Roarke şapkalı adamı bir tür bilgisayardan uzaklaştırdı. Bilgisayar esneyen ve gerinen, sonra da uyumak için kıvrılan şişman bir kediye dönüştü.

"Onu alabilir miyim?" Roarke, Çılgın Şapkacı'yı Callendar'a uzattı.

"Sorun değil. Hey, pislik."

"Sen Beyaz Kraliçe değilsin."

"Hayır. Ben bir e-bitch tanrıçasıyım. Kaçaklar , McNabber. Bu grup için vagon getiriyorum."

"Evet, güzel." Yere uzanmış, yanağını okşayan ve hülyalı bir şekilde gülümseyen Peabody'ye sarılıyordu.

"Selam, tatlım! Bol bol seks yapmak ister misin?"

"Evet, bu soğuk olur. nce sana biraz hava aldırarak nasıl olur? O şeyin içinde ne var?" diye sordu Roarke.

"Vahşi bir yolculuk diyebilirim, ama ölümcül sayılmaz, çünkü üçü de bundan nasibini aldı. En iyisi MT'leri çağırmak."

"Ah, dostum, onları arama." Eve bu fikri elindeki sersemletici silahla savuşturdu; Roarke silahı nazıkçe ondan aldı. "Ben iyiyim, hepimiz iyiyiz. Kötü adamları yakaladık. Biri şuradaki kadınla bir şeyler yapmalı. Kendinde değil."

"MT'ler onunla ilgilenecek." Ama Roarke'ın önceliği karısıydı.

"Tamam, güzel. Muhtemelen l bir akrabasıyla konuştuğunu sanıyordur." Roarke destek kolunu karısının beline doladı ve onu dışarı çıkardı. "Olay yerini güvenlik altına almalı ve araştırmalıyım."

"Yasadışı dedektifler bu kısmı artık halledebilir." Ona merdivenlere dikkat etmesini söylemeyi düşündü, sonra onu kaldırarak sorunu çözdü.

"ok güzelsin. Fare bacağıma tekme attı." Kıkırdayarak ayaklarını tekmeledi. "Tavşan deliğinden aşağı düştüm."

"yle görünüyor."

"Hoşuma gitmedi. Burada seninle olmayı daha çok seviyorum."

Bir sağlık görevlisi onu muayene ederken kucağında oturacak kadar sakindi. Onu arabaya bindirdiğinde de mükemmel bir işbirliği içindeydi. Arabayı sürerken, vücudunun esnekliğini kaybetmesinden ve gözlerinin açılmaya başlamasından kızın kendine gelmeye başladığını görebiliyordu.

"Ve işte . Al bunu."

"Ne. Tanrım." ve kafatasının altındaki şiddetli baş ağrısını iterek Bright'a giderken takmadığını bildiği kar tanesi şapkasını çıkardı.

"Aşağı inmeye başladığında doktorların sana söz verdiği baş ağrısı için. Ve bunu i." şehir merkezine doğru sürmeye devam ederken ona bir şişe su uzattı. "Sadece su. Biraz susuz kalacaksın."

Boğazını kum yutmuş gibi hissetti. Aptal hapı aldı, suyu yudumladı. "Parlak."

"Gözaltında. Üçü de. Üstesinden geldiniz, Teğmen, alkollü ya da değil. İçinizdeki polis bu işte."

"Beni ne etkiledi?"

"Laboratuvara göre bir kokteyl; Darlene Fitzwilliams'ın soluduğu şeyle aynı olduğu kesin. Neyse ki sen ve Peabody bir ya da iki nefes çekmekten fazlasını almadınız."

"Peabody."

"O burada."

Eve, McNab'in sesiyle arkasını döndü ve partnerinin başını kucağına koymuş, uyuduğunu gördü. "O iyi mi?"

"Sadece uyuyarak geçeceğini ve ikinizin yaşadığı gibi tek bir maruz kalmanın kalıcı bir etkisi olmayacağını söylediler." Konuşurken Peabody'nin saçlarını . "Ama ..."

Roarke, "Louise'le temasa geçtim, ne olduğunu bilmesini isterdin," diye devam etti. "O da bizim gibi Merkez'e doğru yola çıktı ve ikinize de bakacak."

"Ben iyiyim. Açlıktan ölüyorum. İstiyorum ..."

Roarke, büyük bir torba soya cipsi üreten AutoChef'i çalıştırdı. "Ah evet.

Şerefsiz herif bana ilaç verdi," dedi ağzı cips doluyken. "I

Bundan *nefret* ediyorum. Yapacak. Aman Tanrım, bir kadın vardı. Sandalyede."

"Andrea Melton," dedi Roarke ona. "Sağlık görevlileri onu hastaneye nakletti. Ağır dozda ve muhtemelen rutin olarak dozlanmış. Ama ne kullandığını biliyorlar ve onu tedavi edecekler."

"Onunla konuşmam gerek."

"En azından bunun için yarın."

"Bright ya da her neyse onun için değil. O bu gece için."

"Ve iyi şanslar." Roarke arabayı merkeze çekti. "Ona yardım etmek ister misin, Ian?"

"Hayır, ben- Şey, belki."

Birlikte Peabody'yi dışarı çıkardılar, ayağa kalktı ve neşeyle gülümsedi. "Merhaba! Onları yakaladık mı?"

"Evet." Eve asansöre giden yolu gösterdi. "Onları

yakaladık." "Yaşasın! Kendimi çok mutlu hissediyorum."

"Bir de bana sor."

"Bunlar soya cipsi mi? Biraz soya cipsi alabilir miyim?"

Asansöre bindiklerinde Eve çantayı ona verdi. "Senin bir

Baş ağrısı mı?"

"Hayır, ben ..." Peabody'nin tüm yüzü irkildi. "Ow."

"İşte geldik." Roarke yavaşça hapı kadının dudaklarının arasından geçirdi ve cebindeki su şişesini ona uzattı.

"Tamam, teşekkürler. O çok güzel," dedi Eve'e.

"Evet, biliyorum."

"Benimki de. Çok güzel. Ama başım ağrıyor ve açlıktan ölüyorum. Vücut imajım konusunda sert olmamam gerekiyor, o yüzden bu cipsleri yiyorum."

Eve, "Onu beşiğe götür," diye önerdi. "Louise orada ona bir göz atabilir. Eğer temizse, onu eve götürün. İyi iş çıkardın McNab."

"Teşekkürler."

Kaymak için çok yorgun olan Eve, Cinayet Masası'na kadar sürdü, ortağına son bir kez baktı ve McNab'in beşiğe devam edebilmesi için indi.

"Tüm bunları bir araya getirmeli, sonra da Şapkacı ve çılgın ekibini alt etmeliyim. Louise'e ihtiyacım yok."

"Bazı çizgilerim var." Yürürken onun elini tutmaya devam etti. "Bunlardan biri de bu işi bitirmeden önce bir doktor tarafından kontrol edilecek olman. Eğer itiraz edersen, bölümüne kıkırdadığından bahsetmek zorunda kalacağım."

"Ben yapmadım. Kahretsin. Yaptım. Yarı yarıya hatırlıyorum. İyi, iyi. Ama ben kahve istiyorum, hem de çok. Ve bu da benim sıram."

"Anlaştık."

Charles ve Louise ofisinde beklerken anlaşmayı yapmasının iyi olacağına karar verdi.

"Sana bakmama izin ver. Otur."

"Kahve."

Louise tıbbi çantasını açarken Roarke onu sandalyesine itti ve AutoChef'in yanına gitti. Eve'in bileğini eline aldı. "Nabız güçlü ve düzenli. Bu ışığı sadece gözlerinizle takip edin."

Eve önce onları yuvarladı, sonra itaat etti.

"Peabody?" Charles sordu.

"geliyor. McNab onu beşiğe götürdü. Biz iyiyiz."

Ama Louise yine de Eve'in kaşlarını çatmasına neden olan bir sürü alet çıkardı. Dürttü, dürttü, taradı, ölçtü. Sonra başını salladı.

"İyisin." Eve'in elini tekrar tuttu. "Teşekkür ederim. Kendim için, Charles için, Henry için teşekkür ederim."

"Henüz bitirmedim."

"Ama olacaksın. Bir süre bizimle kalacak-Henry. Eve gidebiliriz."

ve ona sorumlu kişinin sizde olduğunu söyleyin. Yardımı olacaktır. Sizi yalnız bırakayım. Peabody'yi görmek istiyorum."

Ayrılmadan önce Charles ve onun başının üstünü öptü. "Her şey için teşekkürler, Teğmen Sugar."

"İşim bu."

Onlar gittikten sonra bir nefes verdi. "Muhtemelen bazı boşlukları senin doldurmana ihtiyacım var. Işık gösterisini açtığımda, o sise dönüşecek kadar kafam karışmış olmalı, sadece yeterince. Ama onu bayıltmışım. Bunu hatırlıyorum."

"Sen yaptın. Callendar diğer adamlarla, küçük olanla ilgilendi ve McNab de Peabody'yi sisin içinden çıkardı. Onu geri püskürtmüştün, içeri girdiğimde bunu gördüm ama tekrar sisin içine düştü. Kontrolleri buldum, programı kapattım ve şüpheliyi zapt ettim. Sanırım yerde yatan ve yüzünde müthiş bir morluk olan kadınla da sen ilgilenmişsindir."

"Evet, ve evet, tamam, anladım. İyi yardım, dostum. Hepsinin kimliğine ihtiyacım var."

"Şapkacı'nın kayıtlarda kimliği yok. Kadın Willow Bateman. 2054'ten önce New Orleans'ta yaşarken birkaç küçük sorun yaşamış, sonra da ortadan kaybolmuş."

"Sanırım o zaman öyle ya da böyle ... ile takıldı.

Tamam, Şapkacı çalışıyor."

"Diğer adam Maurice Xavier. Orada birkaç darbe almış ve ağır saldırı suçundan bir süre kafeste kalmış. O da üç yıl önce izini kaybettirmiş."

"Büyük olasılıkla aynı anlaşma. Baştaki adamı yukarı çıkaracağım. Diğer ikisinin aşırı derecede alkollü olduğunu düşünüyorum, bu yüzden onları bekleyeceğim. Asılacaksın, değil mi?"

"Kesinlikle."

"Düşündüm. Şunu ayarlayayım da onu sıkıştırayım, sonra da kapatayım."

"Dört gözle bekliyorum," dedi Roarke. "Kendimi EDD'ye götüreceğim ve ve kapıyı kapatmana yardım edeceğim." "İyi eğlenceler."

"Buna şüphe yok."

EPİLOG

Şapkacı getirildikten sonra Eve onu incelemek için gözlem odasında birkaç dakika geçirdi. Uzun boylu ve sıska, uzun yüzlü, uzun vücutlu, hapishane tulumunun içinde, yüzünde sinsi bir gülümseme ve neredeyse renksiz gibi görünen soluk gri gözleriyle oturuyordu.

Kendinden emin ve ukala olduğu sonucuna vardı, en azından dışarıdan, ama parmaklarının görünmez tuşlarda bir melodi çalıyormuş gibi masaya vuruşunu, vuruşunu, vuruşunu fark etti.

"Yeteneğinin ona avantaj sağladığını düşünüyor," dedi Peabody'ye. "Bizi okuyacak ve bunu işleri karıştırmak için kullanacak."

"Ya da bize bir şey yap."

"Bunu atlayabilirsin," diye hatırlattı ortağına. "McNab'e seni eve götürmesini söyledim."

"Bu kısmı kaçırmamın imkanı yok. McNab ile tekrar seks yapmayı düşünmeli miyim?"

"Ne işe yararsa." Bağlantısını çıkardı ve Roarke'tan gelen ayrıntılı mesajı okudu. "Adam iyi," diye mırıldandı. "Üç gizli hesap, üç farklı isim -hepsi de Şapkacı'ya çıkıyor- Feeney'nin araştırmasına göre aslında Louis Carroll Ravenwood, 1999 Devonshire, İngiltere doğumlu- bir kardeş, Alice."

"Yani kız kardeşi kendi kendini feshedene kadar olduğu kişiydi."

"Öncesinde, o ve kız kardeşi -büyük sürpriz- karnavallarda çalışmışlar."

Eve camdan arkasına baktı. "Kaçakların evinde bulduğu bir sürü uyuşturucuya para ve sahte kimlikleri de eklersek, işimiz bittiğinde pek de mutlu görünmeyecek. Hadi gidip yüzündeki o gülümsemeyi silelim."

İçeri girdiklerinde onlara baktı ve gülümsemesi sırtmaya dönüştü.

"Dallas, Teğmen Eve ve Peabody, Dedektif Delia Ravenwood ile görüşmeye giriyor, Louis Carroll-"

"Ben Doktor Bright."

Eve konuşmaya devam etti. "Dava numaraları konusunda ..." Ravenwood'un karşısındaki koltuğa otururken birçok şey saydı. "Bay Ravenwood, siz-"

"Doktor Bright'ı tercih ederim."

"Haklarınız size okundu," diye devam etti. "Bu konulardaki haklarınızı ve yükümlülüklerinizi mi?"

"Çok iyi anlıyorum ve çok daha fazlasını. Nasıl hissediyorsun?" "Senin hissedeceğinden daha iyi. Senin iki çok daha iyi.

Gerginleşiyorlar. Bağımlılar almazlarsa böyle olur. Yirmi dört saat içinde seni de ele verirler diye düşünüyorum ama onlara ihtiyacım yok. Peabody, neden misafirimizin evinde bulunan kaçakları listelemiyorsun?"

Peabody PPC'sini çıkardı ve Yasadışılar'dan gelen raporu net şekilde okudu.

"Oldukça iyi bir koleksiyon." Gözlerini onunkilerden ayırmadı, aslında onun düşüncelerini yoklamaya çalıştığını hissetti ve iradesini onunkilere karşı zorladı. "Sadece bu bile sizi uzun bir süre kafeste tutmaya yeter. Buna bir de söz konusu kaçakları rızaları ya da bilgileri olmadan bireyler üzerinde kullanmayı ekleyin-"

"Bana geliyorlar." Parmaklarını havada oynattı. "Yardımlımı istemeye geliyorlar. Onlara aradıkları şeyi veriyorum. Köprüyü birlikte geçiyoruz ve bu geçiş huzur gerektiriyor. Sessiz bir zihin, sessiz, rahat, hareketsiz." Parmakları oynadı, oynadı, sanki mırılayan bir kediyi okşar gibi. "Mavi bir denizin altında, mavi bir gökyüzünün altında sürüklendiğinizi hayal edin. Bulutları gör, beyaz ve yumuşak."

Onda bir şey vardı, diye düşündü, ve o da çekiyordu. Ama bitkilerinin ve kimyasallarının etkisi olmadan yeterli değildi. Daha yakına eğildi. "Beni büyüleyebileceğini mi sanıyorsun? Sen bir sahtekârsın. Hayatın boyunca sahtekârlık yaptın. Sadece zengin olmak ve kendini önemli hissetmek için vasat bir yeteneği nasıl kullanacağını buldun."

"Vasat!" Ellerini masaya vurdu. "Benim yeteneğim ötesinde. Benim ötem deha!"

"Yeteneğin saçmalık, Ravenwood. Yoksa sana Niles Carroll mu demeliyim? Belki Angus Roland, Anton Zacari ya da François Simon?"

Gözlerinde bir şey titreşti; korkunun ilk belirtisi.

"Benim birçok adım var. Yeteneğim bunu gerektiriyor."

"Hediye." Kadın homurdandı. "Senden daha fazla yeteneği olan carneyler gördüm. Sen de öyle başladın, değil mi?" Ayağa kalktı, masanın etrafında dolaştı ve ona arkadan yaklaştı. "Fal bakmak, beş para etmez bir karnavalda insanlara ördek gibi vakvaklatmak mı? Sen ve kız kardeşin."

Vücudu sarsıldı. "Sessiz ol."

"Tanrım." Peabody gözlerini büyüttü. "Onu kızdırıyorsunuz, Teğmen."

"Öyle miyim? Kız kardeşin hakkında konuşmak seni kızdırıyor mu? Onu bağımlı yapan ilaçları siz mi verdiniz, yoksa o mu kendi kendine yaptı? Neden öldürmeye çalıştı?"

Sen mi? Seanslarından biri güneye mi gitti? Ya da belki de ondan bıkmıştın, onu iyice uyuşturdu, onu öldürebilmek için her şeyi uydurdun."

"Kendini öldürdü."

"Darlene Fitzwilliams gibi mi? Dur, aklını okumama izin ver." Ellerini başının üzerinde tuttu, sallandı. "Onların ruhlarının bana ulaştığını hissediyorum. Londra'da Marian Beechem, Edinburgh'da Fiona MacNee, Prag'da Sylvia Garth."

"Benden uzak dur." O çılgılık attı ama Eve isimleri sıralamaya devam etti. "Bütün kadınlar, kız kardeşin gibi."

"Eminim onu geri getirememiştir," dedi Peabody. "Gelmezdi. Ona yaptıklarından sonra olmaz."

"Kapa çeneni! Kapa çeneni! Konuşamazsın. Dilin bağlı, boğazın kapalı!"

Peabody'nin dudakları birbirine kenetlendi, ellerini boğazına götürürken gözleri büyüdü. Boğuldu ve nefesi kesildi. Sonra ellerini bıraktı. "Hayır, gayet iyi konuşabiliyorum."

İyiymiş, diye düşündü Eve. Bağlantısına baktı ve Roarke'un mesajını okudu. Gülümsedi. Sonra tekrar masanın etrafında yürüdü. "Tanrım, adam kendi numarasına inanıyor. Çay partisi, sisler ve ışıklar olmadan iyi değil. Şapkalar mı? Şapkaların nesi var?"

"Carney'ler dekorları sever," diye önerdi Peabody. "Belki birinden beyaz bir tavşan çıkarır."

"Ya da bir Mart Tavşanı. Ama aslında adı Willow Bateman ve size her türlü taklayı atar."

"Bayan March sadıktır."

"Yasadışı kokteyllerinize, elbette. Ama onlarsız . . . Zavallı yeteneğinizi Dupres gibi birine karşı kullanmamalıydınız. O gerçek bir anlaşma ve seni kapatmak için ihtiyacımız olan her şeyi bize verdi."

"İmkânsız." Ellerini havada salladı.

"Neden? Çirkin karışımını onun çay yapraklarına karıştırdığın için mi? Ona gittin, ilaç verdin, sonra da Fitzwilliams'ı müşteri listesinden seçtin diye mi? Ve o uyuşturulmuşken, hatırlarsa, sorgulanırsa kendini öldürmesi için emir mi verdin? Tanrım, o bir restoranın üstünde yaşıyor. Gerçekten kimsenin seni onun evine giderken görmeyeceğini mi sandın?"

"Ben gitmedim! Bayan March'ı gönderdim."

"Doğru." Eve tekrar oturdu. "Bateman'ı müşteri kılığında gönderdin, o da çayı karıştırdı. Mouse da -Maurice Xavier- onları sana getirdi."

Fitzwilliams şimdi, çok kolay bir hedef ve çok derin cepler. Bekle."

Eve bir elini şakağına bastırdı. "Bir psişik flaş daha alıyorum. Dokuz bin dokuz yüz doksan dokuz dolar. Nakit. Senin için büyük bir ücret. Ama dahası da var. Şu zengin vakıf. Oradan pompalanacak milyonlar. Neymiş o? Ne? Evet, neredeyse görebiliyorum. İşte orada! Aynalı Cam Fonu."

"Çık kafamdan!" Gözlerindeki delilik geri gelmişti. "Göremiyorsun! Şapkamı istiyorum. Bana şapkamı getir."

"Gerçekten aptal şapkanın görmemi engelleyebileceğini mi sanıyorsun? Muhteşem Dallas her şeyi görür, her şeyi bilir. İkisinden de kurtulmalıydın. Darlene'i senin paravan hayır kurumuna on iki milyon dolarlık bir vasiyette bulunmaya zorla ve ikisinden de kurtul. Para ve tatmin için. Kız kardeş, erkek kardeş, tıpkı sen ve Alice gibi."

Dişlerini gösterdi, artık tamamen öfkeliydi. "Ölene kadar kafanı duvara vurmanı sağlayabilirim!"

"Dene bakalım." Şaha kalktı, yüzünü onunkine doğru itti. "Sadece dene. Kurbanların gibi uyuşturulmadım ve yas tutmuyorum. Darlene'i kardeşini öldürmesi için gönderdin. Makası ona sen verdin. Onların ne olduğunu sanıyordu? Şeker mi? Şarap mı? Çiçek mi? Çiçekler," diye tekrarladı onun gözlerinin kaydığını gördüğünde. "'Tartıştığımız için çok üzgünüm, Marcus. Sana çiçek getirdim.' Ve onu kalbinden bıçakladı, sonra terastan atladı, halüsinasyon görüyordu, ne düşünüyordu? Sahilde yürüyordu, kendi evine mi giriyordu? Fark etmez, onu öldürdün, ikisini de öldürdün. Peki ne için? Para için. Para ve eğlence için. Ve kendini güçlü hissetmek için."

"Ben güçlüyüm. Ona istediğini verdim, değil mi? Ailesiyle birlikte. Ona istediğini verdim. Parayı hak ediyorum. Paramı istiyorum! Şapkamı istiyorum!"

Yumruklarını masaya vurdu, ayaklarını yere vurdu. "Gece bitmeden birbirinizi öldüreceksiniz. Diğerlerini yaptığım gibi sizi de yapabilirim. Birbirinizi kurdelelere keseceksiniz. Kan kurdeleleri. Ve kanla bütün gülleri kırmızıya boyayacağız."

Derin bir nefes aldı ve kulaklarına kadar yükselen omuzları tekrar gevşedi. "Şimdi Bayan March çayı getirsin." Eve'in gözlerinin içine bakıp gülümserken parmakları yine havada oynadı. "Çay içiyoruz. Bu benim çay partim ve asla ama asla bitmez."

"Sana haberlerim var. Parti sona erdi."

Onunla işleri bittiğinde, en azından bu gece için, Eve onu götürdü.

Psikiyatri bölümünde intihar gözetiminde tutulacağı yere.

"Mira onunla çok zor anlar yaşayacak," dedi Eve. "Diğer ikisini sabah alacağız. Kendi özel çay markalarının olmadığı bir geceden sonra nasıl bir ruh hali içinde olduklarını göreceğiz."

Roarke'ın Gözlem'den çıkışını izledi.

"Üzülerek söylüyorum ki, onun bir şapkacı kadar deli olduğuna inanıyorum."

"Muhtemelen," diye kabul etti Eve. "Bu Mira'ya bağlı ve hayatının geri kalanını beton bir kafeste ya da yastıklı bir odada geçirmesi umurumda bile değil. Her iki durumda da işi bitti."

"Tüylerimi ürpertti." Peabody ürperdi. "Belli etmedi."

"Evet, öyle yaptı ve eğer senin için de uygunsa eve gidiyorum ve sabaha kadar senden uzak duracağım. Böylece birbirimize kurdele kesmek zorunda kalmayız."

"Tanrı aşkına, Peabody."

"Neden riske gireyim? Yazacağım ama evde yazacağım. McNab bana göz kulak olur."

"Tamam. Eve kendim gidiyorum."

"Ben de ona göz kulak olacağım," diye söz verdi Roarke Peabody'ye.

Ceketini almak için ofisine gitti. "Onda bir şey var." Boynunu daire içine aldı. "Sahip olduğuna inanarak kendini kandırdığı şeylere yakın değil - uyuşturucuya bağlı. Sonu nereye varırsa varsın, uyuşturucuya sahip olmayacak ama dikkatle izlenmesi gerekiyor."

"Senden korkuyordu, senin ondan daha fazlasına sahip olmandan korkuyordu." Roarke onun çenesindeki çukura dokundu. "Belki de öyledir."

"Medyum değil, sadece katilleri okumayı bilen bir polis."

"Benim de kendime ait bir hipnotik telkinim var." Bu kez parmağını kızın alınına koydu. "Benimle eve gitmek ve bol bol seks yapmak istiyorsun."

"Beni vurmaya mı çalışıyorsun, as?"

"Kesinlikle niyetim bu."

Dışarı çıktıklarında cebinden kar tanesi şapkasını çıkardı ve kızın başına taktı.

Ne olacak ki, diye düşündü. Şapkaların gittiği gibi, sıcak ve oldukça .

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.